

www.burmeseclassic.com

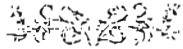
မင်းမြတ်သူရ

BURMESE
CLASSIC
.COM

ရွှေတံတောင်

www.burmeseclassic.com

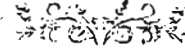
မင်းမြတ်သူရစ်နောက်တွက်မည့်စာအုပ်များ

- ❑ ရွှေမျက်နှာသင်္ခမ
- ❑ ပတ္တမြားဆန်ကျိုး အစုံပြည့်စုံ
- ❑ လူဝင်စားထောင်ဆက်
- ❑ မိုးလုံပြည့်လွှဲ
- ❑ ယထွဋ်နောင်
- ❑ ကျောက်မိမိးအမိန့်တော်
- ❑ နေနဲ့လ နှစ်ပါးဆိုင်
- ❑ အဖြူရောင်လွင်ပြင်
- ❑ မြွေပြာရောင်
- ❑ မှော်လင်းယုန်
- ❑ ဟိုတိုင်းကြိုက်တဲ့ နှင်းဆီခိုင်

စေတနာစာပေ၏ အမှတ်တရအစီအစဉ်

■ ကျွန်တော်က မင်းဘူးမြို့၊ ဇွဲမာန်စာပေကပါ ဆရာ။ဆရာ စာအုပ်တွေမှန်ရင် တစ်အုပ်မကျန်ဖတ်ဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ဆိုင်မှာ ဆရာစာအုပ်ကို သုံးအုပ်တောင်တင်ရပါတယ်။ စာအုပ်ငှားတဲ့သူတွေကလည်း မင်းမြတ်သူရစ် မင်းမြတ်သူရစ်ပါ။ ဆရာစာအုပ်တွေ ရုပ်ရှင်ဗီဒီယိုရိုက်တဲ့စာရင်းလေး ဖော်ပြပေးပါ။ လူတော်တော်များများ စိတ်ဝင်စားနေတာက ချမ်းမြေ့သရဖီလှိုင်ပါ။ သူ့ရဲ့အကြောင်းကို စာအုပ်ထဲမှာဖော်ပြပေးဖို့ မေတ္တာရပ်ခံပါတယ်။

မျိုးသန့်

ဇွဲမာန်စာပေ၊ဈေးသစ်၊ရုံ(၁)ဆိုင်ခန်းအမှတ်(၂၄-၂၅)၊

■ ဒီနေ့ခေတ် စာပေနယ်မှာ ထူးထူးဆန်းဆန်းဖြစ်ရပ်တွေ၊ အကြောင်းအရာတွေ စုံစုံလင်လင်နဲ့ နယ်ပယ်မျိုးစုံက ရေးသားနေတာ ဆရာပါပဲ။ ဆရာဟာ ပြည်တွင်းရော ပြည်ပပါ ဒေသန္တရ ဗဟုသုတတွေ စုံစုံလင်လင် သိကျွမ်းပုံရတယ်။ စာအုပ်တွေအားလုံး ခြုံငုံပြီးဖတ်ကြည့်ရင် လေးစားဖွယ်ကောင်းတဲ့ အချက်လေးတစ်ခုကို မြင်တွေ့မိပါတယ်။ အဲဒါကတော့ စာဖတ်သူတွေကို ကြီးပွားတိုးတက်စေချင်တဲ့ ဆရာစေတနာပါ။ စေတနာမှန်ရင် ကံကောင်းတတ်ပါတယ်ဆရာ ဒါကြောင့်လဲ စာပေနယ်မှာ ဆရာထိပ်ဆုံးက ရပ်တည်နေတာဖြစ်မှာပါ။ ဆရာအမြဲထာဝရ အောင်မြင်ပြီးအသစ်အသစ်သော အနုပညာများကို ဖန်တီးနိုင်ပါစေ။

မရွှေထွေး

ဓမ္မသူ ခကျောင်းလမ်း၊လှိုင်မြို့နယ်၊ရန်ကုန်မြို့။

- ဆရာရဲ့ထမင်းဆီဆမ်းရွှေလင်ပန်းစာအုပ်ကိုဖတ်ပြီး အမာခံပရိသတ်ဖြစ်လာခဲ့တာပါ။ ပထမဦးဆုံး ဆရာစာအုပ်ကို ယူဖတ်ကြည့်တော့ အံ့သြဖွယ်ကောင်းလောက်အောင် ဆွဲဆောင်အား ကောင်းတာတွေ့ရတယ်။ ဆိုင်တွေမှာလည်း လက်မလည်အောင် ငှားရမ်းနေကြတာမြင်ရတယ်။ ဆရာစာအုပ်ကို ဖတ်ချင်ရင် ကြိုမှာမထားရင် စိတ်မချရဘူး။ အရင်တုန်းက ဘဝကို လွယ်လွယ်ကျော်ဖြတ်ပြီး အချိန်တွေဖြုန်းခဲ့ပေမယ့် ဆရာစာအုပ်တွေကိုဖတ်ပြီး ဘဝကိုတန်ဖိုးထားရကောင်းမှန်း သိလာတယ်။ အချိန်မဖြုန်းပစ်တော့ဘူး။

ဦးမင်းသန်းဇော်ဦး
ခရိုင်မြေစာရင်းဦးစီးဌာန၊ သထုံမြို့၊ မွန်ပြည်နယ်။

- စာအုပ်အဟောင်းတွေကိုအရမ်းမျှော်လင့်နေပါတယ်ဆရာ။ ဆိုင်တွေမှာဘယ်လိုမှ ရှာမရလို့ အမြန်ဆုံးပြန်ထွက်ပေးဖို့ မေတ္တာရပ်ခံပါတယ်။ ဆရာစာအုပ်ကို 'မြေမင်းသမီး'ကစပြီးစွဲလမ်းခဲ့တာပါဆရာ။ စာအုပ်တွေဖတ်တိုင်း စိတ်လှုပ်ရှားမှုနဲ့ ဗဟုသုတတွေ အများကြီးရခဲ့ပါတယ်။ ဆရာအမြဲထာဝရထိပ်ဆုံးမှာ ရပ်တည်နိုင်ပါစေ။

ကျော်ရဲဝေ
အမှတ်(၉၆) နှင်းဆီ(၇)လမ်း၊ မြို့မ(၄)ရပ်ကွက်၊
ဘိုကလေးမြို့။

- ဆရာရဲ့စာအုပ်တွေကို စိတ်ဝင်စားလို့ ရေးလိုက်တာပါ။ ပထမတော့ စာအုပ်ပေါင်းစုံကိုဖတ်ရှုနေမိတယ်။ နောက်တော့ ဆရာရဲ့ 'သဇင်မြိုင်'ကိုဖတ်မိပြီး ရည်ရွယ်ချက်ကြီးမားတဲ့ ဇာတ်ကောင်စရိုက်ကို နှစ်သက်မိရာကဆရာ ပရိတ်သတ်

ဖြစ်ခဲ့ရတာပါ။ ချမ်းမြေ့သရဖီလှိုင်ရဲ့ ဒဿနလေးတွေဟာ တိုတိုလေးတွေပေမဲ့ ဘဝမှာရှိတဲ့ဓမ္မတွေကို ဖော်ပြနေသလိုပါပဲ။

- အရှင်ကုသလ(ဇေလွန်)
အတွင်းပတ္တမြားကျောင်းတိုက်၊ ဟင်္သာတမြို့။
- ဆရာစာအုပ်တွေကိုဖတ်ရင် ဇာတ်လမ်းဇာတ်အိမ်ကို အဓိကထားဘဲ စာအုပ်ထဲမှာပါတဲ့ တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်တဲ့ အတွေးအခေါ်တွေကို မှတ်သားဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်အနှစ်သက်ဆုံးဖြစ်တဲ့ 'ရွှေဖြစ်ငွေဖြစ် မစိန်ချစ်'ကို ရုပ်ရှင်ကားလေးဖြစ်အောင် ပိုင်းဝန်းကြိုးစားကြည့်ပါဆရာ။

မောင်ရဲဝင်းနိုင်(ပနစ်-မြန်မာစာ)
ဓမ္မာရုံရွှေကျင်ကျောင်း၊ သာသနာဇောတိကဆောင်
အုပ်ငန်းမြို့။

- ၂၀၀၀ပြည့်လွန်နှစ်တွေမှာ အပျော်ဖတ်စာပေဖတ်ခွင့်လူငယ်တွေကို တပ်လွန်နဲ့ဆော်လိုက်တာ ဆရာရဲ့စာအုပ်တွေပါ။ ဆရာစာအုပ်တွေကိုဖတ်ပြီး လူငယ်အများစုဟာ သူတို့ဘာလုပ်သင့်တယ်၊ ဘာတွေဖတ်ခွင့်လူငယ်ဆိုတာ နားလည်သွားပုံရတယ်။ လူငယ်တွေအသိဉာဏ် ဖွံ့ဖြိုးပြီး တိုးတက်လာတဲ့အတွက် ဆရာကို ကျေးဇူးတင်မဆုံးပါဘူး။ ကျွန်မကတော့ နောက်ပိုင်းထွက်စာအုပ်တွေထက် အရင်ကထွက်တဲ့ ဇာတ်လမ်းဇာတ်အိမ်ခိုင်ခိုင်တွေကို ပိုနှစ်သက်ပါတယ်။ ဆရာထိပ်ဆုံးနေရာမှာ အမြဲနေနိုင်ပါစေလို့ ဆုမွန်ကောင်းများဖို့ သလိုက်ပါတယ်။

ဒေါ်သူဇာနီ
နတ်မော်လမ်း၊ ဟင်္သာတမြို့။

တစ်ညသ၌ ရှမ်းပြည်နယ်မြောက်ပိုင်း သီပေါမြို့ရွာရှိ ရှေးဟောင်း
အိမ်ကြီး၏အနောက်ဘက်ရှိ လွန်စွာဟောင်းအိုနေသော ကျွန်းတံခါးကြီး
ကို အိမ်ကြီးအတွင်းမှ တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူက ဖြည်းဖြည်းစွာ
ဖွင့်လိုက်၏။

သို့သော် တံခါးကြီးသည် ဟောင်းအိုနေပြီဖြစ်သဖြင့် ကျွန်းတံခါး
သောအသံထွက်ပေါ်လာပြီး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သော အကာလည
အခါတွင် ကြောက်မက်ဖွယ်အသံဖြစ်ပေါ်လာ၏။

ကျွန်းတံခါးကြီးပွင့်သောအခါ အိမ်အတွင်းမှ လူငယ်တစ်ဦးထွက်
လာပြီး လူငယ်၏လက်ထဲတွင်လည်း ယွန်းသေတ္တာလေးတစ်လုံးကို ပိုက်
ထားလေ၏။

၁၂ မင်းမြတ်သူရ

ထိုအခိုက်မှာပင် လျှပ်စီးများ တဝင်းဝင်းလက်သွားသဖြင့် လူငယ်
၏မျက်နှာကို ဝိုးတဝါးမြင်တွေ့ရလေရာ လူရွယ်၏ရှည်လျားသော ဆံပင်
များသည် မျက်နှာပေါ်သို့ ဖွာလန်ကြကျနေပြီး လူငယ်၏နံနယ်သော
မျက်နှာပေါ်တွင် ကြေကွဲဝမ်းနည်းမှုတစ်ခုကို မြင်တွေ့ရ၏။

လူငယ်သည် အိမ်ကြီး၏အနောက်ဘက်ရှိ ချောက်ကမ်းပါးကြီးရှိ
ရာသို့ တရွှေ့ရွှေ့သွားလာနေရာ ခေတဟူးဟူးတိုက်ခတ်နေသဖြင့်
လူငယ်၏အဝတ်အစားများ တဖျတ်ဖျတ် ခါနေလေ၏။

ထိုစဉ် မိုးစက်မိုးပေါက်များ ကျဆင်းလာလေရာ ချောက်ကမ်းပါး
ကြီးဆီသို့ တရွှေ့ရွှေ့သွားလာနေသော လူငယ်၏ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်သို့ မိုးရေ
စက်များ ထိမှန်လေ၏။

လူငယ်သည် ချောက်ကမ်းပါးကြီး၏အစပ်သို့ရောက်သောအခါ
ခြေလှမ်းများကို ရပ်တန့်လိုက်ပြီး လက်ထဲတွင် ပိုက်ထားသော ယွန်း
သေတ္တာလေးကို ငုံ့ကြည့်လိုက်လေ၏။

ထို့နောက် တုန်ယင်သောလက်များဖြင့် ယွန်းသေတ္တာလေးကို
ဖွင့် လိုက်လေ၏။ ထိုအခိုက်မှာပင် လျှပ်စီးများ တဝင်းဝင်းလက်လိုက်ပြန်
သဖြင့်ယွန်းသေတ္တာအတွင်းမှ ဒေါင်းတံဆိပ်ဆွဲပြားကြီးနှင့်ရွှေဆွဲကြိုးတစ်
ကုံးကို တွေ့ရလေ၏။

လူငယ်သည် ယွန်းသေတ္တာအတွင်းမှ ဆွဲကြိုးကိုယူ၍ လက်ဝါး

စေတနာတပေ

BURMESE
CLASSIC
.COM

“လူမှာ အရေးအကြီးဆုံးက
စိတ်ကို ထိန်းချုပ်နိုင်ဖို့ပဲ၊
စိတ်ကို အနိုင်ယူနိုင်ရင်
အရာအားလုံးကို ဖြစ်မြောက်
နိုင်တယ်လို့ လူကလေးကို
ပြောဖူးတယ်လေ ”

BURMESE
CLASSIC
.COM

ထဲတွင် ဖြန့်ကြည့်လိုက်ပြီး တုန်ယင်သောအသံဖြင့်

“အမေရယ်၊ အမေ တစ်ခု သားတစ်ခုထဲရှိတဲ့ဘဝမှာ သားကို တစ်ယောက်တည်းထားပြီး အဝေးကိုထွက်သွားတာ အံ့ပါရဲ့အမေရယ်၊ အမေဘယ်တော့ပြန်လာမှာလဲ၊ အမေမှာ သားထက်အရေးကြီးတဲ့လူ ရှိလို့လား၊ သားဘဝမှာတော့ အမေက အရေးအကြီးဆုံးပဲအမေရယ်၊ အမေနဲ့ခွဲခဲ့ရတာ ဒီနေ့ညဆိုရင် ရှစ်နှစ်တင်းတင်းပြည့်ခဲ့ပြီ၊ အမေ ဘယ်ကိုရောက်နေသလဲ၊ အမေဘာတွေဖြစ်နေသလဲ၊ ဟောဒီအိမ်အို အိမ်ဟောင်းကြီးမှာ အမေ့ကိုစောင့်မျှော်ရတာ ပျင်းလှပါပြီအမေ၊ အမေနဲ့ပတ်သက်တဲ့ အမှတ်အသားဆိုလို့ ဟောဒီ ဒေါင်းတံဆိပ် ဆွဲပြားကြီးပါတဲ့ ဆွဲကြိုးတစ်ကုံးပဲ ကျန်ခဲ့တယ်၊ အမေ့ကို သတိရတိုင်း ဒီဆွဲကြိုးကို ထုတ်ကြည့်ပြီး အလွမ်းဖြေရတယ်၊ သား ဒီဒဏ်တွေကို မခံနိုင်တော့ဘူးအမေ၊ ဟောဒီဆွဲကြိုးကိုလည်း မမြင်ချင်တော့ဘူး၊ ဒါကြောင့် ဆွဲကြိုးကို ချောက်ကမ်းပါးထဲ ပစ်ချလိုက်တော့မယ်၊ ဒါဆိုရင် အမေ့ကို သား ခဏခဏ သတိမရတော့ဘူးပေါ့၊ ဆွဲကြိုးကို ဖျောက်ဖျက် ပစ်တဲ့အတွက် သားကိုခွင့်လွှတ်ပါအမေ ”

ဟုပြောရင်း လူငယ်သည် ဆွဲကြိုးကို လက်ထဲတွင် တင်းတင်း ဆုတ်ကိုင်ထားရာမှ နောက်ဆုံးအနေဖြင့် ဖြန့်ကြည့်လိုက်၏။

ထို့နောက် ချောက်ကမ်းပါးထဲသို့ လွှင့်ပစ်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်၏။

ဝေတနာတပေ

ထိုအခိုက်မှာပင် သူ၏အနောက်မှ

“လူကလေး မလုပ်နဲ့လေ ”

ဟူသောအသံကိုကြားရ၍ လူငယ်က လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ မှတ်ဆိတ်မွှေး ပါးမြိုင်းမွှေးများရှိသော အသက်ငါးဆယ်ဝန်းကျင် လူကြီးတစ်ယောက်ကို တွေ့ရလေ၏။

လူကြီးသည် လူငယ်နှင့် မနီးအေးတွင် ရပ်တန့်နေရာမှ အနီးသို့ ရောက်လာပြီး လူငယ်၏ပခုံးကို လက်တင်လိုက်ပြီး

“ ကိုယ့်စိတ်ကိုယ် ကိုယ်ထိန်းဦးမှပေါ့ လူကလေးရယ်၊ ဒီနေ့ညဟာ ညီမလေး နန်းကြည် ထွက်သွားတာ ရှစ်နှစ်တင်းတင်းပြည့်တဲ့ညဆိုတာ ကျုပ် သတိမမူလိုက်မိဘူး ”

ဟုဆိုလိုက်ရာ လူငယ်သည် ချောက်ထဲသို့လွှင့်ပစ်ရန်ကြံစည်ထားသောလက်ကို ချလိုက်ပြီး လူကြီး၏မျက်နှာကိုကြည့်လိုက်လေ၏။

ထိုအခါ လျှပ်စီးများ တဝင်းဝင်းလက်နေသဖြင့် မိုးရေစက်များ ရွှံ့စိုနေသော လူကြီး၏တည်ငြိမ်ရင့်ကျက်သော မျက်နှာကိုမြင်ရလေ၏။

လူကြီးသည် လူငယ်ကို ကရုဏာသက်ဟန်ဖြင့်ကြည့်၍

“ လူမှာ အရေးအကြီးဆုံးက စိတ်ကို ထိန်းချုပ်နိုင်ဖို့ပါ။ စိတ်ကို အနိုင်ယူနိုင်ရင် အရာအားလုံးကို ဖြစ်မြောက်နိုင်တယ်လို့ လူကလေးကို ပြောဖူးတယ်လေ၊ ဘာဖြစ်လို့ စိတ်လိုက်မာန်ပါ လုပ်ဖို့ကြိုးစားရ

တာလဲ”

ဟုမေးမြန်းလေရာ လူငယ်သည် ခေါင်းငိုက်ခိုက်ချ၍ ခေါင်းတံဆိပ်ဒဏ္ဍါးပြားကို တင်းတင်းဆုတ်ကာ

“ ကျုပ်အမေ့ကို သိပ်သတိရတယ်၊ အမေဘာလို့ထွက်သွားရတယ်ဆိုတာ သိပ်သိချင်တယ်၊ ဒီအတိုင်းမနေနိုင်တော့ဘူး၊ ကြာရင် အမေ့ကို သတိရတဲ့စိတ်နဲ့ ကျုပ်ရှူးလိမ့်မယ်၊ ဟောဒီ ခေါင်းတံဆိပ် ဒဏ္ဍါးဆွဲကြီးကိုမြင်ရင် ပိုဆိုးတယ်၊ ဒါကြောင့် ဆွဲကြီးကို ဖျောက်ဖျက်ပစ်ဖို့ ကြိုးစားရတာပါ ”

ဟုပြောလေ၏။ လူကြီးက မိုးရေစက်များ ရွှံ့စိုနေသော လူငယ်၏ဆံပင်များကို သပ်၍

“ လူကလေး သိချင်တာတွေ ဒီနေ့ညမှာ သိရမှာပါကွာ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဒီနေ့ဟာ လူကလေးအသက် ဆယ်ရှစ်နှစ်ပြည့်တဲ့နေ့လေ၊ တကယ်တော့ ညီမလေး နန်းကြည် မှာကြားချက်တွေကို မေ့လျော့နေမိတဲ့ ကျုပ်ရဲ့အမှားပါ၊ ညီမလေးနန်းကြည်သိရင် ကျုပ်ကို ခွင့်လွှတ်နိုင်မယ်မထင်ဘူး ”

ဟုပြောလေရာ လူငယ်က မျက်မှောင်ကြဲတ၍ လူကြီးကိုလှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး

“ ကျုပ်သိချင်တာတွေ သိရမယ်ဟုတ်လား ဦးအိုက်ပနဲ့ ”

တကယ် ပြောတာလား”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ ဦးအိုက်ပန်ဆိုသောလူကြီးက သက်ပြင်းချ၍

“ ညီမလေး နန်းကြည်က လူကလေးအသက်ဆယ်ရှစ်နှစ်ပြည့်
ရင် သူ့အိမ်ကထွက်သွားတဲ့အကြောင်းကို ပြောပြခွင့်ပြုလိုက်တယ် ”

ဟုပြောလေရာ လူငယ်က ဦးအိုက်ပန်ကို စိတ်အားထက်သန်စွာ
ဖြင့်ကြည့်ရှု၍

“ ဒါဆိုရင်လဲ ဒီအကြောင်းတွေကို အမြန်ပြောပြတော့ ဦးအိုက်
ပန်၊ ကျုပ်စိတ်တွေ သိပ်လှုပ်ရှားနေပြီ ”

ဟုပြောလေ၏။ လူကြီးက ချာခနဲလှည့်၍

“ ဒါဆိုရင် အိမ်ထဲကိုလိုက်ခဲ့ပေတော့လူကလေး ”

ဟုဆိုကာ ရှေးအိမ်ဟောင်းကြီးဘက်သို့ ခြေလှမ်းကြကြီးဖြင့်
စဉ်ရောက်သွားလေ၏။

လူငယ်သည် လက်ထဲရှိ ခေါင်းဒင်္ဂါးလေးပါသော ဆွဲကြိုးကို
ယွန်း သေတ္တာအတွင်းသို့ ပြန်ထည့်၍ စိတ်လှုပ်ရှားစွာဖြင့် ဦးအိုက်ပန်
အနောက်သို့ လိုက်ခဲ့လေ၏။

ယနေ့ညတွင် သူ့မိခင်၏ လျှို့ဝှက်သောဘဝနောက်ကြောင်းကို
သိရပေတော့မည်။

၀၀၀၀၀

ဝေတနာစာပေ

အိမ်ကြီးထဲသို့ရောက်သောအခါ နှစ်ယောက်သားအဝတ်အစား
များလဲလှယ်ကြပြီး မီးလင်းဖိုရှေ့တွင် ထိုင်ကြလေ၏။

လူငယ်သည် စိတ်လှုပ်ရှားစွာဖြင့် မီးကိုင်များကို သံချောင်းဖြင့်
ထိုးဆွနေ၏။ မိခင်၏အကြောင်းကို အမြန်ဆုံးသိချင်လှပေပြီ။

မိခင်သည် သူ့ ဆယ်နှစ်သားအရွယ်ကပင် အိမ်ကြီးမှထွက်ခွာ
သွားခဲ့၏။ မိခင်ထွက်ခွာသွားသောညသည် မိုးကြိုးမုန်တိုင်းများ ထန်
နေသော ယခုလိုညမျိုးဖြစ်၏။

လွန်ခဲ့သောရှစ်နှစ်က ညတစ်ခါတွင် သူ့ကြေကွဲဝမ်းနည်းစွာ ငိုယို
ခဲ့ရ၏။

ဝေတနာစာပေ

“အမေ... သားကိုထားပြီးမသွားပါနဲ့”

ဟုအော်ဟစ်တောင်းပန်သော်လည်း မိခင်သည် မျက်ရည်ရွှမ်းသောမျက်ဝန်းများဖြင့် သမင်လည်ပြန်လှည့်ကြည့်ကာ အံ့ကိုကြိတ်၍ ကျောခိုင်းထွက်ခွာသွား၏။

ထိုမြင်ကွင်းကို သူတစ်သက်လုံး မေ့လျော့၍ မရခဲ့ချေ။ အိပ်မက်ဆိုးများ မက်သောညတိုင်း မိခင်နှင့်ခွဲခွာခဲ့ရသောညကို ပြန်သတိရ၏။

မိခင်သည် မည်သည့်ပယောဂကြောင့် ဖတစ်ဆိုးသားကို ခွဲခွာထားရလေသည်မသိ။

ပင်သည် သူငယ်စဉ်ကပင် အဆိပ်ပြင်းသောပင့်ကူတစ်ကောင် ကိုက်ခဲမှုကြောင့် သေဆုံးခဲ့ရလေ၏။

မိခင်ကလည်း သူ့ကို ခွဲခွာထားရစ်ခဲ့၏။ မိမိအား ဦးအိုက်ပန်က ပင် ကျွေးမွေးပြုရရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့၏။

ဦးအိုက်ပန်သည် မီးလင်းရုံရှေ့တွင် တင်ယူ၍ခွေထိုင်လိုက်ပြီး ရေနှေးကြမ်းတစ်ခွက်ကိုငဲ့ကာ

“တကယ်တော့ ဒီအဖြစ်အပျက်တွေဟာ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်နှစ်ဆယ် ကျော်လောက်ကဖြစ်ခဲ့ကြတာပါ။ ရှမ်းပြည်နယ်မြောက်ပိုင်း နန်းခမ်းမြို့နဲ့ ပန်းမဝေးမှာရှိတဲ့ ရွာကလေးတစ်ရွာမှာ ရှမ်းသိုင်းဆရာကြီး ဦးစိုင်းလုံ

ဆိုတာရှိတယ်။ ဦးစိုင်းလုံဟာ ရှမ်းစော်ဘွားတွေ လက်ထက်ကတည်းက ယောင်နန်းမှာ သိုင်းပညာသင်ပေးတဲ့ဆရာကြီးပါ။ နောက်တော့ စော်ဘွား ဦးမသင့်မမြတ်ဖြစ်ပြီး နန်းခမ်းအနီးက ရွာကလေးမှာ မထင်မရှားဇာတ် ကျွပ်ပြီးနေထိုင်ခဲ့တယ်။ နောက်တော့ အနီးအနား ပတ်ဝန်းကျင်ရွာက သိုင်းသင်ချင်တဲ့ လူငယ်လေးတွေကို သင်ပြပေးခဲ့တယ်။ ဦးစိုင်းလုံမှာ သားသမီးသုံးယောက်ရှိတယ်။ အကြီးဆုံးသားကတော့ စိုင်းလုံ ကျောက်တဲ့ သားလတ်ကတော့ စိုင်းပန်တဲ့ အငယ်ဆုံးသမီးကတော့ နန်းကြည်တဲ့”

ဟုဆိုလိုက်ရာ စိတ်ဝင်စားစွာနားထောင်နေသော လူငယ်သည် ဆက်ခဲနေ့တုန့်ယင်သွားပြီး

“ဟင်... ဒါဆိုရင် ကျွန်တော့်ရဲ့အဘိုးက ရှမ်းသိုင်းဆရာကြီး ဦးစိုင်းလုံပေါ့။ ကျုပ်ရဲ့ဦးလေးနစ်ယောက်ရှိသေးတယ်ပေါ့”

ဟုအားတတ်သရော မေးမြန်းလေ၏။
ဦးအိုက်ပန်က သက်ပြင်းချ၍ လက်ကာပြလိုက်ပြီး

“ကျုပ်ပြောတဲ့စကားကို ပြီးဆုံးအောင်နားထောင်ပါလုကလေ။ အားလုံးပြီးဆုံးရင် အရာရာကို နားလည်သဘောပေါက်သွားမှာပါ”

ဟုပြောလေ၏။ လူငယ်သည် စိတ်လှုပ်ရှားစွာဖြင့် နားစွင့်နေလေ ၏။ ဦးအိုက်ပန်က ဆက်လက်၍

www.burmeseclassic.com

“ သားသမီးသုံးယောက်ထဲမှာ အစ်ကိုအကြီးဆုံး စိုင်းလုံ ကျောက်က စိတ်သဘောထား အခက်ထန်ဆုံးပဲ၊ စိတ်ကြီးပြီး စိတ်ဓာတ် ပြင်းထန်လွန်းတယ်။ သားလတ်စိုင်းပန်ကတော့ စိတ်သဘောထား သိမ်မွေ့ပြီး သိုင်းပညာအထူးချွန်ဆုံးပဲ၊ အငယ်ဆုံးသမီး နန်းကြည်ကတော့ ရိုးသားသိမ်မွေ့ပြီး မိန်းမသားပီပီ နူးညံ့လွန်းတယ်။ သူဟာ သိုင်းပညာ ကို ဝါသနာမပါဘူး၊ ဖခင်ကြီးဦးစိုင်းလုံဟာ သိုင်းပညာသင်ပေးဖို့ကြိုးစားပေမဲ့ မအောင်မြင်ခဲ့ဘူး၊ ဒီလိုနဲ့ ဦးစိုင်းလုံနဲ့သားသမီးသုံးယောက်ဟာ ရွာကလေးမှာ အေးအေးချမ်းချမ်းနေထိုင်နေတုန်း တစ်နေ့တော့ ရွာကို မျက်နှာစိမ်းတစ်ယောက် ရောက်လာတယ်၊ သူဟာ ရာဇဝင်လူမျိုးတွေကို ဖမ်းပြီး ဆုတွေ ထုတ်စားနေတဲ့သူပေါ့ ”

ဟုပြောလေရာ လူငယ်သည် ထိုသူ၏အလုပ်အကိုင်ကို လွန်စွာ စိတ်ဝင်စားသွားပြီး ဆတ်သားခြောက်တစ်ဖုံကိုဝါးကာ

“ ဟင်... ဒီလူရဲ့အလုပ်အကိုင်က ထူးခြားလှချည်လား၊ သူ့ သတ္တိတော့ အတော်ကောင်းမယ်ထင်တယ်၊ သူဟာ ရှမ်းလူမျိုး တစ်ယောက်လား ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ ဦးအိုက်ပန်က ခေါင်းခါ၍

“ သူဟာ ရှမ်းလူမျိုးမဟုတ်ဘူးကွယ်၊ ပြည်မကလာတဲ့ မြန်မာ လူမျိုးတစ်ယောက်ပဲ၊ သူဟာ ရှမ်းပြည်နယ်ဘက်ကို ရာဇဝင်လူမျိုးတစ်

ယောက် အနံ့ခံပြီး လိုက်လာခဲ့တာပဲ၊ သူ့နာမည်က မိုးဇက်တဲ့ ”

ဟုဆိုလိုက်ရာ လူငယ်သည် စိတ်ဝင်တစားနားထောင်နေရာမှ မျက်လုံးများ ပြူးဝိုင်းသွားပြီး

“ ဟင်... သူ့နာမည်နဲ့ ကျုပ်နာမည် ဆင်တူတယ်နော်၊ သူက မိုးဇက်၊ ကျုပ်က မိုးခိုက် ”

ဟုရေရှည်လေ၏။ ထိုအခါ ဦးအိုက်ပန်က လူငယ်၏မျက်လုံး အစုံကို ခိုက်ကြည့်၍

“ နာမည်ချင်းဆင်တာတာပေါ့လူကလေးရယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့ အဲဒီမိုးဇက်ဆိုတဲ့ လူစွန့်စားဟာ တစ်ချိန်ကျရင် လူကလေး အဖေဖြစ်ခဲ့လှပဲ ”

ဟုပြောလေ၏။ ဦးအိုက်ပန်၏ စကားကြောင့် လူငယ်သည် ရင်ထဲတွင် အလွန်လှုပ်ရှားသွားပြီး

“ ဟင်... ဒီလူက ကျုပ်ရဲ့အဖေဟုတ်လား၊ ဒါဆိုရင် မြန်မြန်ပြောမိန်းပါ၊ ကျုပ်သိချင်လှပြီ ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။

ဦးအိုက်ပန်က ရေခွေးကြမ်းတစ်ခွက်ကို ဝှဲသောက်လိုက်ပြီး သူ၏စကားကို ဆက်လေ၏။

“ မိုးဇက် ရွာကိုရောက်တဲ့နေ့မှာ မင်းဦးလေးစိုင်းလုံကျောက်

ဟာ ရွာထိပ်အရက်ဆိုင်မှာ ပြဿနာတစ်ခုဖြစ်နေတယ်။ အဲဒါကတော့ ရွာထဲက ကာလသားအချို့ဟာ မင်းအမေ နန်းကြည်ရေချိုးတာကို ချောင်းကြည့်တဲ့ကိစ္စပဲ။ နန်းကြည်ဟာ ရွာပြင်က စမ်းချောင်းကလေးမှာ ရေချိုးလေ့ရှိတာတယ်။ သူဟာ ရွာရဲ့အချောဆုံးပိန်းမပျိုဆိုတော့ ကာလသားတွေ နှုတ်တာလဲ အပြစ်မဆိုသာဘူး။ နန်းကြည် ရေချိုးတာကို ချောင်းကြည့်တဲ့အကြောင်းကို စိတ်သဘောထား ခက်ထန်တဲ့ စိုင်းလုံကျောက်သိသွားတဲ့အခါ ဒေါသပူပန်တုန်း အဲဒီကာလသားတွေ ကျက်စားတတ်တဲ့ ရွာပြင်က အရက်ဆိုင်မှာ သွားသောင်းကျန်တာပေါ့။ စိုင်းလုံကျောက်ဟာ ဒေါသတကြီးနဲ့ သူ့ညီမ ရေချိုးတာကို ချောင်းကြည့်တဲ့ကောင်တွေကို ရိုက်နှက်နေခဲ့တယ်။ ဒီအချိန်မှာပဲ တစ်နေ့မှာ မင်းအမေ ဖြစ်လာမဲ့ မိုးဇက်ရောက်လာပြီး စိုင်းလုံကျောက်ကို အထင်လွဲပြီး ဝမ်းတားဆီးတယ်။ စိုင်းလုံကျောက်ဟာ အခြေအနေမှန်ကိုမရှင်းပြတ် မိုးဇက်ကို တိုက်ခိုက်ခဲ့တယ်။ မိုးဇက်ကလည်း မြန်မာသိုင်းပညာကို ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် တတ်မြောက်တဲ့သူဆိုတော့ သူတို့နှစ်ယောက်ဟာ အပြင်းအထန်တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ နန်းကြည်ဟာ သူ့အတွက် ရန်ဖြစ်နေတာကို ကြားတဲ့အတွက် ရွာထိပ်အရက်ဆိုင်ကို လိုက်လာခဲ့တယ်။ အဲဒီမှာ မိုးဇက်နဲ့နန်းကြည်ဟာ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် မြင်မြင်ချင်း စွဲမက်သွားခဲ့တယ်။ မိုးဇက်ဟာ နန်းကြည်က

တားဆီးတဲ့အတွက် ရန်ပွဲကို ရပ်တန့်ပေးလိုက်ပေမဲ့ စိတ်သဘောထားခက်ထန်တဲ့ စိုင်းလုံကျောက်ကတော့ ဒီကိစ္စကို အခဲမကျေဖြစ်ပြီး မိုးဇက်ကို နောက်တစ်ကြိမ် ယှဉ်ပြိုင်ဖို့ စိန်ခေါ်ခဲ့တယ်။ မိုးဇက်က တောင်းပန်ပေမဲ့ တောင်းပန်တာကို စိုင်းလုံကျောက်က လက်မခံခဲ့ဘူး။ ဒါကြောင့် မိုးဇက်ဟာ အသည်း ကောင်းတဲ့ယောက်ျားတစ်ယောက်ဆိုတော့ စိုင်းလုံကျောက်ရဲ့စိန်ခေါ်မှုကို လက်ခံခဲ့တယ်။ သူတို့နှစ်ယောက်ဟာ နောက်တစ်ပတ်ပြည့်တဲ့နေ့မှာ အရှုံးအနိုင်ပေါ်အောင် ပြန်တိုက်ခိုက်မယ်လို့ သဘောတူခဲ့တယ်။ မိုးဇက်ဟာ ယောက်ဖလောင်းရဲ့စိန်ခေါ်မှုကို လက်ခံခဲ့ပေမဲ့ သူ့နှလုံးသားထဲမှာ နန်းကြည်က နေရာယူသွားပြီလေ ”

ဟုပြောကာ ဦးအိုက်ပန်သည် ဆက်သားခြောက်တစ်ပွဲကို စားသောက်လေ၏။ လူငယ်သည် စိတ်ဝင်စားဟန်ဖြင့် ဦးအိုက်ပန်၏ပျက်နှာကို ငေးမောကြည့်ရှုနေလေ၏။ ဦးအိုက်ပန်က ဆက်လက်၍

“ တကယ်တော့ မိုးဇက်ဟာ စိုင်းလုံကျောက် ရန်ပွဲဖြစ်ပွားတဲ့ အချိန်မှာ သိုင်းဆရာကြီး ဦးစိုင်းလုံ ဘုရားဖူးထွက်သွားတဲ့အတွက် ဒီလို ပြဿနာမျိုးတွေ ဖြစ်ခဲ့တာပဲ။ ဒီလိုနဲ့ စိုင်းကျောက်လုံနဲ့မိုးဇက်ဟာ တစ်ပတ်ပြည့်တဲ့နေ့မှာ သိုင်းပညာချင်း ယှဉ်ပြိုင်ဖို့ပြင်ဆင်ကြတယ်။ ဒီအချိန်မှာ စိုင်းလုံကျောက်ရဲ့ညီငယ် စိုင်းပန်က အစ်ကိုကြီးရဲ့

စိတ်ဓာတ်ကော်သန် ပုံကို သိတဲ့အတွက် ရန်သူမဖြစ်ပွားဖို့ တားမြစ်ခဲ့တယ်။
 နောက်ဆုံးမှာ စိုင်းလုံကျောက်ကို တားဆီးလို့မရတဲ့အဆုံးမှာ မိုးဇက်နဲ့
 သူကိုယ်တိုင် ယှဉ်ပြိုင်မယ်လို့ ပြောဆိုခဲ့တယ်။ စိုင်းလုံကျောက်ဟာ
 သူ့ရဲ့ညီငယ် စိုင်းပန်ဟာ သူ့ထက်ပိုပြီး သိုင်းပညာကောင်းမွန်မှန်းသိ
 တဲ့အတွက် မိုးဇက်နဲ့ ညီငယ်တိုက်ခိုက်တာကို မတားမြစ်ခဲ့ဘူး။
 တကယ်တော့ စိုင်းပန်ဟာ စိုင်းလုံကျောက်နဲ့ တိုက်ခိုက်ပြီး မြေလွန်
 လက်လွန်ဖြစ်မှာမို့လို့ သူကိုယ်တိုင် အစားဝင်တိုက်ခိုက်တာဖြစ်တယ်။
 နောက်ဆုံးတော့ မိုးဇက်ဟာ မတတ်သားဘဲ စိုင်းပန်နဲ့ရင်ဆိုင်ခဲ့ရတယ်။
 သူတို့နှစ်ယောက်ဟာ အကြီးအကျယ်တိုက်ပွဲဝင်ခဲ့ကြတယ်။ နှစ်ဦးစလုံး
 ကိုယ်ခံပညာဟာ မတိမ်းမလျှံမီးဖြစ်နေလို့ တစ်နေကုန်တိုက်ပွဲဆင်တာ
 တောင် အနိုင်အရှုံးမပေါ်ခဲ့ဘူး။ ဒီလိုနဲ့ ညနေ နေဝင်ကာနီးတဲ့အခါ
 မမျှော်လင့်ဘဲ အဖြစ်အပျက်တစ်ခုဖြစ်ပွားခဲ့တယ်။ ”

ဟုပြောကာ ဦးအိုက်ပန်သည် ရေခွေးကြမ်းတစ်ကောင်ကို ငဲ့
 သောက်နေပြန်၏။

ပြီးနောက် ဦးအိုက်ပန်က ဆက်လက်၍
 “ မိုးဇက်ဟာ နေဝင်ကာနီးလာလို့ တိုက်ပွဲကိုရပ်တန့်ပြီး
 လက်ရည်တူကြောင်းပြောဆိုဖို့ ကြံစဉ်နေတုန်းမှာပဲ စိုင်းပန်ဟာ
 ကျောက်ခဲတစ်လုံးကို နင်းမိပြီး ခြေချော်ပြီး မိုးဇက်ရဲ့ရှေ့ကို စိုက်ကျသွား

တယ်။ မိုးဇက်ဟာ တိုက်ပွဲကို ရပ်တန့်ဖို့ကြံစည်ပြီးသားဖြစ်တဲ့အတွက်
 သူ့ရဲ့လှံရှည်ကို ရုပ်သိမ်းဖို့ကြိုးစားခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ အရှိန်လွန်ကျသွားတဲ့
 စိုင်းပန်ဟာ ချက်ကောင်းကို ထိမှန်တဲ့အတွက် မြေပေါ်ကို ပြုလဲကျပြီး
 နာကျင်လွန်းလို့ အားခနဲအော်ဟစ်လိုက်တယ်။ တကယ်တော့ မိုးဇက်
 ဟာ တိုက်ခိုက်ဖို့မရည်ရွယ်တဲ့အချိန်ရောက်မှာ ထိမှန်သွားတာဖြစ်တယ်။
 မိုးဇက်ဟာ စိုင်းပန်ကို မြေပေါ်က ပွေ့ထူပြီး ဝမ်းနည်းကြောင်း အတန်
 တန်ပြောဆိုခဲ့တယ်။ ဒီအချိန်မှာပဲ စိုင်းကျောက်လုံက မိုးဇက်ကို ဒေါသ
 တကြီး တွန်းလွှတ်ပြီး သူ့ညီကို မထိဖို့ပြောပြီး မိုးဇက်နဲ့တစ်နေ့မှာ
 ယှဉ်ပြိုင်တိုက်ခိုက်ဦးမယ်လို့ ကြုံးဝါးခဲ့တယ်။ မိုးဇက်ကို ဒဏ်ရာရနေတဲ့
 စိုင်းပန်က ခွင့်လွှတ်ကြောင်းပြောဆိုခဲ့သေးတယ်။ မိုးဇက်ဟာ ရွာမှာနေ
 မြီး သူ့ကြောင့် ဒဏ်ရာရသွားတဲ့စိုင်းပန်ကို ပြုစုချင်ပေမဲ့ ရွာသားတွေရဲ့
 မေတ္တာရပ်ခံချက်အရ ရွာကထွက်ခွာသွားခဲ့ရတယ်။ ရွာသားတွေက စိုင်း
 လုံကျောက်ရဲ့စိတ်ဓာတ်ကိုသိတဲ့အတွက် မိုးဇက်မှာ အန္တရာယ်ရှိတယ်
 ဆိုတာ သဘောပေါက်ကြတယ်။ ဒီလိုနဲ့ မိုးဇက် ရွာကထွက်သွားပြီး
 တစ်ပတ်အကြာမှာ စိုင်းပန်ဟာ သေဆုံးသွားခဲ့တယ်။ စိုင်းပန်သေဆုံးတဲ့
 အချိန်မှာ စိုင်းလုံကျောက်ဟာ ရင်ထုမနာဖြစ်ပြီး သူ့ညီအတွက် လက်
 စားချေမယ်လို့ ကြုံးဝါးခဲ့တယ်။ ဒီလိုနဲ့ စိုင်းလုံကျောက်ဟာ တစ်စွတ်ထိုး
 စိတ်နဲ့ ညီအတွက် လက်စားချေမယ်ဆိုပြီး ရွာကထွက်သွားခဲ့တယ်။ ”

www.burmeseclassic.com

ဟုပြောရင်း ဆတ်သားခြောက်ကို ဖွဲ့၍ဝါးစားပြန်၏။ လူငယ်သည် စကားတစ်လုံးမျှ ဝင်မပြောဘဲ ဦးအိုက်ပန်၏စကားများကိုသာ စိတ်အားထက်သန်စွာ နားထောင်နေလေ၏။

ဦးအိုက်ပန်က ရေနွေးကြမ်းတစ်ခွက်ကို ငဲ့သောက်လိုက်ရင်း စကားဆက်ပြန်၏။

“ ခိုင်းလုံကျောက်ဟာ ဖခင်ကြီးရဲ့တားဆီးမှုကိုတောင် မခံဘဲ မိုးဇက်ကို ဂျာဖွေမယ်ဆိုပြီး မြန်မာပြည်အနှံ့ထွက်ခွာသွားခဲ့တယ်။ ဒီအချိန်မှာပဲ မိုးဇက်ဟာ ရွာကိုရောက်လာပြီး သေဆုံးသွားတဲ့ခိုင်းပန်အတွက် ဝမ်းနည်းကြောင်းပြောပြီး ဆရာကြီးစိုင်းလုံကိုတောင်းပန်ခဲ့တယ်။ သေဆုံးသွားတဲ့သားအတွက် သူ့ကို သားတစ်ယောက်အနေနဲ့ အစားထိုးပါဆိုပြီး ဆရာကြီးဦးစိုင်းလုံရဲ့အိမ်မှာနေပြီး ဝတ်ကြီးဝတ်ငယ်ပြုစုပေးခဲ့တယ်။ ဦးစိုင်းလုံဟာ အသိဉာဏ်ရှိပြီး စိတ်သဘောထားနူးညံ့သိမ်မွေ့တဲ့သူဖြစ်တဲ့အတွက် မိုးဇက်အပေါ် အာဃာတမယားဘဲခွင့်လွှတ်နိုင်ခဲ့တယ်။ ရွာသူရွာသားတွေကတော့ စိတ်သဘောထား ကြမ်းကြုတ်ရက်စက်တဲ့ ခိုင်းလုံကျောက် ရွာကိုပြန်လာရင်တော့ ပြဿနာအကြီးအကျယ်တက်တော့မယ်ဆိုတာ ရိပ်စားမိနေတယ်။ ဒီလိုနဲ့မိုးဇက်နဲ့နန်းကြည်ဟာ ဆရာကြီးကို ပြုစုရင်း အိုးချင်းထား အိုးချင်းထိ၊ ကြိုးချင်းထား ကြိုးချင်းငြိဆိုသလို ချစ်သူဖြစ်ခဲ့ကြတယ်။ ဒီလိုနဲ့ ဆရာကြီး

နာမကျန်းဖြစ်ပြီး သေဆုံးကာနီးမှာ သူတို့နှစ်ယောက်ကို လက်ဆက်ပေးခဲ့တယ်။ ဆရာကြီးဟာ သားကြီးစိုင်းလုံကျောက် ပြန်ရောက်လာရင် ပြဿနာဖြစ်မယ်ဆိုတာ ရိပ်စားမိတဲ့အတွက် သူတို့ရွာမှာမနေစေတော့ဘဲ ဟောဒီရှေးအိမ်ကြီးမှာ နေထိုင်ဖို့ စေခိုင်းခဲ့တယ် ”

ဟုပြောလေရာ လူငယ်က ဦးအိုက်ပန်၏စကားကို နားတောင်နေရာမှ ဝင်၍

“ ဒီအိမ်ကြီးဟာ ဆရာကြီးဦးစိုင်းလုံနဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်လို့လဲ ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ ထိုအခါ ဦးအိုက်ပန်က သက်ပြင်းချ၍

“ တကယ်တော့ ဒီအိမ်ကြီးဟာ ဆရာကြီးကို ဆုတော် လာဘ်တော်အနေနဲ့ ဘုရင်က ဆုချီးမြှင့်ထားခဲ့တယ်။ ဆရာကြီးဟာ အိမ်ကြီးမှာ မနေချင်တာနဲ့ သူ့ရဲ့လူယုံတော်ကြီးတစ်ယောက်ကို အိမ်ကြီးမှာနေခိုင်းပြီး သူ့ကိုယ်တိုင်ကတော့ ဇာတိရပ်ရွာမှာပြန်နေခဲ့တယ်။ ဆရာကြီးဟာ သူ့သေကာနီးမှာ မိုးဇက်နဲ့နန်းကြည်တို့လင်မယားကို ရွာကထွက်ခွာခိုင်းတယ်။ မိုးဇက်တို့ဟာ ဆရာကြီးရဲ့ဆန္ဒအတိုင်း ဒီအိမ်ကြီးကို ရောက်လာပြီး လူယုံတော်ကြီးနဲ့အတူနေခဲ့တယ်။ လူယုံတော်ကြီးဆိုတာကတော့ ကျုပ်ပါပဲ လူကသေး ”

ဟုပြောလေရာ လူငယ်က ဦးအိုက်ပန်ကို အံ့သြဟန်ဖြင့်ကြည့်၍

“ဪ... လူယုံတော်ကြီးဆိုတာ ဦးအိုက်ပန်ဖြစ်နေတာကိုး”

ဟုရေလွှတ်လေ၏။ ဦးအိုက်ပန်က သူ၏စကားကိုဆက်ပြန်၏။

“ ဒီလိုနဲ့ ဒီအိမ်ကြီးမှာပဲ လူကလေးကိုမွေးဖွားခဲ့တယ်၊

လူကလေး နှစ်နှစ်သားအရွယ်မှာပဲ လူကလေးရဲ့အဖေ မိုးဖက်ဟာ

အဆိပ်ပြင်းတဲ့ပင့်ကူတစ်ကောင်ကို သဘောကျပြီး မွေးမယ်ဆိုပြီး ယူ

ဆောင်လာခဲ့တယ်၊ ပင့်ကူလေးဟာ သေးငယ်ပေမဲ့ အလွန်အဆိပ်ပြင်း

တယ်၊ ပင့်ကူရဲ့အရောင်က အနီရဲရဲလေးနဲ့ မသိရင် အလွန်သဘောကျ

ဖို့ကောင်းတယ်၊ မိုးဖက်ဟာ ပင့်ကူလေးကို ဝါးနဲ့ရက်ထားတဲ့ တောင်း

ကလေးတစ်လုံးနဲ့အလုပ်တိုက်ထားတယ်၊ ရှေ့ဆက်ပြီး ပြောရမဲ့အကြောင်း

တွေကတော့ ဝမ်းနည်းကြေကွဲစရာကောင်းတယ်လူကလေး၊ ဒါပေမဲ့

အတိတ်ကို မပြောဘဲနဲ့လဲ မဖြစ်နိုင်တဲ့အတွက် ပြန်ပြောရမှာပဲ ”

ဟုဆိုလိုက်ရင်း ဦးအိုက်ပန်က လူငယ်၏မျက်နှာကို ကြည့်ရှု

လေ၏။ လူငယ်က ခေါင်းကိုညှိတ်၍

“ ပြောပါ ဦးအိုက်ပန်၊ ဝမ်းနည်းစရာကောင်းရင်လဲ ကျုပ်စိတ်

ကို ထိန်းဖို့ကြိုးစားပါမယ် ”

ဟုပြောလေ၏။ ဦးအိုက်ပန်က ရေခွေးကြမ်းကိုငဲ့သောက်လိုက်

ပြီးမှ

“ မိုးဖက်ဟာ ပင့်ကူနီလေးကို သဘောကျလွန်းလို့ သူ့အိပ်ရာ

နဘေးမှာ အမြဲထားအိပ်တယ်၊ ဒီလိုအိပ်စက်ခြင်းဟာ သူ့အတွက်

ကြမ္မာငင်ဖို့ဖြစ်လာတယ်၊ တစ်ညမှာ ပင့်ကူနီလေးထည့်ထားတဲ့ ဝါး

တောင်းလေးရဲ့အဖုံးဟာ ပွင့်သွားပြီး ပင့်ကူနီလေးဟာ မိုးဖက်ရဲ့

ကိုယ်ပေါ်တက်ပြီး လည်ပင်းကို ကိုက်ခဲလိုက်တယ်၊ မိုးဖက်ဟာ ပင့်ကူနီ

လေးရဲ့အဆိပ်ကြောင့် သေဆုံးခဲ့ရတယ်၊ ပင့်ကူနီလေးလည်း လူကို

ကိုက်ပြီး သေဆုံးခဲ့ရတယ် ”

ဟုပြောလေရာ လူငယ်က မျက်မှောင်ကြတ်၍

“ နေပါဦး ဦးအိုက်ပန် ပင့်ကူနီလေးကို ထည့်ထားတဲ့ဝါးတောင်း

လေးဟာ မလုံခြုံလို့လား ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ ဦးအိုက်ပန်က ခေါင်းကိုခါယမ်း၍

“ ဝါးတောင်းလေးဟာ လူကလေးအဖေ နန်းကြည်ကိုယ်တိုင်

သေသေချာချာရက်လုပ်တဲ့အတွက် အလွန်လုံခြုံပါတယ်၊ ဝါးတောင်း

ကလေးရဲ့အဖုံးမှာလဲ လုံခြုံအောင် သေသေချာချာလုပ်ထားခဲ့တယ် ”

ဟုပြောလေရာ လူငယ်က မကျေမနပ်ဖြင့် ခေါင်းကိုခါယမ်း၍

“ ဒီလောက်လုံခြုံတဲ့ဝါးတောင်းထဲက ပင့်ကူနီလေးက ဘာဖြစ်

ဘို့ အပြင်ရောက်ပြီး ကျုပ်အဖေကို ကိုက်ခဲ့ရတာလဲ ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ ဦးအိုက်ပန်က သက်ပြင်းချ၍

“ ဝါးတောင်းလေးရဲ့အဖုံးကို တစ်စုံတစ်ယောက်က ပွင့်သွားခဲ့

တယ်လေ ”

ဟုပြောလေ၏။ လူငယ်က ဒေါသတကြီး တက်ခေါက်၍

“ အဲဒီလူဟာ ဘယ်သူလဲ ”

ဟုမေးမြန်းလိုက်လေ၏။ ဦးအိုက်ပန်က တည်ကြည်သော
မျက်နှာဖြင့် လူငယ်ကိုကြည့်၍

“ အဲဒီလူဟာ ဘယ်သူမှမဟုတ်ဘူး၊ လူကလေးပဲ ”

ဟုတီးတိုးပြောလိုက်လေ၏။

လူငယ်သည် ဦးအိုက်ပန်၏စကားကြောင့် မယုံနိုင်ဟန်ဖြင့် မျက်
လုံးပြူးသွားပြီး

“ ဘာ... ကျုပ်က ဝါးတောင်းလေးရဲ့အဖုံးကို ဖွင့်တယ် ဟုတ်
လား ”

ဟုအထိတ်တလန့် မေးမြန်းလေ၏။ ဦးအိုက်ပန်က ခေါင်းညိတ်၍

“ ဟုတ်တယ်လူကလေး၊ လူကလေးဟာ လူမမယ်ကလေးငယ်
ဆိုတော့ ဝါးတောင်းထဲက အနီရောင်ပင့်ကူလေးကို အလွန်စိတ်ဝင်စား
တယ်၊ ဒါကြောင့် ညဘက် လူကြီးတွေ အိပ်ပျော်နေတုန်းမှာ ဝါးတောင်း
လေးရဲ့အဖုံးကို ဖွင့်ကြည့်ခဲ့တာပဲ၊ လူကလေးဖွင့် ကြည့်တဲ့အချိန်မှာ
ပင့်ကူနီလေးဟာ ဝါးတောင်းထဲက လွှတ်ထွက်သွား တယ်လေ ”

ဟုပြောလေရာ လူငယ်က စိတ်ထိခိုက်ကြေကွဲဟန်ဖြင့်

“ ဒါဆိုရင် ကျုပ်အတွက်ကြောင့် ကျုပ်အဖေသေခဲ့ရတာပေါ့၊
အဖေသေတာ ကျုပ်အပြစ်ပေါ့ ”

ဟု ရေရွတ်လိုက်လေ၏။ လူငယ်၏အမူအရာကြောင့် ဦးအိုက်ပန်
က ခေါင်းခါယမ်း၍

“ ဒီလိုလဲ မဟုတ်ပါဘူးလူကလေးရယ်၊ သတ္တဝါအားလုံးဟာ
ကံစီမံရာအတိုင်း ဖြစ်နေတာပဲလေ၊ လူကလေးဟာ အသိဉာဏ်မပြည့်စုံ
သေးတဲ့ ကလေးငယ်လေးဆိုတော့ အပြစ်ရှိတယ်လို့ မပြောနိုင်ပါဘူး
လေ ”

ဟုပြောဆိုလေ၏။ လူငယ်က ခေါင်းခါယမ်း၍

“ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အဖေသေတာ ကျုပ်ရဲ့ပယောဂကြောင့်ပဲပေါ့ ”

ဟုဝမ်းပန်းတနည်းရေရွတ်လေ၏။ ဦးအိုက်ပန်က ရေနွေးကြမ်း
တစ်ခွက်ကို မော့သောက်လိုက်ပြန်ပြီး

“ လူကလေးရဲ့အဖေဟာ ဒီနေ့ ဒီအချိန်မှာ သေရတော့မယ်
ဆိုတဲ့ကံကြမ္မာပါလို့ သေဆုံးရတာပါ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အတိတ်ကို ပြန်မစဉ်း
စားရင်း အကောင်းဆုံးပါပဲ၊ လူဆိုတဲ့သတ္တဝါဟာ စဉ်းစားစရာမရှိရင်
အတိတ်က ဝမ်းနည်းကြေကွဲစရာအကြောင်းတွေကို ပြန်စဉ်းစားနေတတ်
တယ်၊ ဒါဟာ အကြီးမားဆုံး မှားယွင်းမှုတစ်ခုပဲ၊ လူကလေး အတိတ်က
ဝမ်းနည်းမှုတွေနဲ့ မကြုံရသေးတဲ့အနာဂတ်ကို တွေးပါများရင်

စိုးရိမ်သောကကို စွဲကပ်သွားတတ်တယ်။ စိုးရိမ်သောကဆိုတာ ကြောက်စရာအကောင်းဆုံး အဆိပ်တစ်ခုပဲ။ အဆိပ်ကို လက်မခံမိအောင် ကြိုးစားပါလူကလေး။”

ဟုမှာကြားလေ၏။ လူငယ်က ဦးအိုက်ပန်ကစကားကို နားထောင်နေပြီးနောက် စိတ်အားတင်းလိုက်ဟန်ဖြင့်

“အဖေသေပြီးတော့ အမေက ကျုပ်ကို ပြုစုပျိုးထောင်ခဲ့တာတော့ မှတ်မိနေပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ် ဆယ်နှစ်သားအရွယ်မှာ အမေက ဘာဖြစ်လို့ ဒီအိမ်ကြီးမှာ ကျုပ်ကို ထားသွားခဲ့တာလဲ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ ထိုအခါ ဦးအိုက်ပန်က မီးလင်းမိုထဲရှိ ထင်းတုံးကြီးကို ထိုးဆွရွှံ့

“ဒါဟာ ရှောင်လွှဲလို့မရတဲ့ ကံကြမ္မာကြောင့်ပါ။ လူကလေးရဲ့ အမေ နန်းကြည်ဟာ လူကလေးကို ဆယ်နှစ်သားအရွယ်အထိ ဟောဒီအိမ်ကြီးမှာပဲ ကြီးပြင်းအောင် ကျွေးမွေးပြုစုခဲ့တယ်။ ဒီအချိန်မှာပဲ စိတ်သဘောထား ကြမ်းကြုတ်ရက်စက်ပြီး ငြိုးမာန်ကြီးတဲ့ လူကလေးရဲ့ ဦးလေး စိုင်းလုံကျောက်ဟာ လူကလေးရဲ့အဖေကို ကလေးစားချေမယ်ဆိုပြီး မြန်မာပြည်အနှံ့မှာ ၁၀ နှစ်လောက်လိုက်ရှာပြီး မတွေ့တဲ့အဆုံးမှာ ရွာကိုပြန်လာခဲ့တယ်။ ရွာကိုပြန်ရောက်တဲ့အခါ ဖခင်ကြီးဦးစိုင်းလုံသေဆုံးသွားပြီး သူ့ညီမ နန်းကြည်ဟာ သူ့ရဲ့ရန်သူတော်မိုးဖက်နဲ့

မေတ္တာမျှပြီး ရွာကထွက်သွားတဲ့အကြောင်း သိလိုက်ရတယ်။ ဒီအခါမှာ စိုင်းလုံကျောက်ဟာ ဒေါသအိုးအကြီးအကျယ်ပေါက်ကွဲပြီး လင်မယားနှစ်ယောက်စလုံးကို သတ်မယ်ဆိုပြီး နေရာအနှံ့လိုက်ရှာနေတယ်။ နောက်ဆုံးမှာ စိုင်းလုံကျောက်ဟာ ဟောဒီအိမ်ကြီးကို ရောက်လာတော့မဲ့သတင်းကို နန်းကြည် ကြိုသိခဲ့တယ်။ စိုင်းလုံကျောက်ဟာ အလွန်စိတ် သဘောထားခက်ထန်ပြီး ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်တဲ့အတွက် ညီမအရင်းကိုတောင် အသက်ချမ်းသာပေးမှာမဟုတ်ဘူး။ ဒါကြောင့် ညီမလေး နန်းကြည်ဟာ လူကလေးကို ထားရစ်ခဲ့ပြီး ဒီအိမ်ကြီးက ထွက်ခွာဖို့ပြင်ဆင်ရတာပဲ။ နန်းကြည်က လူကလေးကို ခွာခွာကာနီးမှာ အမှတ်တရအနေနဲ့ ဒေါင်းတံဆိပ်ဒင်္ဂါးပြားပါတဲ့ဆွဲကြိုးကို ပေးထားခဲ့တယ်။ နန်းကြည်ရဲ့လည်တိုင်မှာလည်း ဒေါင်းတံဆိပ်ဒင်္ဂါးပြားပါတဲ့ ဆွဲကြိုးတစ်ကုံး အမြဲဆွဲထားတယ်။ တစ်နေ့နေ့မှာ လူကလေးတို့ သားအမိဟာ ဒေါင်းတံဆိပ်ဆွဲပြားကြောင့် ပြန်လည်တွေ့ဆုံနိုင်အောင် စီမံခဲ့တာပဲ။ နန်းကြည်ဟာ အခွင့်အရေးရရင် ဒီအိမ်ကြီးကို ရောက်အောင်ပြန်လာခဲ့မယ်လို့ မှာကြားခဲ့တယ်။ သူ့ဒီအိမ်ကြီးက ထွက်သွားတဲ့အကြောင်းကို လူကလေး အသက် (၁၈) နှစ်မပြည့်မီမှာ ဖွင့်မပြောဖို့ ကျုပ်ကိုကတိတောင်းခဲ့တယ်။ လူကလေး အသက် (၁၈) နှစ်ပြည့်တဲ့ အချိန်မှာ သူ့အမေကို ရှာဖွေချင်စိတ်ရှိရင် ရှာဖွေဖို့ ခွင့်ပေးပါလို့ မှာကြား

၃၄ မင်းမြတ်သူရ

ထားခဲ့တယ် ”

ဟုပြောလေရာ လူငယ်သည် မျက်လုံးများ ဝင်းလက်တောက် ပြောင်လာပြီး

“ ဟင်... ဒါဆိုရင် ကျုပ်အမေကို ရှာဖွေလို့ရပြီပေါ့၊ ဝမ်းသာလိုက်တာဗျာ၊ အမေကို ကျုပ်သိပ်တွေ့ချင်တယ်၊ အမေ ဘယ်ဘဝရောက်နေ ရောက်နေ မရရအောင်ရှာမယ်ဗျာ ”

ဟုလက်သီးလက်မောင်းတန်း၍ ကြွေးကြော်လေ၏။ ဦးအိုက်ပန် က ခေါင်းညိတ်၍

“ လူကလေး ရှာချင်စိတ်ရှိရင်လဲ ရှာဖို့ခွင့်ပြုပါတယ်၊ လူကလေး မှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကာကွယ်နိုင်တဲ့ ကိုယ်ခံပညာရှိနေတာပဲ၊ ကျုပ် ပူပန်သောကမရှိပါဘူး၊ လူ့လောကကြီးနဲ့ပတ်သက်လို့တော့ လူကလေး မှာ အတွေ့အကြုံအလွန်နည်းသေးတယ်၊ ဒါကြောင့် လူ့ဘဝရဲ့ အတွေ့ အကြုံတွေကို သင်ယူဖို့ တိုက်တွန်းချင်တယ် ”

ဟုပြောလေရာ လူငယ်က ခေါင်းညိတ်၍

“ စိတ်ချပါ ဦးအိုက်ပန်၊ လူ့လောကကြီးထဲကိုရောက်တဲ့အခါ အတွေ့အကြုံတိုင်းကို သင်ယူဖို့ ကြိုးစားပါမယ် ”

ဟုပြောလေ၏။ ဦးအိုက်ပန်က မီးလင်းဖိုမှ ထင်းတုံးများကို ထိုး ဆွဲရင်း

စေတနာစာပေ

“ အတွေ့အကြုံ ငယ်သူတို့တို့

လူတွေအားလုံးဟာ လူ့ လောက

ကြီးထဲက သင်ယူဖို့ လမ်းညွှန်

လေ့ရှိတယ်၊ လူငယ်တွေဟာ

ပြင်ပသို့မဟုတ် မှုတ်နှိုးမှုကို

ခံယူနေသင့်တယ်၊ တကယ်တော့

အရာရာတိုင်းဟာ ကိုယ့်ကိုယ်

သင်ပြပေးနိုင်တယ် ”

“ အတွေ့အကြုံ၊ ဗဟုသုတရှိတဲ့ လူတွေအားလုံးဟာ လူ့
 လောကကြီးထဲက သင်ယူဖို့ လမ်းညွှန်လေ့ရှိတယ်။ လူငယ်တွေဟာ
 မြင်မြင်သမျှကို မျက်စိနဲ့နားကိုဖွင့်ပြီး ခံယူနေသင့်တယ်။ တကယ်တော့
 အရာရာတိုင်းဟာ ကိုယ့်ကိုယ် သင်ပြပေးနိုင်တယ်။ သဘာဝအလျောက်
 ဖူးပွင့်နေတဲ့ပန်းကလေးတွေ၊ စိန်းလမ်းစိုပြေနေတဲ့ သစ်ပင်တွေ၊
 စမ်းချောင်းတွေ၊ တိရစ္ဆာန်တွေဆီကတောင် သင်ယူနိုင်တယ်။ ရှေးတုန်းက
 ပညာရှိကြီးတွေဟာ သစ်ပင်ပန်းမာန်နဲ့ တိရစ္ဆာန်ငယ်တွေ ဆီကတောင်
 အတွေးအခေါ် ဒဿနတွေ ထုတ်ယူနိုင်ခဲ့တယ်။ ပညာရှိကြီး တစ်
 ယောက်ဟာ အိမ်ဖွဲ့နေတဲ့ ပင့်ကူလေးတွေကိုကြည့်ပြီး ပင့်ကူတွေ
 ညီညွတ်ရင် ခြင်္သေ့ကိုတောင် ထိန်းချုပ်နိုင်တယ်လို့ ရေးသားခဲ့ဖူးတယ် ”

ဟုမှာကြားလေရာ လူငယ်က ဦးအိုက်ပန်၏စကားကို လေးနက်
 စွာ နာယူမှတ်သားလေ၏။

ဦးအိုက်ပန်က မီးလင်းမိုထဲရှိ ထင်းတုံးများကို ထိုးဆွရင်း

“ လူကလေးအမေ နန်းကြည်ဟာ ဒီနေ့ ဒီအချိန်ထိ သက်ရှိ
 ထင်ရှားရှိနေမယ်ဆိုတာ ကျုပ် ယုံကြည်တယ်။ လူကလေးဟာ ဦးလေး
 ဖြစ်တဲ့ စိုင်းလုံကျောက်နဲ့ ထိပ်တိုက်တွေ့ရင်တော့ အထူးသတိပြုဖို့ မှာ
 ကြားချင်တယ်။ စိုင်းလုံကျောက်ရဲ့သိုင်းပညာဟာ ကျုပ်နဲ့အဆင့်သိပ်
 မကွာဘူး။ သူဟာ အလွန်ကြမ်းကြုတ်ရက်စက်တယ်။ အတွေ့အကြုံများ

၃၆ ဓမ္မပြတ်သူရ

တယ်၊ လူကလေးဟာ သူ့ထက်ပိုမိုပြီး ငယ်ရွယ်နုနယ်တယ်၊ ဉာဏ်ရည် ဉာဏ်သွေးကောင်းတယ်၊ စိုင်းလုံကျောက်ဟာ သိုင်းပညာကို အလွန် အကြူးလေ့ကျင့်ပေမဲ့ သူ့မှာ ဉာဏ်ရည်နည်းပါးတဲ့အတွက် လေ့ကျင့် သလောက် မတိုးတက်တာအမှန်ပဲ၊ ဒီအခွင့်အရေးကို အားနည်းချက် အဖြစ်အသုံးပြုပါ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် စိုင်းလုံကျောက်ဟာ လူကလေးရဲ့ဦးလေး အရင်းအခြာဖြစ်တဲ့အတွက် တတ်နိုင်သမျှ ခိုက်ရန်မဖြစ်ပွားဖို့ သဘော ထားပါ၊ ကဲ... ညဉ့်နက်လျှီလူကလေး အိပ်ရာဝင်ပေတော့၊ လူကလေး ဒီအိပ်ကြီးက မကြာမီ ထွက်ခွာရတော့မယ် ”

ဟုပြောကာ သူ၏စကားကို အဆုံးသတ်လိုက်လေတော့၏။

လူငယ်သည် ထိုနေ့ညက အိပ်မပျော်ဘဲ မိဘများ၏ အတိတ် ဘဝဇာတ်ကြောင်းကို တွေးတောနေမိ၏။ ဖခင်သည် သူ၏ပယောဂ ကြောင့် အဆိပ်ပြင်းသောပင့်ကူတစ်ကောင်၏ ကိုက်ခဲမှုကို ခံခဲ့ရ၏။

လူငယ်သည် မိုးကြိုးမုန်တိုင်းများ တိုက်ခတ်သောညက မိမိကို စွန့်ခွာသွားသော မိခင်၏သဏ္ဌာန်ကို ပြန်လည်မြင်ယောင်လာလေ၏။

မိခင်သည် ဖတဆိုသားလေးကို မခွဲနိုင်မခွာရက်ဖြစ်ဟန်ဖြင့် အံ ကိုတင်းတင်းကြိတ်၍ ကျောခိုင်းထွက်ခွာသွားပုံကို မျက်လုံးထဲမှ ထုတ် မရချေ။

လူငယ်သည် မိခင်ကို ပြန်လည်ရှာဖွေရမည်ဟူသော မျှော်လင့်

“ အရာရာတိုင်းဟာ ကြိုတင် ပြင်ဆင်ဖို့ အချိန်ပေးနိုင်ဘူး၊ အပြတ်၊ ရင်ဆိုင်ဖို့ အသင့်ဖြစ် နေရပယ်၊ အန္တရာယ်နဲ့တွေ့မှ ပြင်ဆင်မယ်ဆိုရင် အများကြီး မှောက်ကွပ်ပွားပြီ ”

ချက်ဖြင့် စိတ်ဓာတ်များ တက်ကြွနေလေ၏။ ထိုနေ့ညက အိပ်စက်၍
မပျော်နိုင်ဘဲ တစ်ညလုံး တလူးလူးတလွန်လွန်ဖြင့် ရှိနေလေ၏။

၀၀၀၀၀

ဝေဖန်၏။ စာကြံပေးစာများ ရေးသားလိုပါလျှင်

မင်မြတ်သူရ

အမှတ်-၇၊ အသောကလမ်း၊ ကျောက်မြောင်း၊ ရန်ကုန်သို့

လိပ်စု၍ ရေးသားနိုင်ပါသည်။

နောက်တစ်နေ့နံနက်တွင် လူငယ်အိပ်ရာနီးသောအခါ
ဦးအိုက်ပန်သည် အိမ်အိုဟောင်းကြီး၏အပြင်ဘက်ရှိ ပက်လက်
မြင်းလှည်းပေါ်သို့ ကျောပိုးအိတ်ကြီးတစ်လုံးကို တင်နေကြောင်း
တွေ့ရ၏။

လူငယ်က အိမ်အိုဟောင်းကြီးထဲမှထွက်၍ ဦးအိုက်ပန်အနီးသို့
သွားကာ

“ ဦးအိုက်ပန် ကျောပိုးအိတ်ကြီးကို ပြင်လို့ပါလား၊ ဘာကိစ္စ
တုန်း ”

————— စောနာတာပေ —————

ဟုမေးမြန်းလိုက်လေ၏။

ဦးအိုက်ပန်က လူငယ်ဘက်သို့လှည့်၍

“ လူကလေး ခရီးထွက်ဖို့ ပြင်ဆင်နေတာကွ၊ မင်း ဒီနေ့မနက်
ဘဲ ခရီးဆက်ရမယ် ”

ဟုပြောလေရာ လူငယ်သည် လွန်စွာအံ့သြသွားလေ၏။
ထို့ကြောင့် ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့်

“ ခရီးထွက်ရမယ်ဆိုတော့လဲ ချက်ချင်းကြီးပါလား၊ ဘာမှ မပြင်
ဆင်လိုက်ရဘူး ”

ဟုပြောဆိုလေရာ ဦးအိုက်ပန်က သက်ပြင်းချ၍

“ အရာရာတိုင်းဟာ ကြိုတင်ပြင်ဆင်ဖို့ အချိန်မပေးနိုင်ဘူး၊
အမြဲတမ်း ရင်ဆိုင်ဖို့အသင့်ဖြစ်နေရမယ်၊ အန္တရာယ်နဲ့တွေ့မှ ပြင်ဆင်မယ်
ဆိုရင် အများကြီးနောက်ကျသွားပြီ ”

ဟုပြောလေ၏။ ဦးအိုက်ပန်၏စကားကြောင့် လူငယ်သည်
မောဒကမတက်တော့ဘဲ ကျောပိုးအိတ်ကို ဖွင့်၍ကြည့်ရှုလေရာ ဖျင်
ကြမ်းအင်္ကျီ၊ ဆောင်းဘီနစ်စုံနှင့် ဓားတိုလေးနှစ်ချောင်း၊ ရေဘူး၊ တော
လိုက်ဓားမြှောင်၊ ကြိုးခွေနှင့် ငွေကြေးအနည်းငယ်ပါရှိ၏။

လူငယ်သည် ကျောပိုးအိတ်ကို ပြန်ပိတ်ပြီး ပက်လက်မြင်းလှည်း
ပေါ်သို့ ခုန်တက်လိုက်သောအခါ ဦးအိုက်ပန်က မြင်းလှည်းကို စတင်

————— စောနာတာပေ —————

မောင်းနှင်လေ၏။

မြင်းလည်းကို တောလမ်းအတိုင်း နာရီဝက်နီးပါး မောင်းနှင်ပြီး
သောအခါ ကားလမ်းပေါ်သို့ ရောက်လေ၏။ ထို့နောက် လက်ဖက်
ခြောက်များ တင်ဆောင်လာသော လော်ရီကားကြီးတစ်စီးကို တားဆီး
၍ ကား၏အနောက်မှ လိုက်ခဲ့လေ၏။

လော်ရီကားကြီးသည် တအိအိမောင်းနှင်သွားလေ၏။

ယနေ့မှစ၍ လောကကြီးကို မိမိတစ်ဦးတည်း ရင်ဆိုင်ရပေတော့
မည်။ လူငယ်သည် အားငယ်နွမ်းလျှစ်မရှိဘဲ စိတ်အားသတ္တိများ
တက်ကြွနေလေ၏။

၀၀၀၀၀

ယိုးဒယား ဂျွန်ပျူတက

အမှတ်(၇) မျက်နှာမာရ်၊ ကျိုက္ခတ်လမ်း၊ ကျောက်မြိုင်လမ်း၊ တာမွေ

ဝေတနာစာပေ

လော်ရီကားကြီးသည် လွန်စွာဟောင်းအိုနေသဖြင့် လမ်းတစ်
လမ်းလုံး တအိအိသွားလာနေလေ၏။

ဤသို့ဖြင့် လော်ရီကားကြီးသည် ည (၇) နာရီခန့်ရှိသောအခါ
လမ်းမပေါ်တွင် ထိုးရပ်သွားလေ၏။

ဒရိုင်ဘာနှင့် စပယ်ရာသည် ကားကို ကြိုးစားပမ်းစား ပြင်ဆင်
သော်လည်း မရသဖြင့် လက်လျှော့လိုက်လေ၏။ လူငယ်သည် ကားကြီး
ကို အားကိုး၍မရသည်နှင့် ဒရိုင်ဘာနှင့်စပယ်ရာကို မေးမြန်းကာ ကား
လမ်းအတိုင်း လျှောက်ခဲ့လေ၏။

ဒရိုင်ဘာ၏စကားအရ နာရီအနည်းငယ်လမ်းလျှောက်လျှင် မြို့

ဝေတနာစာပေ

တစ်မြို့သို့ ရောက်ရှိမည်ဆို၏။ လူငယ်သည် ကျောပိုးအိတ်ကိုထမ်းကာ နှစ်နာရီမျှ လမ်းလျှောက်ပြီးသောအခါ မြို့တစ်မြို့အနီးသို့ ချဉ်းကပ်လာ လေ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် မီးရောင်များ လင်းလက်နေသော အိမ်တစ်လုံး ကိုတွေ့ရသဖြင့် ထိုနေရာသို့ ဦးတည်၍ လျှောက်လှမ်းခဲ့လေ၏။

အနီးသို့ရောက်သောအခါ မီးရောင်လင်းနေသောနေရာသည် ခေါက်ဆွဲဆိုင်တစ်ဆိုင်ဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရ၍ ညစာစားရန် အခက်အခဲ မရှိတော့ဟု တွေးလိုက်မိလေ၏။

ခေါက်ဆွဲဆိုင်သည် သစ်လုံးများဖြင့် ပြုလုပ်ထားသဖြင့် လွန်စွာ ခိုင်ခံ့၏။ လူငယ်သည် ဤဝင်းထဲသို့ရောက်သောအခါ မီးရောင်ဖြင့် ဆိုင် အမည်ကို ဖတ်ရှုလေရာ နတ်သမီးသုံးဖော် ဟု အမည်ပေးထားသဖြင့် ပြီးလိုက်မိလေ၏။

ဆိုင်ရှင်သည် ချောမောလှပသော ညီအစ်မများဖြစ်လေသလား မသိ။

လူငယ်သည် ဆိုင်တံခါးဝသို့ရောက်သောအခါ သစ်လုံးတံခါး ကြီးကို ပိတ်ထားသဖြင့် ဆိုင်ပိတ်ပြီဟုထင်လိုက်၏။

သို့သော် ဗိုက်ထဲတွင် ဆာလောင်နေသဖြင့် သစ်လုံးတံခါးကို တဖုံးဖုံးထွ၍

ဝေတာနာစာပေ

“ ဆိုင်ရှင်တို့၊ ဆိုင်ရှင်တို့ ”

ဟုအော်ဟစ်လေ၏။

ထိုအခါ ဆိုင်ထဲမှ မိန်းမပျိုတစ်ဦး၏ အသံထွက်ပေါ်လာ၏။

“ ဘယ်သူလဲ ဆိုင်ပိတ်ပြီ၊ ရောင်းဖို့မရှိတော့ဘူး ”

လူငယ်သည် ဆိုင်ထဲမှအသံကြောင့်

“ ကျုပ်က ခရီးသွားတစ်ယောက်ပါ၊ လမ်းမှာ ကားပျက်လို့ ညစာမစားရသေးပါဘူး၊ ဖြစ်နိုင်ရင် ညစာစားဖို့ တစ်ခုခုလုပ်ပေးပါ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် စားနိုင်ပါတယ် ”

ဟုဆိုလိုက်ရာ ဆိုင်အတွင်းမှမိန်းမပျို၏အသံထွက်ပေါ်လာ ၏။

“ ခရီးသွားမကလို့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မတို့ဆိုင်မှာ ဘာမှမရှိ လို့ ရောင်းလို့မရတော့ဘူး၊ ရှင်ပြန်ပါ ”

ဟုပြောဆိုလေ၏။ လူငယ်သည် ယနေ့ညစာအတွက် အခက် အတွေ့ပြီဟု တွေးလိုက်မိ၏။ ထို့ကြောင့် ညစာစားရန် စိတ်မကူးတော့ စဲထိုနေ့ညအိပ်စက်ရန် အကူအညီတောင်းပြန်၏။ ထိုအခါ မိန်းမပျိုက

“ ကျွန်မတို့ဆိုင်မှာ မိန်းမသားသုံးယောက်ပဲရှိတယ်၊ ဒါကြောင့် ယာကျားတစ်ယောက်ကို တည်းခိုခွင့်မပြုနိုင်ဘူး၊ ရှင်ပြန်ပါတော့ ”

ဟုမောင်းနှင်ထုတ်လေ၏။ လူငယ်က အပြင်ဘက်တွင် ရာသီ

ဝေတာနာစာပေ

ဥတု ဆိုးဝါးနေသဖြင့် မိန်းမပျိုကို အိပ်စက်ခွင့်ပြုပါရန် ထပ်မံပြောဆိုလေ၏။

ထိုအခါ မိန်းမပျိုက

“ရှင်ဘာသာ ချမ်းလို့သေသေ ကျွန်မတို့ကတော့ အဝင်ခံလို့ မဖြစ်နိုင်ဘူး”

ဟုငြင်းဆိုလေ၏။ ထိုအခါ လူငယ်က မိန်းမပျို၏ဥပေက္ခာပြုနိုင်သောစိတ်ဓာတ်ကို မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်ကာ

“ခင်ဗျားတို့ဟာ အတော်အကြင်နာတရားမဲ့တာပဲ၊ ဒုက္ခရောက်နေလို့ အကူအညီတောင်းတာတောင် တံခါးဖွင့်မပေးချင်ဘူး၊ ရပါတယ်၊ ဒါဆိုရင်လည်း ကျုပ်သွားတော့မယ်”

ဟုဆိုကာ ဆိုင်ထဲမှ ပြန်လည်ထွက်ခွာရန် ကျောပိုးအိတ်ကြီးကို ပခုံးတွင် လွယ်လိုက်၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် သစ်လုံးအိမ်၏မှန်တံခါးတွင် ကာရံထားသော အဖြူရောင်ခန်းဆီးစများ လှုပ်ခါသွားကြောင်းသတိပြုမိ၏။

အိမ်ထဲရှိ မိန်းမပျိုများက မိမိကို ချောင်းမြောင်းကြည့်ရှုနေပုံရ၏။ လူငယ်သည် မိန်းမပျိုများထံတွင် ခွင့်တောင်းရန် စိတ်မကူးတော့ဘဲ ခြံထဲမှ ထွက်ခွာလာခဲ့၏။

သို့သော် ခြံတံခါးဝသို့မရောက်မှီ သစ်လုံးအိမ်၏ တံခါးပေါက်

သည် ကျွန်ခနဲမြည်၍ ပွင့်သွားပြီးနောက်

“ရှင် အိမ်ထဲကို အမြန်ဆုံးဝင်ပါ”

ဟူသောအသံကိုကြားရသဖြင့် လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ တံခါးဝတွင် ရပ်နေသော မိန်းမချောလေးတစ်ယောက်ကိုတွေ့ရလေ၏။

လူငယ်သည် မိမိနှင့်အပြန်အလှန် ပြောဆိုနေသော မိန်းမပျိုသည် ဤမျှချောမောလှပမည်ဟု မမျှော်လင့်သဖြင့် အံ့သြသွားလေ၏။ မိန်းမချောလေးသည် သူမကို ငေးမောကြည့်ရှုနေသောလူငယ်ကို မျက်စောင်းထိုး၍

“ဘာကြည့်နေတာလဲ၊ ဆိုင်ထဲကိုဝင်လေ”

ဟုမိတ်ခေါ်လေ၏။ လူငယ်သည် ဆိုင်ထဲသို့ဝင်ရောက်သွားသောအခါ မိန်းမချော၏အနောက်တွင် ရပ်နေသော ပိုမိုနုငယ်၍ ချောမောလှပသော မိန်းမပျိုနှစ်ဦးကို တွေ့ရ၏။

လူငယ်သည် မိန်းမချောလေးသုံးယောက်ကိုကြည့်၍ နတ်သမီးသုံးဖော်ဆိုသောအမည်နှင့် လိုက်ဖက်ညီပါပေသည်ဟု မှတ်ချက်ချမိလေ၏။ ရှေ့ဆုံးတွင်ရပ်နေသော မိန်းမချောက စားပွဲခုံတစ်လုံးကိုညွှန်ပြ၍

“ထိုင်ပါရှင်၊ ညဉ့်နက်နေတဲ့အချိန်မှာ လူစိမ်းတွေကို ဆိုင်ထဲမှာ မထားရဲလို့ ရှင်ကိုမောင်းထုတ်ရတာပါ၊ ဒီအတွက် စိတ်မရှိပါနဲ့၊ ရှင်မိုက်သိပ်ဆာနေမယ်ဆိုရင် စားလို့သောက်လို့ရအောင် ကျွန်မတို့ တစ်ခုခု

စီစဉ်ပေးပါမယ် ”

ဟုပြောလေရာ လူငယ်က ကျေးဇူးတင်ကြောင်းပြော၍ စားပွဲတစ်လုံးတွင် ထိုင်စောင့်နေလေ၏။

ခဏကြာလျှင် ညီအစ်မသုံးဖော်သည် ထမင်းပန်းကန်နှင့် အသားကင်များ ဟင်းသီးဟင်းရွက်ကြော်များကို ယူဆောင်လာလေ၏။ လူငယ်သည် စားပွဲအနီးတွင် ထိုင်စောင့်ရင်း စားသောက်ဖွယ်ရာများ ပြင်ဆင်ပေးသော ညီအစ်မများကို ကြည့်ရှု၍ သက်ပြင်းချလိုက်မိ၏။

၎င်းတို့အားလုံး ရှေးဘဝကသိုလ်ကောင်းလွန်း၍ ချောမောလှနေပုံရ၏။ လူငယ်သည် ထမင်းစားရင်း ဆိုင်နံရံသို့ အကြည့်ရောက်သွားလေရာ လေးမြားနှင့် လက်နက်မျိုးစုံ မြင်တွေ့ရသဖြင့် မေးမြန်းကြည့်လေရာ မိန်းမချောလေးက သက်ပြင်းချ၍

“ အဲဒါ ကျွန်မတို့ဦးလေးရဲ့ပစ္စည်းတွေလေး ဦးလေးဟာ ဒီနယ်တကြောမှာတော့ နာမည်ကျော်ကြားတဲ့ မုဆိုးကြီးတစ်ယောက်ပါ။ အဲဒါဟာ သားကောင်ရဲ့အနံ့ကိုရရင် ကျွန်မတို့ညီအစ်မသုံးဖော်ကို စွန့်လွှတ်ပြီး တောထဲမှာ ထမင်းမေ့ဟင်းမေ့ သွားနေတယ်။ အခု ဦးလေး ကျွန်မတို့အိမ်မှာမရှိဘူး။ ကျွန်မတို့နယ်မှာ ဓားပြခေါင်းဆောင် ဘိုထောင်ဟာ အဖွဲ့ဆိုတာ နာမည်ကြီးနေတယ်။ ဒါကြောင့် ရှင်ကို အကြောင်းမသိဘဲ ဆိုင်ထဲကို မခေါ်ဖြစ်တာ ခွင့်လွှတ်ပါ။ ကျွန်မတို့ညီအစ်မတွေလည်း

ဆိုင်ကိုစော စောသိမ်းပြီး ညပိုင်းရောက်ရင် ဘယ်သူ့ကိုမှ တံခါးဖွင့်မပေးရဲတော့ဘူး ”

ဟုပြောလေ၏။ လူငယ်သည် ထမင်းဟင်းများကို မြန်ရှက်စွာ စားသောက်ရင်း

“ ဓားပြခေါင်းဆောင်ဘိုထောင်ဟာ အတော်ဆိုးသလား ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ ထိုအခါ တိုင်ကိုမှီ၍ ရပ်နေသောမိန်းမပျိုက

“ ဘိုထောင်ဟာ သိပ်ဆိုးတာပေါ့။ သားပျိုသမီးပျိုလေးတွေကို ဖျက်ဆီးတယ်။ သူ မကျေနပ်ရင် လူကိုတောင်သတ်တယ်။ အိမ်ကိုမီးရှို့တယ် ”

ဟုပြောလေရာ လူငယ်က စားလက်စပန်းကန်ကိုချ၍

“ ဒီကောင်ကြီးကို ပုလိပ်အဖွဲ့က မဖမ်းဆီးဘူးလား ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ မိန်းမပျိုတစ်ဦးက အနီးသို့လျှောက်လာရင်း

“ ဘိုထောင်ကြီးကို ပုလိပ်အဖွဲ့က ဖမ်းဖို့ကြိုးစားနေတာကြာပြီ။ ဒါပေမဲ့ ဘိုထောင်မှာ အရည်အချင်းရှိလို့လား ကံကောင်းနေလို့လား မသိဘူး။ အခုထိ ဒီကောင်ကြီးကို ဖမ်းလို့မရနိုင်သေးဘူး ”

ဟုပြောလေ၏။ ထိုအခါ မိန်းမပျိုများအနက် အစ်မအကြီးဆုံး ဖြစ်သူက လူငယ်၏ရှေ့တွင် ဝင်ထိုင်၍

“ ဘိုထောင်ကြီးဟာ ကျွန်မရဲ့ဦးလေးမုဆိုးကျော်နဲ့ရန်ငြိုးပျံ့စ

ရှိခဲ့ဖူးတယ်။ ဘိုထောင်ဟာ ဦးလေးကိုတော့ နည်းနည်းကြောက်ပုံရတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်မတို့ဆိုင်ဟာ မြို့စွန့်မှာရှိပေမဲ့ ဒီနေ့အထိ ဓားပြတိုက်မခံရသေးဘူး။ မြို့ထဲက သူဌေးအိမ်တွေတော့ ဘိုထောင်ကြီးရဲ့ ရန်ကလွတ်ကင်းတယ်လို့မရှိပါဘူး။ အခု ဦးလေးက အမဲလိုက်ထွက်သွားတယ်ဆိုတော့ ကျွန်မတို့မှာ အန္တရာယ်သိပ်ရှိတယ်။ ဘိုထောင်ကြီးဟာ ဆိုင်မှာ ဦးလေးမရှိဘူးဆိုတာသိရင် ကျွန်မတို့ဆီကို ဓားပြ လာတိုက်မှာသေချာတယ် ”

ဟုပြောလေ၏။ လူငယ်သည် မိန်းမချောလေးသုံးယောက်၏ အခက်အခဲကို စာနာစိတ်ဖြစ်ပေါ်သွား၏။

ထို့ကြောင့် နံရံတွင်ချိတ်ဆွဲထားသော သေနတ်ရှိရာသို့ လျှောက်သွားပြီး စစ်ဆေးကြည့်ရှုကာ

“ ကျုပ်ဆိုင်မှာ ရှိနေသရွေ့တော့ ဓားပြခေါင်းဆောင်ဘိုထောင်ကြီးရဲ့ရန်ကို မကြောက်ပါနဲ့။ သူတို့အဖွဲ့ကို ကျုပ်ကောင်းကောင်းရင်ဆိုင်နိုင်ပါတယ်။ ကျုပ် သေနတ်ကောင်းကောင်းပစ်တတ်ပါတယ်။ လေးနဲ့မြားကိုလည်း ကျွမ်းကျင်အောင် လေ့ကျင့်ထားတယ် ”

ဟုပြောလေရာ မိန်းမပျိုများသည် စိတ်အားတက်ကြွလာဟန်ဖြင့် လူငယ်ကိုကြည့်ရှု၍ မိန်းမချောတစ်ဦးက

“ ဒါဆိုရင်တော့ ကျွန်မတို့အတွက် တစ်အားပဲပေါ့ရှင်၊ ဒါပေမဲ့

ဘိုထောင်ကြီးရဲ့အဖွဲ့ဟာ လူအများစု၊ ရှင်ကတစ်ယောက်တည်းဆိုတော့ ဖြစ်ပါ့မလား ”

ဟုပြောလေ၏။ လူငယ်က သေနတ်ကို နံရံတွင် ပြန်ချိတ်ထားလိုက်ပြီး

“ တိုက်ခိုက်တဲ့နေရာမှာ အင်အားရှိတိုင်း ကြောက်စရာမလိုပါဘူး။ အရည်အချင်းရှိဖို့ အရေးကြီးပါတယ် ”

ဟုပြောကာ အနီးရှိ ဆိုင်ခုံများခင်း၍ အိပ်စက်ရန် ပြုလုပ်ထားသော နေရာသို့သွားကာ တင်ပလွှဲထိုင်လိုက်ပြီး

“ ခင်ဗျားတို့ဆိုင်မှာ ဦးလေးပြန်ရောက်တဲ့အထိ ကျွန်တော် အိပ်စောင့်ဓမးပါမယ် ”

ဟုပြောလေရာ မိန်းမပျိုများသည် ဝမ်းသာအားရဖြစ်သွားပြီး အစ်မကြီးဖြစ်သူက

“ ဒါဆိုရင်တော့ ဆိုင်မှာနေထိုင်စဉ်ကာလတွေမှာ ရှင်တို့ထမင်း အလကားကျွေးပါမယ်၊ ဒါနဲ့ ရှင်နာမည်ကို ကျွန်မတို့မသိရသေးပါလား ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ လူငယ်က ထိုင်ခုံများဆက်၍ ခုတင်ပုံစံပြုလုပ်ထားသောနေရာတွင် ပက်လက်လှဲလိုက်ရင်း

“ ကျုပ်နာမည် မိုးခိုက်လို့ခေါ်တယ် ”

ဟုပြောကာ မျက်လုံးများ မှိတ်ထားလိုက်လေ၏။ မိန်းမချောလေး

သုံးယောက်အနက် အစ်မကြီးဖြစ်သူက

“ ကျွန်မနာမည် နန္ဒာလို့ခေါ်တယ်၊ ညီမလတ်က စန္ဒာတဲ့၊ ညီမလေးကတော့ သီတာလို့ခေါ်တယ်၊ ရှင် အေးအေးဆေးဆေးအနားယူရင် ယူပါတော့ ”

ဟုပြောတာ မီးအိမ်လေး၏ အလင်းရောင်ကို နှိမ်၍ အနီးမှ ထွက်ခွာသွားပြီး ညီအစ်မများ စု၍ အိပ်စက်သောအိပ်ခန်းထဲသို့ ဝင်ရောက်သွားလေ၏။

မိုးခိုက်သည် ဆိုင်ခုံများပေါ်တွင် လှဲအိပ်ရင်း မိခင်ဖြစ်သူကို ရှာဖွေရမည့်အရေးကို တွေးတောနေမိလေ၏။ မိခင်သည် မိမိဆယ်နှစ်သား အရွယ်ကပင် ခွဲခွာထားခဲ့သဖြင့် ယခုဆိုလျှင် (၈) နှစ်တင်းတင်းပြည့်ခဲ့လေပြီ။

မိခင်သက်ရှိထင်ရှား ရှိမှရှိပါလေစ။

ဦးလေးဖြစ်သူ စိုင်းလုံကျောက်ဆိုသော လူကြမ်းကြီး၏ တိုက်ခိုက်သတ်ဖြတ်မှုကို ခံနေရပြီလားမသိ။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ မိခင်သည် ဉာဏ်ရည်ဉာဏ်သွေး ကောင်းမွန်ပြီး အရည်အချင်းရှိသူဖြစ်၍ သူမ၏အန္တရာယ်ကို ကာကွယ်နိုင်မည်ဟု ယုံကြည်မိလေ၏။

၀၀၀၀၀

ဝေတနာစာပေ

မိုးခိုက်သည် နောက်တစ်နေ့နံနက်တွင် စောစောထ၍ ဆိုင်ပတ်ဝန်းကျင်ကို သန့်ရှင်းအောင် အမှိုက်များလှဲကျင်း၏။ ထို့နောက် ဆိုင်၏ မနီးမဝေးတွင်ရှိသော မြင်းဖောင်းသို့သွား၍ မြင်းကြီးအား အစာရေစာများ ကျွေးမွေး၏။

မြင်းချေးများကို ကျုံးပစ်၏။

ထိုအချိန်၌မှာပင် ညီအစ်မများ အသီးသီးအိပ်ရာနီးလာပြီး ရေနွေးအိုးတည်ခြင်း၊ ထမင်းချက်ခြင်းတို့ကို ပြုလုပ်လေ၏။

ထို့နောက် မိန်းမပျိုသုံးယောက်နှင့် လူငယ်သည် ကောက်ညှင်းပေါင်းနှင့် ဆတ်သားခြောက်များကို စားသောက်ကြ၏။ မိုးခိုက်သည်

ဝေတနာစာပေ

၅။ ဓမ္မဗျူဟာ

ခေါက်ဆွဲဆိုင်ဖွင့်ချိန်သို့ ရောက်သောအခါ ညီအစ်မသုံးယောက်နှင့် ကူညီ
ရောင်းချပေးလေ၏။

သူမတို့၏ဆိုင်သည် မြို့စွန်တွင်ရှိသော်လည်း အဝေးပြေးကား
များနှင့် ခရီးသည်များ ဝင်ရောက်စားသောက်ကြသဖြင့် အတော်အတန်
ရောင်းချရသော ဆိုင်ဖြစ်၏။

ဤသို့ဖြင့် မိုးခိုက်သည် ညီအစ်မသုံးယောက်၏ဆိုင်တွင် သောက်
တင်နေလေ၏။ ညီအစ်မသုံးယောက်သည် တစ်ပတ်ခန့် နေထိုင်ပြီး
နောက် သူမတို့နှင့် မောင်နှမရင်းခြာကဲ့သို့ ရင်းနှီးနေလေ၏။

ရင်းတို့နှင့်နေထိုင်ပြီးနောက် (၈) ရက်ပြည့်သောနေ့တွင် မိုးခိုက်
သည် အိပ်ရာမှ လန့်နိုးလေ၏။

သူသည် အချိန်အခါမဟုတ် အော်မြည်သောငှက်သံများ
ကြောင့် အိပ်ရာမှ ထထိုင်လိုက်၏။ ပြီးနောက် ပြတင်းပေါက်အနီးသို့
ကပ်သွားပြီး ခန်းဆီးသို့ မသိမသာလှုပ်ကြည့်သောအခါ လူရိပ်လူယောင်
များကို မမြင်ရချေ။

သို့သော် အချိန်အခါမဟုတ် အော်မြည်သော ငှက်သံများကို
ကြားရဆဲဖြစ်၏။ ဆိုင်အနီးတွင် လူစိမ်းများ ရောက်ရှိနေသည်မှာ
သေချာနေလေပြီ။

မိုးခိုက်သည် ညီအစ်မသုံးယောက်ကို အသိမပေးတော့ဘဲ

တွင် ချိတ်ထားသော လေးနှစ်မြားတံများပါသော ကျည်ထောက်ကိုယူ၍
သစ်လုံးအိမ်၏အနောက်ဘက်တံခါးသို့ ဖြည်းဖြည်းငှာဖွင့်၏။

ပြီးနောက် ခေါင်မိုးအုပ်ပြားများပေါ်သို့ ခိုဆွဲတက်လိုက်ပြီး
တဖြည်းဖြည်း အိမ်အမိုးထိပ်သို့ ဝမ်းလျားမှောက်၍ တက်သွား၏။

ခေါင်မိုးပေါ်သို့ရောက်သောအခါ အိမ်ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်ရှု
လေရာ အိမ်အနီးသို့ ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်ချဉ်းကပ်လာသော လူတစ်စုကို
လရောင်ဖြင့် တွေ့ရလေ၏။

ထိုသူများ၏လက်ထဲတွင် သေနတ်ကိုယ်စီကိုိုင်ထားသဖြင့် ညီ
အစ်မသုံးယောက်ကို ဒုက္ခပေးမည့်သူများဖြစ်ကြောင်း သေချာသွား
လေ၏။

ရန်သူများသည် အိမ်အနီးသို့ အလစ်အငိုက်ဖမ်း၍ ချဉ်းကပ်နေ
ခြင်းမှာ ညီအစ်မသုံးယောက်၏ဦးလေးဆိုသူ မုဆိုးကျော်ကြီးကို ထိတ်
လန့်၍ ထင်ရ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် ရန်သူများသည် ပိုမိုအတင်းရဲလာပြီး ခြံအနီးသို့
ချဉ်းကပ်ကာ မီးတုတ်တစ်ခုကို ထွန်းညှိလေ၏။ ကျန်တစ်ဦးက မြင်း
ဇောင်းကို မီးရှို့ရန်ကြံစည်လေ၏။

မိုးခိုက်သည် ကျည်ထောက်မှမြားတစ်စင်းကိုထုတ်၍ မီးရှို့ရန်
ကြံစည်သူအား လှမ်းပစ်လိုက်ရာ ရန်သူသည် အားခနဲအော်၍ မီးတုတ်

လွတ်ကျလေ၏။

ကျန်သောရန်သူများသည် လှုပ်လှုပ်ရွှေ့ရွှေ့ဖြစ်သွားပြီး ပုန်းခိုရန် ကြိုးစားကြလေ၏။

မိုးခိုက်သည် ခေါင်မိုးပေါ်တွင်ရှိနေ၍ ရန်သူအားလုံးကို အထက်စီးမှ ကောင်းစွာမြင်ရသဖြင့် ရန်သူများကို တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် မြားဖြင့်ပစ်ခတ်လေရာ ရန်သူသုံးယောက်သည် မြေပေါ်သို့ပြုလဲကျသွားလေ၏။

ရန်သူများသည် မြားနှင့်ပစ်သူကို မတွေ့သဖြင့် သွေးဖျက်လာပြီး ၎င်းတို့၏ခေါင်းဆောင်က သစ်လုံးအိမ်ကို ပစ်ခတ်ရန် အမိန့်ပေးလိုက်လေ၏။

ရန်သူများသည် သစ်လုံးအိမ်ကို သေနတ်များဖြင့် တဒိုင်းဒိုင်းပစ်ခတ်လေ၏။ မိုးခိုက်သည် ရန်သူသုံးယောက်သာ ကျန်တော့သဖြင့် စိုးရိမ်ကြောင့်ကြခြင်းမရှိသော်လည်း အိမ်အတွင်းရှိ ညီအစ်မများသည် အထိတ်တလန့်အော်ဟစ်ကြလေ၏။

ရန်သူများသည် သစ်လုံးအိမ်၏ ပြတင်းပေါက်ကို ပစ်ခတ်သဖြင့် ဗုန်များ ကွဲကြကုန်၏။ ထို့အပြင် မီးတုတ်များကိုမီးရှို့၍ မြင်းစောင်းရှိရာသို့ လှမ်းပစ်လေ၏။

သို့သော် ကံကောင်းထောက်မစွာဖြင့် မြင်းစောင်းအမှီးပေါ်သို့

မကျဘဲ မြေပေါ်သို့ ကျလေ၏။ မြင်းကြီးမှာမူ အလန်တကြားဟီ၍ ဆိုင်အနောက်ဘက် ခြံစည်းရိုးကို ကျော်လွှား၍ ထွက်ပြေးလေတော့၏။

မိုးခိုက်သည် အိမ်ဝင်းအတွင်းသို့ဝင်လာသော ရန်သူတစ်ဦးကို ခေါင်မိုးပေါ်မှရပ်၍ မြားဖြင့်ပစ်လေရာ ရန်သူလဲကျသွားပြီး မိုးခိုက်ကို ရန်သူများတွေ့သွားလေ၏။

၎င်းတို့သည် ခေါင်မိုးပေါ်သို့ သေနတ်ဖြင့် တဒိုင်းဒိုင်းပစ်ခတ်လေ၏။

မိုးခိုက်သည် ခေါင်မိုးပေါ်မှ လှိမ့်ချလိုက်ပြီး မြေပေါ်သို့ခုန်ချလိုက်လေ၏။ ရန်သူများသည် မိုးခိုက် ခေါင်မိုးပေါ်တွင် ရှိသေးသည်ထင်၍ တဒိုင်းဒိုင်းပစ်ခတ်လေ၏။

မိုးခိုက်သည် အိမ်တံခါး၏အနောက်ဘက်အပေါက်မှ အိမ်ထဲသို့ ဝင်လေရာ တစ်စုံတစ်ယောက်က သူ၏ခေါင်းကို ပန်းအိုးဖြင့်ရိုက်နှက်လိုက်သဖြင့် ခေါင်းထဲတွင် မူးဝေသွားလေ၏။

မိုးခိုက်သည် မိမိအား တိုက်ခိုက်သူကိုလှည့်ကြည့်လိုက်သော အခါ မျက်လုံးပြူးစိုင်း၍ ကြည့်ရှုနေသော ညီမငယ်သီတာကိုတွေ့ရလေ၏။

သီတာသည် မိမိအားရန်သူဟုအထင်လွှဲမှား၍ ရိုက်နှက်ခြင်းဖြစ်ပုံရ၏။ မိုးခိုက်သည် ခေါင်းကိုလက်ဖြင့်ပွတ်၍ အနီးသို့ရောက်လာသော

၅၆ ● မင်းမြတ်သူရ

ညီအစ်မများအား

“ဘာမှမကြောက်နဲ့၊ အိမ်ထဲမှာပုန်းနေကြ၊ ဓားပြတွေကို ကျုပ်တို့ကိုင်ခိုက်နေတယ်၊ ဒီကောင်တွေ လဲကျကုန်ပြီ၊ နှစ်ယောက်ပဲကျန်တော့တယ်”

ဟုပြောကာ ၎င်းတို့ကို အားပေးစကားပြောရလေ၏။ အစ်မကြီးဖြစ်သူ မနန္ဒာက မိုးခိုက်ကိုဖက်၍

“ရှင် ဘယ်သွားမလို့လဲ၊ မသွားပါနဲ့၊ ကျွန်မတို့ကြောက်တယ်”

ဟုအော်ဟစ်လေ၏။ မိုးခိုက်က လက်ကာပြု၍

“ဒီကောင်တွေကို သွားရှင်းမှရမယ်၊ ခင်ဗျားတို့ အိမ်ထဲမှာ ငြိမ်ငြိမ်လေးနေပါ”

ဟုတောင်းပန်ရလေ၏။ မိုးခိုက်သည် အချိန်မရတော့သဖြင့် သစ်လုံးအိမ်၏အနောက်ဘက်တံခါးကို ဖွင့်၍ ထွက်လိုက်ရာ တံခါးအနီးသို့ ချဉ်းကပ်လာသော ရန်သူတစ်ဦးနှင့် ရင်ဆိုင်ရလေ၏။

ရန်သူသည် မိုးခိုက်ကိုမြင်သောအခါ ဓားမြှောင်ဖြင့် ရင်ဝကို ဆောင့်ထိုး၏။ မိုးခိုက်က ရှောင်တိမ်း၍ ဓားကိုင်လက်ကို ချုပ်ကိုင်ကာ ပေါင်ကြားသို့ ဂူးဖြင့်တိုက်လေ၏။

ရန်သူလဲကျသွားသောအခါ သစ်လုံးအိမ်၏နံရံကိုကပ်၍ ရွှေလျှားသွားပြန်ရာ မြင်းစောင်းအတွင်းမှ ရန်သူတစ်ဦးနှင့် ထပ်မံ

“ကျုပ်တို့အားလုံးဟာ ဧည့်သည်တွေပါပဲ၊ ဧည့်သည်အရင်းရင်းတစ်စုစုတွေဆိုပြီး ကွဲပြားကွဲပြား ဦးမှာပါ၊ ဒါကို ဝမ်းနည်းနေရင် လောကကြီးမှာ မှုစရာတောင်ရှိမှာမဟုတ်ဘူး၊ ကဲ... ကျုပ်ကို ခွင့်ပြုပါဦး”

တွေ့ရ၏။

ထိုသူသည် ဓားပြခေါင်းဆောင်ဖြစ်ပြီး မိုးခိုက်ကို သေနတ်ဖြင့် လှမ်းပစ်၏။ မိုးခိုက်က သစ်လုံးအိမ်ဖြင့်ကွယ်၍ ခါးကြားမှဓားမြှောင်ကို ထုတ်လေ၏။

ထို့နောက် ငြိမ်သက်စွာ ပုန်းခိုနေလေရာ ရန်သူခေါင်းဆောင် သည် စိတ်မရှည်နိုင်တော့ဘဲ မြင်းစောင်းအတွင်းမှ ထွက်လာ၏။

မိုးခိုက်သည် ရန်သူ၏ရင်ကို ဓားမြှောင်ဖြင့်လျှင်မြန်စွာပစ်လိုက် လေရာ ရန်သူသည် အားခနဲအော်၍ လဲကျသွား၏။

ထိုအခါမှပင် ခြံဝင်းအတွင်းသို့ ပုလိပ်များရောက်ရှိလာပြီး မိုးခိုက် ကို သေနတ်ဖြင့်ချိန်၍

“ဟေ့ကောင် လက်မြှောက် ”

ဟုအမိန့်ပေးလေ၏။ မိုးခိုက်သည် ပုလိပ်များ ဗရမ်းပတပြုလုပ် မည်စိုးသဖြင့် လက်မြှောက်လိုက်လေ၏။

ညီအစ်မသုံးယောက်သည် မိုးခိုက်ရှေ့တွင် အပြေးအလွှားကာ ဆီးလိုက်ကြပြီး ပုလိပ်များအား

“ရှင်တို့လူမှားနေပြီ၊ သူဟာ လူဆိုးမဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်မတို့ရဲ့ ကျေးဇူးရှင်၊ ဓားပြတွေကို သူတစ်ယောက်တည်း တိုက်ခိုက်တာ ”

ဟုအော်ဟစ်လိုက်လေရာ ပုလိပ်များသည် မျက်လုံးပြူးသွား

၅၀ မင်းမြတ်သူရ

လေ၏။

ထိုနောက်တွင်မူ ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင်ကို မေးမြန်းကာ မိုးခိုက်၏ အစွမ်းကို သိကြပြီး တအံ့တဩ ချီးမွမ်းကြလေ၏။

မိုးခိုက်သည် ပုလိပ်များ၏ ချီးမွမ်းစကားကိုနားမထောင်တော့ဘဲ ခြဝင်းထဲမှ လွတ်ထွက်သွားသော မြင်းကြီးကို လိုက်လံဖမ်းဆီးနေလေ၏။

ညီအစ်မသုံးဖော်၏ဆိုင်တွင် သေနတ်သံများ ဆူဆူညံနေသောကြောင့် လာရောက်ကြည့်ရှုသော ပရိသတ်များသည် မိုးခိုက်၏အစွမ်းကို ချီးမွမ်းမဆုံးနိုင်အောင် ရှိတော့၏။

၀၀၀၀၀

၆၀ ဖန်စာ၊ ဇာတ်ပုံများ၊ ရေးသားလိုပါလျှင်

မင်းမြတ်သူရ

အမှတ်-၇၊ အသောကလမ်း၊ ကျောက်မြောင်း၊ ရန်ကုန်သို့

လိပ်စာဖြင့် ရေးသားနိုင်ပါသည်။

ဝေတာနာစာပေ

ရွှေတင် ၃၉

မိုးခိုက်သည် နောက်တစ်နေ့သို့ရောက်သောအခါ ခေါက်ဆွဲဆိုင်မှ ထွက်ခွာရန် အထုပ်အပိုးများပြင်ဆင်နေလေ၏။ ထိုအခါ အနီးသို့ ညီအစ်မများ မျက်နှာမသာမယာဖြင့်ရောက်လာပြီး အစ်မကြီးဖြစ်သူ နန္ဒာက

“ရှင်သွားတော့မလို့လား”

ဟုတီးတိုးမေးမြန်းလေ၏။ မိုးခိုက်က ကျောပိုးအိတ်ကိုပိတ်၍ ကြိုးဖြင့်စည်းကာ

“သွားတော့မယ်လေ၊ ရန်သူတွေမှ မရှိတော့တာ”

ဟုဖြေလေ၏။

ဝေတာနာစာပေ

အစ်မလတ် စန္ဒာက မိုးခိုက်၏နောက်ကျောကိုကြည့်နေရာမှ

“ရှင်ဘယ်ကိုသွားမှာလဲ၊ ကျွန်မတို့နဲ့အေးအေးဆေးဆေးနေပါဦးလားရှင်”

ဟုပြောလေ၏။ မိုးခိုက်က နံရံတွင်ချိတ်ထားသော ဦးထုပ်ကို ခေါင်း၌ဆောင်းလိုက်ပြီး

“ကျုပ်မှာ အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စတွေရှိသေးတယ်၊ ဒါကြောင့် မနေနိုင်တာခွင့်လွှတ်ပါ”

ဟုပြောလေ၏။ ထိုအခါ အငယ်ဆုံးညီမ သီတာက မိုးခိုက်ကို မျက်လုံးချင်းဆုံအောင်ကြည့်၍

“ရှင် မရှိရင် ကျွန်မတို့ပျင်းပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့မှာပဲ”

ဟုပြောလေရာ မိုးခိုက်က ခေါင်းကိုခါယမ်း၍

“ကျုပ်တို့အားလုံးဟာ ဧည့်သည်တွေပါပဲဗျာ၊ ဧည့်သည်အချင်းချင်း တစ်ခဏတွေ့ဆုံပြီး ကွဲကြွားကြဦးမှာပါ၊ ဒါကို ဝမ်းနည်းနေရင် လောကကြီးမှာ နေစရာတောင်ရှိမှာမဟုတ်ဘူး၊ ကဲ... ကျုပ်ကိုခွင့်ပြုပါဦး”

ဟုပြောကာ သူမတို့သုံးယောက်ကို ထားရစ်ပြီး ဆိုင်ထဲမှထွက်လေ၏။ ခြံဝသို့ရောက်သောအခါ အစ်မကြီးနန္ဒာက

“ကျွန်မဦးလေး ပြန်လာရင် ရှင်ရဲ့ကျေးဇူးတွေကို ပြောပြလိုက်

ပါမယ်၊ လောကကြီးထဲမှာ လှည့်လည်နေတဲ့ရှင်ဟာ တစ်နေ့ ဦးလေးနဲ့ ပြန်ဆုံရင် ရှင်ကျေးဇူးကို ဦးလေးက ပြန်ဆပ်နိုင်မှာပါ”

ဟုပြောလေ၏။ မိုးခိုက်က ၎င်းတို့ကို လှည့်မကြည့်ဘဲ ခေါင်းခါယမ်း၍

“ကျေးဇူးပြန်ဆပ်ဖို့မလိုပါဘူး၊ ပြန်ဆပ်ခံချင်လို့ ကူညီတာမှ မဟုတ်တာဘဲ၊ နောက်ပြီးတော့ ခင်ဗျားတို့ဦးလေးက ကျုပ်ကိုဘယ်လိုလုပ် ကျေးဇူးရှင်မှန်းသိမှာလဲ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ ထိုအခါ မစန္ဒာက မဲ့ပြီးပြီး၍

“ကျွန်မ ဦးလေးက လူလည်ကြီးရှင်၊ လည်ပင်းမှာ ဒေါင်းဒေါင်းကြီးဆွဲထားတဲ့ ယောက်ျားတွေမြင်တိုင်း မိုးခိုက်များလားဆိုပြီး မေးမြန်းကြည့်မှာသေချာတယ်”

ဟုပြောလေရာ မိုးခိုက်သည် သူ၏လည်တွင်ဆွဲထားသော ဒေါင်းဒေါင်းကြီးအတွက် ရှက်ကိုးရှက်ကန်းဖြစ်သွားပြီး ညီအစ်မသုံးယောက်ရှေ့မှ ခပ်သုတ်သုတ်ထွက်ခဲ့လေ၏။

လမ်းမသို့ရောက်သောအခါ အဝေးပြေးကားတစ်စီးကို တားဆီး၍ အခကြေးငွေပေးကာ ခရီးဆက်ခဲ့လေ၏။

မိုးခိုက်သည် ကားကြီးနှင့်လိုက်ပါလာပြီး မြို့တစ်မြို့သို့ရောက်
သောအခါ ဆက်မလိုက်လိုတော့သဖြင့် ကားပေါ်မှဆင်းလိုက်လေ၏။

မိုးခိုက်သည် မြို့ထဲတွင် လှည့်လည်ရင်း လူစည်ကားသောဈေး
တန်းတစ်ခုသို့ ရောက်သွားလေ၏။

ဈေးသည် အလွန်စည်ကားပြီး ဈေးသွားဈေးလာများဖြင့်ပြည့်
ကြပ်နေလေ၏။

မိုးခိုက်သည် ဈေးထဲတွင် လှည့်လည်ကြည့်ရှုရင်း ငှက်ပျောသီး
ဆိုင်တစ်ဆိုင်ရှေ့တွင်ရပ်၍ ငှက်ပျောသီးတစ်ဖီးကိုဝယ်၍ ပလတ်စပ်လောင်း

စားသောက်လေ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် ဈေးထိပ်မှာ ကားဟွန်းသံကို ကျယ်လောင်စွာ
ကြားရလေ၏။ ဈေးသည် လမ်းငယ်လေးပေါ်တွင်ရောင်းချနေသောဈေး
ဖြစ်သဖြင့် ကားလမ်းပေါ်သို့ တက်၍ရောင်းချရလေ၏။

ထိုစဉ် ကားဟွန်းသံမှာ ပိုမိုကျယ်လောင်လာပြီး အဆက်မပြတ်
တီးလေ၏။

ပြီးနောက် ကားသည် ဈေးခင်းထဲသို့ ဒရူကြမ်းမောင်းနှင်လာ
လေရာ ဈေးသည်များ လမ်းနဘေးသို့ ဆင်းပြေးကြလေ၏။

ဈေးသည် အဒေါ်ကြီးတစ်ယောက်၏ လိမ္မော်သီးတောင်းကြီးကို
ကားဖြတ်တိုက်ချလေရာ လိမ္မော်သီးများ လမ်းပေါ်သို့ ပြန်ကြသွားလေ၏။

ကားသည် လူအများကြားသို့ ရိုင်းစိုင်းစွာမောင်းနှင်လေရာ
ကြက်ခြင်းတောင်းနှင့် ဟင်းသီးဟင်းရွက်တောင်းများ မြေပေါ်သို့
ပြန်ကြကျ သွားပြန်၏။

ထိုအခါ ဈေးရောင်းဈေးဝယ်များလည်း ထိတ်လန့်တကြားအော်
ဟစ်၍ ဖရိပ်ရဲပြေးလွှားကြလေ၏။

မိုးခိုက်သည် လမ်းလယ်ခေါင်တွင်ရပ်တန့်ရင်း အရှိန်ဖြိုမောင်းနှင့်
လာသော ကားကိုကြည့်လေရာ - ကားသည် အမိုးဖွင့်ကားဖြစ်ပြီး
အိန္ဒိယလူမျိုး ကားမောင်းသူတစ်ဦးနှင့် မျက်နှာဖြူလူကြီးတစ်ဦးကို

၆၄ မင်းမြတ်သူရ

တွေ့ရလေ၏။

မျက်နှာဖြူကြီးသည် ဈေးသည်များကို အလိုမကျဟန်ဖြင့် အော်ဟစ်ဆဲဆို၍ ကားကို တရကြမ်းမောင်းနှင်စေခြင်းဖြစ်၏။

မျက်နှာဖြူကြီး၏ကားသည် ဈေးလမ်းပေါ်တွင် အရှိန်ပြင်းစွာ မောင်းနှင်နေစဉ် ကားလမ်းပေါ်တွင် ငေးကြောင်၍ရပ်နေသော အသက်သုံးနှစ်အရွယ် ကလေးငယ်ကို ထိတ်လန့်ဖွယ် တွေ့လိုက်ရလေ၏။

မိုးခိုက်သည် ကလေးငယ်၏အသက်အန္တရာယ်အတွက် လွန်စွာ စိုးရိမ်သွားပြီး ကလေးငိုရာသို့ အစွမ်းကုန်ပြေးလွှားသွားလေ၏။

ကားမှလည်း ကလေးငယ်ရှိရာသို့ အရှိန်ပြင်းစွာ မောင်းနှင်လာလေ၏။ မိုးခိုက်သည် စိုးရိမ်စိတ်ဖြင့် ကလေးငယ်ရှိရာသို့ ရှိသမျှ အင်အားများစုစည်း၍ ပြေးလွှားသွားပြီး ကလေးငယ်၏ အနီးသို့ ရောက်သောအခါ လျင်မြန်စွာပွေ့ချီလိုက်လေ၏။

သို့သော် မျက်နှာဖြူကြီး၏ကားမှာ အလွန်နီးကပ်နေပြီဖြစ်သဖြင့် ရှောင်မပြေးရန် မလွတ်မြောက်နိုင်တော့ဘဲ ဂျားများကို ကွေးညွတ်၍ လေထဲသို့ခုန်တက်လိုက်၏။

ထိုအခါ မိုးခိုက်၏ကိုယ်ခန္ဓာသည် ကားစက်မိုးပေါ်သို့ ခြေဖြင့် နင်းလျက်သား ရောက်ရှိသွားပြီး မျက်နှာဖြူကြီး၏ကားမှလည်း ဘရိတ် ကို ဆူညံစွာအုပ်၍ ရပ်တန့်လိုက်လေ၏။

“ တောက်... ရာထူးစုတ်ရှိန်
အားကိုး လုပ်ချင်တိုင်းလုပ်သွား
တယ်၊ တစ်ဖူးလုံးကလူတွေ
သိပ္ပံတို့ကြောင့် ဘယ်လောက်
ဒုက္ခ ရောက်ပြီအောက်ပုလဲ ”

မိုးခိုက်သည် ကိုယ်ခံပညာသင်ယူစဉ်က ရေစီးသန်သော
ချောင်းရေထဲတွင် ကိုယ်ခန္ဓာကို နှစ်၍ ခြေကုတ်မြဲအောင် လှေကျင့်ထား
သဖြင့် ကားပေါ်မှ ပြုတ်ကျခြင်းမရှိဘဲ ကိုယ်ခန္ဓာအနည်းငယ်သာ
ယိမ်းယိုင်သွားလေ၏။

ကလေးငယ်ကမူ မိုးခိုက်၏လက်ထဲတွင် ကြောက်ရွံ့ဟန်ဖြင့် ငို
ယိုနေလေ၏။ ကလေးငယ်၏မိခင်သည် ကားအနီးသို့ စိုးရိမ်တကြီး
ရောက်လာ၏။

ဈေးရောင်းဈေးဝယ်များသည် မျက်နှာဖြူကြီးနှင့် အိန္ဒိယ
ကားမောင်းသမားကို ဆဲဆိုကြ လေ၏။

မိုးခိုက်သည် ကလေးငယ်ကို မိခင်၏လက်ထဲသို့ ကမ်းပေး
လိုက်ပြီး စက်ဖုံးပေါ်မှ ခုန်ချလေ၏။

ထို့နောက် ကားအနီးသို့တိုးကပ်သွားပြီး ကျောပိုးအိတ်ထဲမှ
ဓားမြှောင်ကို ဆတ်ခနဲထုတ်၍ ကြောင်အမ်းအမ်းပြစ်နေသော မျက်နှာ
ဖြူကြီး၏လည်တိုင်ကိုထောက်ကာ

“ မိစ္ဆာကောင်ကြီး မိုက်ရိုင်းလှချည်လား။ သားသမီးချင်းစာနာ
စိတ်မရှိဘူးလား ”

ဟုကြိမ်းမောင်းလိုက်ရာ မျက်နှာဖြူကြီးသည် အသွား ထက်
သော ဓား၏တံတံတော့ကြောင့် ချွေးများပြန်လာပြီး တာဟိတ်

ထိတ်အလန့်လန့်ဖြင့်

“မလုပ်ပါနဲ့”

ဟုတောင်းပန်လေ၏။

မိုးခိုက်က မျက်နှာဖြူကြီး၏ မျက်နှာကိုရှုံ့ရှာဟန်ဖြင့်ကြည့်၍
တက်ဆက်ကာ တစ်စိစိပြန်ကြနေသော ဈေးကိုကြည့်၍

“...တောက်... ရာထူးဂုဏ်ရှိန်အားကိုးနဲ့ လုပ်ချင်တိုင်းလုပ်သွား
တယ်၊ တစ်ဈေးလုံးကလူတွေ ခင်ဗျားတို့ကြောင့် ဘယ်လောက်ဒုက္ခ
ရောက်ပြီအောက်မေ့လဲ”

ဟုကြိမ်းမောင်းကာ ဓားတိုပြန်လည်ရုပ်သိမ်း၍ ကားမောင်း
သော ကုလား၏အကျီကော်လံကိုဆွဲကာ ပါးကိုဖြန်းခနဲမြည်အောင်ချ
လိုက်ရင်း

“ခွေးကောင်၊ သခင်အားရ ကျွန်ပါးဝတဲ့ကောင် နောက်ဒီလိုမျိုး
လုပ်ရင်း သွားတွေအတုန်ကျွတ်သွားမယ်၊ ဘာအောက်မေ့လဲ”

ဟုကြိမ်းမောင်းလေ၏။ ကုလားသည် မိုးခိုက်ကို စကားမတွဲပြန်
ရဲဘဲ ခေါင်းငိုက်စိုက်ချ၍ ငြိမ်သက်စွာခံယူနေလေ၏။

မိုးခိုက်သည် တုလားနှင့်မျက်နှာဖြူကြီးကို အားရအောင်ကြိမ်း
မောင်းပြီးနောက် ကားကိုထွက်ခွင့်ပေးလိုက်လေ၏။

မျက်နှာဖြူကြီးသည် ကားထွက်၍အရှိန်ရသောအခါ မိုးခိုက်ကို

ဆဲဆိုသွားလေ၏။

မျက်နှာဖြူကြီး၏ကားထွက်သွားသောအခါ ကလေး၏မိခင်
သည် မိုးခိုက်ကို ကျေးဇူးတင်စကား အကြိမ်ကြိမ်ပြောဆိုလေ၏။

မိုးခိုက်က သူမ၏ စကားကို အလေးမမူဘဲ ကလေး၏ပါးကိုသာ
နမ်းရှုံ့လိုက်လေ၏။

ဈေးသူဈေးသားများသည် မိုးခိုက်၏အနီးသို့ ရောက်ရှိလာပြီး
မျက်နှာဖြူကြီးသည် ဤမြို့ရှိ ထောင်ပိုင်ကြီးဖြစ်ကြောင်းပြောဆိုလေ၏။

မိုးခိုက်သည် ကလေးငယ်၏မိခင်ကို နှုတ်ဆက်၍ ကျောခိုင်း
ထွက်ခွာလာခဲ့၏။

မိုးခိုက်အား ဈေးသူဈေးသားအားလုံးက လူစွမ်းကောင်းတစ်
ယောက်နယ် ဝိုင်းဝန်းကြည့်ရှုနေ၏။

မိုးခိုက်သည် ဈေးလမ်းအတိုင်း လျှောက်လှမ်းရင်း အနောက်မှ
ခြေသံကြားရ၍ လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ နှင်းဆီပန်းတစ်ပွင့်ကို ကိုင်၍
အနောက်မှ ပြေးလိုက်လာသော ကလေးငယ်ကို တွေ့ရ၏။

မိုးခိုက်က ရပ်တန့်၍ စောင့်နေသောအခါ ကလေးသည် မှီလာပြီး

“ဦးဦး နှင်းဆီပန်းယူပါ”

ဟု ပြောလေ၏။ မိုးခိုက်သည် ကလေးငယ်၏ လက်ထဲမှ နှင်းဆီ
ပန်းကို ယူ၍ နမ်းရှုံ့လိုက်ပြီး ကလေး၏ခေါင်းကိုပွတ်ကာ

“ ကလေးက သိပ်လိမ္မာတာပဲ ”

ဟု ချီးမွမ်း၍ ချေးထဲမှ ထွက်ခဲ့လေတော့၏။

မိုးခိုက်သည် ထိုမြို့မှ ထွက်ခွာခဲ့ပြီးနောက် ထမင်းဆိုင်တစ်ဆိုင်သို့ ဝင်၍ ထမင်းစားလေ၏။

ထမင်းစားပြီး စားပွဲထိုးထဲတွင် ငွေရှင်းပြီးသောအခါ သူ၏လက် ထဲတွင် ပိုက်ဆံအနည်းငယ်သာရှိတော့ကြောင်းတွေ့ရ၏။

ထို့ကြောင့် ပိုက်ဆံရသော အလုပ်တစ်ခုကို ရှာကြိုလုပ်ကိုင်ရန် လှည့်လည်ကြည့်ရှုလေ၏။

မြို့တစ်နေရာသို့ ရောက်သောအခါ ဂိုဒေါင်တစ်လုံးထဲမှ ပဲအိတ် များကို လော်ရီကားကြီးတစ်စီးပေါ်သို့ ထမ်းတင်ပေးသော အလုပ်သမား များကို တွေ့ရလေ၏။

— မိုးခိုက်သည် ထိုသူများနှင့်အတူ ရောနှော၍ ပဲအိတ်များကို ထမ်း လေ၏။

ထိုသို့ ပဲအိတ်များကို လော်ရီကားထဲသို့ ထမ်းတင်နေစဉ် အနီး သို့ အလုပ်သမားခေါင်းရောက်လာပြီး

“ ကိုယ့်လူက ပဲအိတ်ထမ်းချင်လို့လား ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ မိုးခိုက်က ခေါင်းညိတ်၍ ဇာလုပ်လုပ်ချင် ကြောင်းပြောဆိုလေ၏။ ထိုအခါ ဇာလုပ်သမားခေါင်းက

— ဇောနာတာပေ —

“ ဒါဆိုရင် နောက်နေ့တွေလဲ ပဲအိတ်တွေ လာထမ်းဦး၊ ဂိုဒေါင် ထဲက ပဲအိတ်တွေအားလုံးကို ရန်ကုန်ကို ရောင်းလိုက်ပြီ ”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုနေ့က ညနေစောင်းသည်အထိ ပဲအိတ်များ ကို ထမ်းတင်ပြီးနောက် အလုပ်သမားခေါင်းထဲမှ ပိုက်ဆံတောင်းယူ၍ ပြန်ခဲ့လေ၏။ မိုးခိုက်သည် ထမင်းဆိုင်တစ်ဆိုင်တွင် ထမင်းစားပြီးနောက် ငှက်ပျောသီးတစ်ဖီးကို ဝယ်ယူ၍ ညအိပ်ရန် ပြန်ခဲ့လေ၏။

သူသည် မြစ်ကမ်းနံဘေးရှိ ဂိုဒေါင်ကြီးများရှိရာသို့ လျှောက်သွား ပြီး ဂိုဒေါင်နှစ်လုံး၏ကြားရှိ အမိုးအကာရှိသောနေရာတွင် အိပ်စက်ရန် ပြင်လေ၏။

သူသည် ကျောပိုးအိတ်ကို ခေါင်းအုံးလုပ်၍ အိပ်စက်ရန် ကြိုးစားလေ၏။

သို့သော် ပျောက်ဆုံးသွားသော မိခင်၏အကြောင်းကို တွေး တောနေ၍ အိပ်မပျော်နိုင်သေးပေ။

ညအတော်နက်သောအခါမှပင် အိပ်ပျော်သွားလေ၏။

မနက်မိုးလင်းသောအခါ တစ်စုံတစ်ခုသောအသံကြောင့် အိပ်ရာ မှ လန့်နိုးလေ၏။

မိုးခိုက်သည် ထူးဆန်းသောအသံကြောင့် မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လေ ၏။ သို့သော် အသံရှင်ကို မတွေ့ရချေ။

— ဇောနာတာပေ —

www.burmeseclassic.com

ထိုစဉ် ထူးဆန်းသောအသံကို ကြားရပြန်သဖြင့် ခေါင်းနုပန်းကြီး သွားပြီး ထိုင်ရာမှထ၍ ကြည့်ရှုလိုက်ရာ သစ်သားစည်ကြီးတစ်လုံးပေါ်တွင် အသံရှင်ကို တွေ့ရလေ၏။

အသံရှင်မှာအရပ်အမြင့် တစ်ပေခန့်သာရှိသော မျောက်ငယ်တစ်ကောင်ဖြစ်၏။

မျောက်ငယ်သည် မိုးခိုက်ကို တခွီးခွီးအသံပြု၍ အိပ်ရာမှ နိုးနေလေ၏။

မိုးခိုက်သည် မျောက်ငယ်၏ အပြုအမူကို ကြည့်ရှုလေရာ မျောက် ငယ်သည် မိုးခိုက်နံဘေးတွင်ရှိသော ငှက်ပျောသီးများကို လက်ညှိုးညွှန် ပြ၍ တောင်းခံနေကြောင်းတွေ့ရလေ၏။

မိုးခိုက်က မျောက်ငယ်၏ အပြုအမူကိုကြည့်၍ရယ်မောလိုက်ပြီး “ဟား ဟား ဟား... မင်းမဆိုးဘူး၊ ငါ့အိပ်နေတုန်း ငှက်ပျောသီးကို မိုးရင်ရတာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ မခိုးဘဲ ငါ့ကို အိပ်ရာကနိုးပြီးတောင်းတယ်၊ အသိဉာဏ်ရှိပါတယ်ဆိုတဲ့ လူတွေဟာ မင်းလောက် သိလမရှိဘူးကွ ”

ဟု ပြောဆိုရင်း ငှက်ပျောသီးများကိုခြွေ၍ မျောက်ငယ်၏လက်ထဲသို့ ထည့်လိုက်လေ၏။ မျောက်ငယ်သည် ငှက်ပျောသီးတစ်လုံးပြီးတစ်လုံး အခွံခွာ၍ စားသောက်လေ၏။

မိုးခိုက်သည် အနီးအနားရှိ ရေစည်ကြီးတွင် မျက်နှာသစ်ပြီးလျှင်

ပဲအိတ်များကိုထမ်းရန် ဂိုဒေါင်သို့ ထွက်ခဲ့လေ၏။ နေ့လယ်သို့ ရောက်သောအခါ ဂိုဒေါင်အနီးရှိ ထမင်းဆိုင်တွင် စားသောက်လေ၏။

ညနေစောင်းသောအခါ အလုပ်သမားခေါင်းထဲမှ လုပ်ခများကို ထုတ်ယူ၍ ထမင်းဆိုင်မှ ထမင်းထုပ်ဝယ်၍ ပြန်ခဲ့လေ၏။ အပြန်လမ်းတွင် ငှက်ပျောသီးများကိုတွေ့ရသဖြင့် မျောက်ငယ်လေးကို သတိရကာ ၎င်းအတွက် ငှက်ပျောသီးတစ်ဖီး ဝယ်ယူခဲ့လေ၏။

မိုးခိုက်သည် သူနားခိုရာ ကမ်းနားရှိ ဂိုဒေါင်ကြီးသို့ ရောက်သောအခါ လက်ဆေး၍ ထမင်းထုပ်ကိုဖြည့်၍ စားသောက်လေ၏။

ထမင်းစားပြီး ဆေးပေါ့လိပ်တစ်လိပ်ကို မီးညှိဖွာရှိုက်နေစဉ် တခွီးခွီးအသံကြား၍ လှည့်ကြည့်လေရာ ရေစည်ပေါ်တွင် ထိုင်နေသော မျောက်ငယ်ကို တွေ့ရပြန်၏။

မျောက်ငယ်သည် မနေ့က ဟန်ပန်အတိုင်း ငှက်ပျောသီးတောင်းစားပြန်၏။

မိုးခိုက်သည် ငှက်ပျောသီးများကို ခြွေ၍ မျောက်ငယ်အတွက် ပေးလေ၏။

မျောက်ငယ်သည် ငှက်ပျောသီးများ တစ်လုံးပြီးတစ်လုံး စားသောက်ပြီးနောက် မိုးခိုက်၏အနီးမှ ထွက်ခွာသွားလေ၏။ မိုးခိုက်လည်း ကျောပိုးအိတ်ကို ခေါင်းအုံး၍ အိပ်ခက်လေ၏။

ဤသို့ဖြင့် မိုးခိုက်သည် ထိုမြို့ရှိ ဂိုဒေါင်တွင် ကုန်ထမ်းသော အလုပ်ကို ငါးရက်မျှ လုပ်ကိုင်ပြီးသောအခါ အလုပ်သမားခေါင်းက နောက်နေ့တွင် အလုပ်မရှိတော့ကြောင်း ပြောလေ၏။

မိုးခိုက်သည် လုပ်ခများကို ရှင်းလင်း၍ ထမင်းထုပ်ဝယ်ကာ ပြန်ခဲ့ပြီး ထုံးစံအတိုင်း လမ်းတွင် ငှက်ပျောသီး ဝယ်လေ၏။

မျောက်ငယ်သည် ညနေတိုင်း မိုးခိုက်ထံမှ အချိန်မှန် ငှက်ပျောသီး လာတောင်း၏။

ထိုနေ့ညနေက မိုးခိုက်သည် မျောက်ငယ်ကို ငှက်ပျောသီးကျွေးရင်း ၎င်း၏ပခုံးကို ပုတ်ကာ

“ မနက်ဖြန်ဆိုရင်တော့ ငါ့ဗိုလ်မရှိတော့ဘူး၊ မင်းကို ငှက်ပျောသီးကျွေးမယ့်လူ မရှိတော့ဘူး ”

ဟု ပြောဆိုလိုက်လေ၏။ နောက်တစ်နေ့တွင် မိုးခိုက်သည် အိပ်ရာနီးသောအခါ ဂိုဒေါင်များအကြားမှ ထွက်၍ အဝေးပြေးလမ်းသို့ ထွက်ခဲ့လေ၏။

၀၀၀၀၀

အဝေးပြေးလမ်းပေါ်သို့ ရောက်သောအခါ လောင်ဂိုကားကြီးတစ်စီးကို လက်ပြု၍ တားဆီးလိုက်၏။

ထိုအခါ ကားကို ရပ်တန့်ပေးပြီး စပယ်ယာက

“ ကဲ... မျောက်ဆရာ၊ အနောက်ဘက်ကနေ မြန်မြန်တက်ပေတော့ ”

ဟု ပြောလေရာ မိုးခိုက်သည် မိမိကို မျောက်ဆရာဟုခေါ်သဖြင့် ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားပြီး စပယ်ယာကိုပြန်ကြည့်ကာ

“ ကျုပ်ကို ဘယ်လိုခေါ်လိုက်တာလဲ ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ စပယ်ယာက နှာခေါင်းရှုံ့၍

“ မျောက်ဆရာမို့ မျောက်ဆရာ ခေါ်တာပေါ့ဗျ ”

ဟု ဘုတောလေ၏။

မိုးခိုက်သည် စပယ်ယာ၏ စကားကြောင့် အူကြောင်ကြောင်ဖြင့် နောက်သို့ လှည့်ကြည့်လေရာ သူ၏အနောက်တွင် ကပ်ပါလာသော မျောက်ငယ်ကို တွေ့ရလေ၏။ မိုးခိုက်သည် မျောက်ငယ်ကိုကြည့်၍

“ ဟေ့ကောင် မင်းဘယ်ကို လိုက်မလို့လဲ၊ နေခဲ့စမ်း ”

ဟု ကြိမ်းမောင်းပြီး လော်ရီကားကြီးပေါ်သို့ ခုန်တက်ကာ

“ ဆွဲဆရာရေ ”

ဟု အော်ဟစ်လိုက်လေ၏။

ထိုအခါ မျောက်ငယ်သည် အရှိန်ရနေသော လော်ရီကားကြီးပေါ်သို့ လွှားခနဲ ခုန်တက်လိုက်ရာ မိုးခိုက်သည် မျက်လုံးပြူးသွားပြီး

“ ဟေ့ကောင်၊ မင်းဘယ်ကို လိုက်မလို့လဲ ဆင်းစမ်း ဆင်းစမ်း ”

ဟု မောင်းချလေ၏။ သို့သော် မျောက်ငယ်သည် မိုးခိုက်၏ စကားကို နားမထောင်ဘဲ လော်ရီကားကြီး၏ အမှီးကိုင်းများကို ခိုဆွဲ၍ လှည့်ပတ် ပြေးလွှားနေလေ၏။

မိုးခိုက်သည် မိမိနှင့်အတူ လိုက်လာပြီး မျောက်ငယ် ဒုက္ခရောက်မည်စိုးသဖြင့် မျောက်ငယ်ကို ကားပေါ်မှ မောင်းချရန် ကြိုးစားလေ၏။

သို့သော် မျောက်ငယ်သည် ကားပေါ်မှ မဆင်းချင်ဟန်ဖြင့် ပြေးလွှားနေလေ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် ကားသည် အရှိန်ရပြီး မောင်းနှင်နေသဖြင့် မိုးခိုက်သည် မျောက်ကို ကားပေါ်မှ မောင်းချရန် လက်လျှော့လိုက်လေ၏။

ထို့ကြောင့် ဆန်အိတ်များပေါ်တွင် ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်ချလိုက်ရင်း

“ ဟေ့ကောင် ကိုယ့်ဒုက္ခကိုယ်ရှာပြီး ငါ့နောက်လိုက်လာတဲ့ ကောင်၊ ဒုက္ခရောက်ရင် ငါဘာမှ မတတ်နိုင်ဘူး၊ မင်းကိုလဲ ငါ မကယ်နိုင်ဘူး၊ ငါတောင် ခြေဦးတည်ရာ သွားလာနေတာ ”

ဟု ပြောလေ၏။ မျောက်ငယ်ကမူ မိုးခိုက်၏ စကားကို နားမလည်ဟန်ဖြင့် သွားများကို ဖော်ပြ၍ တခွီးခွီးအသံပြုလေ၏။

မိုးခိုက်သည် မျက်နှာပြောင်သော မျောက်ငယ်ကို ဥပေက္ခာပြုလိုက်ပြီး ဆန်အိတ်များပေါ်တွင် လဲလျောင်း၍ မျက်နှာကို ဦးထုပ်ဖြင့် အုပ်ကာ အိပ်စက်ရန် ကြိုးစားလေ၏။

မိုးခိုက်သည် ခဏကြာလျှင် ပူလောင်သောနေရောင်အောက်မှာပင် အိပ်စက်ပျော်သွားလေ၏။

မြို့တစ်မြို့သို့ ရောက်သောအခါ ဈေးသည်များ၏ ဆူညံစွာ

အော်ဟစ် ရောင်းချသံကြောင့် အိပ်ရာမှနိုး၍ ထမင်းထုပ်တစ်ထုပ်ကို ဝယ်ယူစားသောက်လေ၏။

မိုးခိုက် ထမင်းစားနေစဉ် မျောက်ငယ်သည် ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် ကိုင်၍ ဆာလောင်ဟန်ဖြင့် ကြည့်နေလေ၏။

မိုးခိုက်သည် မျောက်ငယ်ကိုကြည့်၍ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြီး

“ မင်းဟာ ငါ့ကို ဒုက္ခပေးဖို့လိုက်လာတာပဲ၊ မျောက်စုတ် ”

ဟု ပြောဆိုလိုက်လေ၏။

မိုးခိုက်သည် မြို့တစ်မြို့သို့ ကားဖြတ်သောအခါ ငှက်ပျောသီး

များကို ဝယ်ယူ၍ မျောက်ငယ်အား ကျွေးလေ၏။

ညနေစောင်းသောအခါ စည်ကားသော မြို့တစ်မြို့သို့ ရောက်လေရာ သူ၏ခေါ်သည် ဦးတည်ရာမရှိသဖြင့် ထိုမြို့တွင် ဆင်းရဲနံ့ ခံခဲ့ရတတ်လိုက်လေ၏။

မိုးခိုက်သည် မျောက်ငယ်ကိုကြည့်သောအခါ မျောက်ငယ် အိပ်ပျော်နေကြောင်း တွေ့ရလေ၏။

မိုးခိုက်သည် ကြမ်းတမ်းခက်ထန်လှသော မိမိ၏ဘဝထဲသို့ မျောက်ငယ်ကို မခေါ်ချင်သောကြောင့် ၎င်းမသိအောင် ကားပေါ်မှ တိတ်တဆိတ်ခုန်ချ၍ မြို့ထဲသို့ ထွက်ခဲ့လေ၏။

သူသည် မြို့စွန်တောင်ကုန်းမြင့်ပေါ်တွင်ရှိသော ထုံးဖြူဖြူနှင့်

စေတီလေးသို့ သွားရောက်ရှိခိုးလေ၏။

ဘုရားဝတ်ပြုပြီး ထိုင်ရာမှ ထလိုက်စဉ် အနောက်မှ တခွီးခွီး အသံကြားရ၍ ရုတ်တရက် ထိတ်လန့်ပြီးလှည့်ကြည့်လိုက်ရာ မျောက်ငယ်ကိုမြင်သဖြင့် မျက်လုံးပြူးသွားလေ၏။

ကားပေါ်တွင် အိပ်စက်၍ လိုက်ပါလာသော မျောက်ငယ်သည် သူ၏အနောက်သို့ မည်သို့မည်ပုံ ရောက်ရှိနေသည်ကို စဉ်းစားမရသဖြင့်

“ ဟေ့ကောင် မင်း ဘယ်လိုလုပ် ငါ့နောက်လိုက်လာတာလဲ ”

ဟု မေးမြန်းလိုက်လေ၏။ မျောက်ငယ်က မိုးခိုက်ကိုကြည့်၍ တခွီးခွီးအသံပြု၍သာ နေလေ၏။

မိုးခိုက်သည် ၎င်း၏နောက်သို့ တကောက်ကောက်လိုက်ပါနေသော မျောက်ငယ်ကို စိတ်ပျက်လက်ပျက်ကြည့်လိုက်ပြီး

“ မင်းဟာ ငါ့ကို အမျိုးမျိုးလိုက်ပြီး ဒုက္ခပေးနေတာပဲ၊ မင်း ရှိနေသရွေ့ ငါ လွတ်လွတ်လပ်လပ် သွားလာလို့ မဖြစ်နိုင်ဘူး ”

ဟု ညည်းညူ၍ စေတီပေါ်က ဆင်းခဲ့ရာ မျောက်ငယ်သည် အနောက်မှ တကောက်ကောက် လိုက်နေလေ၏။

မျောက်ငယ်သည် ခိုကိုးရာမဲ့ဖြစ်နေပုံရ၏။

မိုးခိုက်သည် ကားလမ်းမတတိုင်း ကျောပိုးတိတ်ကိုထမ်း၍ အတန် ကြာအောင် လျှောက်လှမ်းရင်း အနောက်မှ လိုက်နေသော

၇၈ ဇမင်းမြတ်သူရ

မျောက်ငယ်ကို ကရုဏာသက်သလို ဖြစ်သွားလေ၏။

မိမိသည် ငယ်စဉ်ဘဝမှစ၍ မိခင်က ပစ်ခွာသွားသဖြင့် အထီးကျန် ဖြစ်ခဲ့ရ၏။ မျောက်ငယ်သည်လည်း ခိုကိုးရာမဲ့ အထီးကျန်ဖြစ်နေသော တိရစ္ဆာန် ငယ်လေးဖြစ်ပုံရ၏။

မိမိနှင့် မျောက်ငယ်သည် ဘဝတူဖြစ်၏။

ဘဝတူချင်း ရိုင်းပင်းကူညီသင့်သည်ဟု ထင်မြင်လိုက်၏။ ထို့ကြောင့် ကရုဏာစိတ်ဖြင့် မျောက်ငယ်ကို လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ မျောက်ငယ်သည် မိမိ၏ နောက်သို့ တကောက်ကောက်လိုက်နေဆဲ ဖြစ်၏။

၀၀၀၀၀

မင်းသိင်္ခ ကျော်စုပုဂ္ဂိုလ်

အမှတ်(၇) မျက်စိဆေးကုသမှု၊ ကျောက်မြင်စေ့၊ ဟာသု၊

စေတနာတပေ

ရွှေဟင်္သာစောင် ၉၉

မိုးခိုက်သည် မျောက်ငယ်ကို ခရီးလမ်းတစ်လျှောက် ရိုင်းပင်းကူညီမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ကာ လက်ဟန်ခြေဟန်ဖြင့် ပရုံးပေါ်သို့တက်ရန် ပြလိုက်ရာ မျောက်ငယ်သည် အကင်းပါးသူဖြစ်၍ မိုးခိုက်၏ ပရုံးပေါ်သို့ လျှင်မြန်စွာ ခုန်တက်လိုက်လေ၏။

ဤသို့ဖြင့် မိုးခိုက်သည် မျောက်တစ်ကောင်ကို မွေးလိုက်သကဲ့သို့ ဖြစ်သွားလေ၏။

ထို့ကြောင့် မျောက်ကိုခေါ်၍ ထိုမြို့တစ်နေရာရှိ ဇရပ်တစ်ဆောင်သို့ အိပ်စက်ရန် ထွက်ခဲ့လေ၏။

၀၀၀၀၀

စေတနာတပေ

နောက်တစ်နေ့နံနက် မိုးလင်းသောအခါ မိုးခိုက်သည် တစ်စုံတစ်ရာသော အနှောင့်အယှက်ကြောင့် အိပ်ရာမှ လန့်နိုးလာလေ၏။ သူသည် မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်သောအခါ သူ၏ ဦးခေါင်းအနီးတွင် ထိုင်နေသော မျောက်ငယ်ကို တွေ့ရပြီး မျောက်ငယ်သည် သူ၏လည်ပင်းမှ ရွှေရောင်ဝင်းလက်နေသော ဒေါင်းတံဆိပ် ဆွဲပြားကြီးကို လက်ဖြင့် ကိုင်တွယ်ကြည့်နေကြောင်း တွေ့ရလေ၏။

မျောက်ငယ်သည် ရွှေရောင်ဝင်းလက်နေသောအရာကို စိတ်ဝင်စားပုံရ၏။

မိုးခိုက်က အိပ်နေရာမှ ထထိုင်၍ မျောက်ငယ်၏ ခေါင်းကို ပုတ်ကာ

“ ရွှေဆွဲပြားကိုကြည့်ပြီး မင်းဘာလုပ်နေတာလဲ၊ ငါ့အိပ်ရာက နီးရပြီ ”

ဟု ဆူပူကြိမ်းမောင်းလိုက်ရာ မျောက်ငယ်က သဘောကျဟန်ဖြင့် တခွီးခွီးအသံပြုလေ၏။ ထို့နောက် ရွှေဆွဲပြားကို ကြည့်ရှုချင်ဟန်ဖြင့် အနီးသို့ တိုးကပ်လာလေ၏။

မိုးခိုက်က မျောက်၏ အမူအရာကိုကြည့်၍ ရယ်မောကာ

“ မင်းဟာ တရင်ဘဝက ဓားပြဖြစ်ခဲ့ဖူးတယ်နဲ့တူတယ်၊ ရွှေဆွဲပြားမြင်ရင် မနေနိုင်ဘူး။ ဒီလောက် စိတ်ဝင်စားရင်လဲ ကြည့်ကွာ ”

ဟု ရေရွတ်လိုက်ပြီး လည်ပင်းမှ ဆွဲကြိုးကို ဖြုတ်၍ မျောက်ငယ်၏ လက်သို့ ကမ်းပေးလိုက်လေ၏။

“ မျောက်ငယ်သည် လက်ထဲသို့ ဒေါင်းတံဆိပ်ဆွဲပြား ရောက်ရှိသောအခါ ဇရပ်၏ လှေကားအနီးရှိ နေရောင်ကောင်းစွာ ရရှိသောနေရာသို့ သွားကာ သေချာစွာ ကြည့်ရှုလေ၏။

ဒေါင်းဒင်္ဂါးကို နေရောင်တွင် ထောင်ကြည့်ပြီး တခွီးခွီးအသံပြုလေ၏။

မျောက်သည် အရောင်ဝင်းလက်တောင်ပြောင်နေခြင်းကို နှစ်သက်ပုံရ၏။

အတန်ကြာအောင် ကြည့်ရှုပြီး ဒေါင်းတံဆိပ်ဆွဲပြားကို သူ၏ လည်ပင်းတွင် ဆွဲကြည့်ပြီး သဘောကျဟန်ဖြင့် တခွီးခွီးအသံပြုလေ၏။

မိုးခိုက်က မျောက်၏အမူအရာကိုကြည့်၍ ရယ်မောပြန်ကာ

“ ဥစ္စာရှူးကောင်၊ မျောက်နဲ့ ရွှေဆွဲကြိုး ဘာဆိုင်လို့လဲ၊ ငါ့ဆွဲကြိုး ပြန်ပေးစမ်း ”

ဟု တောင်းဆိုလိုက်ရာ မျောက်က ရွှေဆွဲကြိုးကို မိုးခိုက်၏လက်သို့ ပြန်ထည့်ပေးလေ၏။

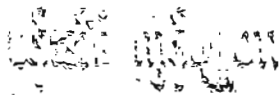
မိုးခိုက်သည် ထိုအခါမှပင် အိပ်ရာမှထ၍ ဇရပ်ပတ်ဝန်းကျင်ကို လှည့်လည်ကြည့်ရှုလေ၏။

ထိုအခါ ဇရပ်သည် မြို့ပြင်ကားလမ်းမအနီးတွင်ရှိပြီး နှစ်ကာလ
ရှည်ကြာ၍ ဟောင်းနွမ်းဆွေးမြေနေသော်လည်း ဇရပ်အနီးတွင်
သာယာလှပသော စမ်းချောင်းကလေးရှိခြင်း၊ တော်ပန်းကလေးများ
ဖူးပွင့်နေခြင်း တို့ကြောင့် ရှုချင်စဖွယ် တင့်တယ်လှပနေပြီး နေချင်စဖွယ်
ရှိလေ၏။

မိုးခိုက်သည် ဇရပ်ပတ်ဝန်းကျင်ကို လှည့်လည်ကြည့်ရှုရင်း ထို
နေရာလေးတွင် တစ်ခဏ နေထိုင်ချင်စိတ်များ ဖြစ်ပေါ်လာလေ၏။

သူသည် ကားကြိုများဖြင့် မြို့များတစ်မြို့ပြီးတစ်မြို့ ကူးသန်း
သွားလာနေသဖြင့် အနားယူချင်စိတ်များ ဖြစ်ပေါ်လာသောကြောင့်
ဇရပ်ပေါ်တွင် တစ်ပတ်ခန့် နေထိုင်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

၀၀၀၀၀

သုတ်(၇) မျက်နှာစာနန်း ကျိန်းသံယံ၊ မကျောက်ပြင်သွေး၊ တသွေး

မိုးခိုက်သည် ထမင်းစားချိန်သို့ ချောက်သောအခါ မြို့ထဲသို့ထွက်
၍ ထမင်းထုပ်နှင့် ငှက်ပျောသီးကို ဝယ်ကာ ဇရပ်သို့ ပြန်ခဲ့လေ၏။

မိုးခိုက်သွားရာလမ်းတွင် မျောက်ငယ်သည် ပခုံးပေါ်တွင်ထိုင်၍
တကောက်ကောက်လိုက်လေ၏။

မိုးခိုက်သည် ထမင်းစားပြီးသည်နှင့် မျောက်ငယ်ကို ငှက်ပျောသီး
ကျွေးရလေ၏။

မျောက်ငယ်သည် ဗိုက်ဝသွားသောအခါ မျောက်တို့၏ ထုံးစံ
အတိုင်း ဇရပ်အောက်သို့ဆင်းကာ သစ်ပင်များပေါ်သို့ တက်လေ၏။

မျောက်ငယ်သည် သစ်ကိုင်းမှတစ်ဆင့် ဇရပ်ခေါင်မိုးပေါ်သို့

ကူးကာ ဆော့ကစားနေလေ၏။

ထိုနေ့ ညနေစောင်းသောအခါ ဇေလ်အနီးသို့ နွားအုပ်ကြီးတစ်
အုပ် ရောက်ရှိလာပြီး နွားများနှင့်အတူ လိုက်ပါလာသော နွားကျောင်း
သားလူငယ်တစ်ဦးကို မြင်ရ၏။

နွားကျောင်းသားလူငယ်သည် ဇေလ်အနီးရှိ ညောင်ပင်အောက်
တွင် နားခိုရင်း ပုလွေကို ထုတ်ကာ တေးသွားအမျိုးမျိုးကို တီးမှုတ်နေ
လေ၏။

မိုးခိုက်သည် နွားကျောင်းသား၏ တေးသွားကို နားထောင်၍
ရင်ထဲတွင် အမျိုးအမည်မသိသော ဝေဒနာတစ်မျိုး ဖြစ်ပေါ်လာ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် မိန်းမတစ်ယောက်သည် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ လမ်း
လျှောက်လာခြင်းကို တွေ့ရလေ၏။

ထိုမိန်းမသည် ဇေလ်အနီးသို့ ရောက်သောအခါ ပုလွေမှုတ်နေ
သော နွားကျောင်းသားအနီးသို့သွားပြီး အရှေ့မှ အမူအရာအမျိုးမျိုး
ပြုလုပ်ပြပြီး ပြောင်သောင်နေလေ၏။

ထိုအခါ ပုလွေမှုတ်နေသော နွားကျောင်းသားသည် ထိုမိန်းမကို
ဒေါသတကြီးဖြင့်

“ အရူးမ မိလ္လာ၊ ငါ့ကို လာမနောက်နဲ့၊ နာတော့မယ်၊ သွားစမ်း
သွားစမ်း ”

ဟု မောင်းထုတ်သောအခါ အရူးမက ကြောက်ရွံ့ဟန်မရှိဘဲ
တဟီးဟီး ရယ်မော၍

“ စိတ်မဆိုးပါနဲ့ အရူးရယ်၊ ပုလွေသံလေးကို နားမခံသာလို့ပါ၊
အရူးနဲ့ပုလွေ၊ ပုလွေနှင့်အရူး ဟား ဟား ဟား... ”

ဟု အော်ဟစ်ရယ်မောကာ ဇေလ်ဘက်သို့ လျှောက်ခဲ့လေ၏။

အရူးမသည် ဇေလ်ပေါ်တွင် ထိုင်နေသော မိုးခိုက်ကိုကြည့်၍

“ ဟောဒီမှာ အရူးတစ်ကောင်ပါလား၊ အရူးတွေ ဇေလ်ပေါ်
ရောက်နေပြီ၊ မဖြစ်ဘူး မဖြစ်ဘူး၊ ငါ့ကို အရူးရောဂါတွေ ကူးတော့မယ်၊
ရှောင်မှ ရှားမှ ”

ဟုအော်ဟစ်၍ ဇေလ်မှ ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်ခွာသွားလေ၏။

အရူးမ ထွက်ခွာသွားပြီးနောက် နွားကျောင်းသားလူငယ်သည် မိုးခိုက်
ရှိရာ ဇေလ်သို့ ရောက်လာပြီး ရယ်မောကာ

“ မိလ္လာ ဒီလိုပါ၊ အရူးတွေထဲမှာ တစ်မှုထူးခြားပြီး လူတကာကို
အရူးလို့ သတ်မှတ်နေတာပဲ၊ တကယ်တော့ အရူးမ မိလ္လာဟာ နယ်နယ်
ရရမဟုတ်ဘူးဗျ၊ သူဟာ ဟောဒီဇေလ်ကြီးရဲ့ ပိုင်ရှင်စက်သူဌေးရဲ့ သမီး
အရင်းပဲ ”

ဟု ပြောလေရာ မိုးခိုက်သည် မျက်လုံးပြူးသွားပြီး

“ ဒီဇေလ်ကြီးရဲ့ပိုင်ရှင်ဟာ အရူးမလား ”

ဖိ မင်းမြတ်သူရ

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ထိုအခါ နွားကျောင်းသား လူငယ်က မေးညှိတံ၍ အနီးတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး

“ အရူးမရဲ့ အဖေက ဒီမြို့မှာ အချမ်းသာဆုံး စက်သူဌေး ဦးလှထွန်းဆိုတဲ့လူပဲ၊ ဦးလှထွန်းဟာ ကျိကျိတက် ချမ်းသာပေမယ့် သား သမီးဆိုလို့ အရူးမ မိလှတစ်ယောက်တည်းရှိတယ်၊ အဲဒီတုန်းက မိလှ ဟာ မလှ သေးဘူး၊ စိတ်ကောင်းသေးတယ်၊ တစ်မြို့လုံးမှာ သူတို့လောက် ချမ်းသာတဲ့သူမရှိတော့ မိလှဟာ အလွန်နာမ်နာမထောင်လွှားတယ်လို့ ကြားဖူးတယ်၊ စက်သူဌေး ဦးလှထွန်းဟာ ဇနီးဆုံးတဲ့အချိန်ကစပြီး နောက်မိန်းမမယူဘဲ တစ်ဦးတည်းသော သမီးလေးကို အလိုလိုက် အကြိုက်ဆောင်ထားခဲ့တယ်၊ စက်သူဌေးက အလိုလိုက်လွန်းလို့ မိလှ ဟာ ဆိုးသွမ်းချင်တိုင်း ဆိုးသွမ်းနေတော့တာပဲ၊ သူ့ကို ရန်ကုန်မြို့ပို့ပြီး ကျောင်း ထားပေးမယ့် ကျောင်းစည်းကမ်းကို မှုလိုက်နာဘဲ ဆရာတွေကို နှင်ပဲငါ့ ပြန်ပြောလို့ ကျောင်းထုတ်ခဲ့ရတယ်၊ စက်သူဌေးကတော့ သူ့သမီးကို အလွန်ချစ်တော့ ငါ့မှာ ဆယ်သက်သားလို့မကုန်တဲ့ စည်းစိမ် ဥစ္စာရှိတယ်၊ ငါ့သမီး ပညာပတ်ဝတ်ပေမယ့် ဘာမှမဖြစ်ဘူးဆိုပြီး အိမ်မှာပဲ အခြွေအရံ အသင်းအပင်းတွေနဲ့ ထင်သလို နေထိုင်ခွင့်ပေးထားတယ်၊ အဲဒီတုန်းက မိလှဟာ အသက် ၁၅ နှစ်လောက်ပဲ ရှိပေမယ့် အလွန်မိုက် ရှိုင်းတယ်၊ မိလှဟာ ဘစ်ခါတစ်ရံ မြို့ပေါ်က ဈေးကို အခြွေအရံ မိန်းမ

ဝေတာနာတပေ

ရွှေတံတောင် ၃၂ ၈၇

တွေရဲ့ ရောက်လာပြီး ဈေးထဲက ပစ္စည်းတွေကို ငွေကို ရေလိုသုံးပြီး ဝယ်ယူလေ့ ရှိတယ်၊ ဈေးဝယ်ရင်း ဈေးသည်တွေကို မောက်မောက်မာမာ ပြောပြီး ရန်ဖြစ်လေ့ရှိတယ်၊ တစ်ခါက သနပ်ခါးတုံး ရောင်းတဲ့ အမေ အရွယ် အဒေါ်ကြီး၊ ခပ်ယောက်ကို ရိုင်းရိုင်းစိုင်းစိုင်းပြောပြီး ကိုယ်ထိ လက်ရောက် ရိုက်နှက်ခဲ့ဖူးတယ်၊ မိလှဟာ စီးပွားရေး မပြေလည်လို့ သူ့အနားမှာ စားနေတဲ့ အခြွေအရံ အသင်းအပင်း မိန်းကလေး တွေကိုလဲ မထင်ရင် မထင်သလို ပါးနားရိုက်လေ့ရှိတယ်တဲ့ ”

ဟု ပြောလေရာ မိုးခိုက်က စိတ်ဝင်တစား နားထောင်နေရာမှ သက်ပြင်းချ၍

“ အင်း... ဒီမိန်းမဟာ အတော်ဆိုးတာပါပဲလား ”

ဟု ရွှေတံလိုက်လေ၏။ နွားကျောင်းသားလူငယ်က ဇရပ်လှေ ကားတွင် ကျောခိုင်းထိုင်နေရာမှ အဝေးဆီသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး

“ ဟုတ်တယ်၊ အရူးမ မိလှဟာ သိပ်ဆိုးတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက် ပဲ၊ သူ့ကြောင့် ကျုပ်ရဲ့ အချစ်ဆုံး အစ်မ အေးစိန်ဟာ အသက်ဆုံးရှုံးခဲ့ ရတယ် ”

ဟု တီးတိုးရွှေတံလိုက်၏။ မိုးခိုက်က နွားကျောင်းသားလူငယ် ၏ စကားကြောင့် မျက်မှောင်ကြုတ်၍

“ ဘယ်လိုအသက်ဆုံးရတာလဲ ”

ဝေတာနာတပေ

www.burmeseclassic.com

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ နွားကျောင်းသား လူငယ်က သက်ဉ်းချစ်

“ ကျုပ်တို့မှာ ငယ်စဉ်ကတည်းက မိဘတွေ မရှိတော့ဘူး။ ကျုပ်ကို အစ်မ အေးစိန်ကပဲ ရှာဖွေ ကျွေးမွေးခဲ့တာပါ။ အစ်မ အေးစိန် ကျောင်းထားပေးလို့ ဦးဘတုတ်ကျောင်းမှာ ကျုပ် ကျောင်းတက်ခဲ့ရတယ်။ အစ်မ အရင်တုန်းက ဆေးလိပ်ခွဲမှာ အလုပ်လုပ်တာပါ။ နောက်တော့ အရှုံးမမိလှရဲ့ အခြွေအရံ မိန်းမတစ်ယောက်က အစ်မကို ခေါ်တာနဲ့ အစ်မလဲ အရှုံးမ မိလှရဲ့ အခြွေအရံဖြစ်သွားတယ်။ မိလှ အနားမှာနေရင် ဝင်ငွေကောင်းတယ်လေ။ မိလှဟာ သူနဲ့အတူနေပြီး သူ့ရဲ့နိုင်ထက်စီးနင်းလုပ်တာကို ခံတဲ့သူကို ညနေပြန်ကာနီးမှာ ပိုက်ဆံတစ်မတ်ပေးလေ့ရှိတယ်။ အစားအသောက်အတွက်လဲ မပူပင်ရဘူး။ ပိုက်ဆံတစ်မတ်က ကျုပ်တို့မောင်နှမအတွက် ကောင်းကောင်း စားလောက်တယ်လေ။ ဒါကြောင့်လဲ သူ့ရဲ့အနိုင်ကျင့် ဗိုလ်ကျတာနဲ့ မျက်ရည်စက်လက်နဲ့ သည်းခံပြီး အနီးမှာနေတဲ့ မိန်းကလေးတွေ ရှိပါတယ်။ ကျုပ်ရဲ့ အစ်မဟာ အရှုံးမ မိလှရဲ့ နိုင်ထက်စီးနင်းမှုကို အကြိတ်ခံပြီး ကျုပ်ကို ကျွေးမွေးပြုစုခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ တစ်နေ့မှာ အစ်မရဲ့ ကြမ္မာဆိုးဝင်တဲ့နေ့ကို ရောက်လာခဲ့တယ်။ အဲဒီနေ့က မိုးဦးကျ ကာလဆိုတော့ အရှုံးမမိလှရဲ့ ခြံကြီးထဲက သရက်ပင် ကြီးမှာ သရက်သီးတွေ လှိုင်လှိုင်သီးတဲ့ အချိန်ပေါ့။ အရှုံးမမိလှဟာ သရက်သီး သိပ်ကြိုက်တယ်။ သရက်သီးပေါ်ချိန်မှာ

ပေါ်ဦးပေါ်များ စားလိုက်ရမှ ကျေနပ်တယ်။ ဒါကြောင့် မိလှက ကျုပ်အစ်မကို သရက်ပင်ပေါ်ကို တက်ဖို့ အမိန့်ပေးတယ်။ ကျုပ်အစ်မဟာ သစ်ပင် ကောင်းကောင်း မတက်တတ်ဘူး။ ဒါကြောင့် အရှုံးမ မိလှကို တောင်းပန်ပြီး မတက်ဝံ့ကြောင်း ပြောဆိုရှာတယ်။ ဒါပေမဲ့ မိလှက ဆဲဆိုပြီး အတင်းအဓမ္မ တက်ခိုင်းတယ်။ ဒီလိုနဲ့ အစ်မဟာ သရက်ပင်ပေါ်ကို ကြိုးစားပမ်းစား တက်ပြီး မိလှ လိုချင်တဲ့ သရက်သီးတွေ ခူးပေးရင်းနဲ့ အမြင့်ဆုံး အကိုင်းပေါ်က မြေပြင်ကို ပြုတ်ကျပြီး အသက်ဆုံးခဲ့ရတယ်။ အဲဒီအချိန်ကစပြီး ကျုပ်လည်း ခိုကိုးရာမဲ့ဘဝနဲ့ သူတစ်ပါး အခိုင်းခံဘဝ ရောက်ခဲ့ရတာပဲ။ ကျောင်းလည်း မတက်နိုင်တော့ဘူးပေါ့ဗျာ။ ကျောင်းမတက်နိုင်တဲ့အတွက် အခုလို သူ တစ်ပါးရဲ့ နွားတွေကို အခကြေးငွေ နည်းနည်းလေးနဲ့ကျောင်းရတဲ့ နွားကျောင်းသားဘဝကို ရောက်ရတာပေါ့ဗျာ ”

ဟု ပြောလေရာ မိုးခိုက်က နွားကျောင်းသား၏ စကားကို ဖြတ်၍

“ ဒါနဲ့ နေပါဦး အရှုံးမ မိလှက သူဌေးသမီးဘဝကနေ ဘယ်လို ဖြစ်ပြီး ဒီလို ဘဝမျိုးရောက်ရတာလဲ ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ထိုအခါ နွားကျောင်းသားက ဆေးလိပ်တစ်လိပ်ကို မီးခိုးထောင်းထောင်းထအောင် ဖွာရှိုက်၍

“ အရှုံးမ မိလှရဲ့ဘဝပြောင်းလဲပုံက သိပ်ထူးဆန်းတယ်ဗျာ ကြား

ရင် မယုံနိုင်စရာပဲ။ သူ့ရဲ့ကြမ္မာငင်တယ်လို့ပဲ ဆိုရမှာပေါ့ဗျာ။ လွန်ခဲ့တဲ့
 ၇ နှစ်လောက်က စက်သူဌေး ဦးလှထွန်းဟာ သူ့ရဲ့ခြံကြီးထဲမှာ ဘုရား
 ကိုးဆူအလှူပွဲတစ်ပွဲ ခြံမိခြံမိသဲ ကျင်းပခဲ့တယ်။ သူ့ရဲ့ ဘုရားကိုးဆူပွဲကို
 မြို့ပေါ်က လူကုန်တွေနဲ့ အနီးအနားမြို့တွေက သူဌေးတွေချည်းပဲ ရွေး
 ဖိတ်တယ်။ သူ့ရဲ့အလှူပွဲကို ဆင်းရဲသား နှင်းပြားတွေ အနားကိုတောင်
 မသိရဲပါဘူးဗျာ။ အဲဒီလို အလှူပြုတဲ့နေ့မှာပဲ အဂ္ဂမ မိလှရဲ့ ကြမ္မာငင်တဲ့
 အချိန်ကို ရောက်တာပဲဗျာ။

ဟု ပြောလေရာ မိုးခိုက်က လှေကားထစ်များဆီသို့ ဆင်းထိုင်၍
 စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်လေ၏။

နွားကျောင်းသားက သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး

“တကယ်တော့ မိလှဟာ သူတော်ကောင်းကို စော်ကားမိလို့
 အခုလို ဘဝပျက်ရတာပဲဗျာ။ ဘုရားကိုးဆူ ပြုလုပ်တဲ့နေ့က အဝတ်အစား
 အစုတ်အနုတ်တွေ ဝတ်ဆင်ထားပြီး အလွန်ဟောင်းနွမ်းတဲ့ လွယ်အိတ်
 ကြီးတစ်လုံးကို လွယ်ထားတဲ့ အဘိုးကြီးတစ်ဦးဟာ ခြံရှေ့က ဖြတ်
 လျှောက်သွားတယ်။ ဒီအခါမှာ အဂ္ဂမ မိလှရဲ့ အခြွေအရံထဲက မစောလှ
 ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးဟာ မမျှော်လင့်ဘဲ ခြံအပြင်ရောက်သွားပြီး တောင်
 ဂွေးတစ်ချောင်းကိုထောက်ပြီး တရွေ့ရွေ့ သွားလာနေတဲ့ အဘိုးအိုကို
 မြင်လိုက်တယ်။ မစောလှဟာ အဘိုးအိုကို မြင်တာနဲ့ သဒ္ဓါကြည်ညိုတဲ့

စိတ်တွေ တစုံတစုံဖြစ်ပေါ်လာပြီး အဘိုးအိုကို ခြံထဲမှာ ထမင်းစားဖို့
 အနားအညွတ်ဖိတ်ခေါ်ခဲ့တယ်။ အဘိုးအိုဟာ မစောလှရဲ့ ဖိတ်ခေါ်ချက်ကို
 အတန်တန်ငြင်းဆန်ပေမယ့် မစောလှက သဒ္ဓါကြည်ညိုစိတ်ဝင်ပြီး စိတ်
 အားထက်သန်စွာ ဖိတ်ခေါ်တာနဲ့ လူကုန်တွေ အများကြီးရှိတဲ့ ခြံဝင်း
 ထဲကို လိုက်ပြီး ထမင်းဟင်းများကို စားသောက်တယ်။ မစောလှဟာ
 အဘိုးအိုကို ခြံကြီးရဲ့ ဒေါင့်ဘက်ဆုံးက မှောင်ရိပ်ကျပြီး လူသူကင်းရှင်း
 တဲ့ စားပွဲမှာ သီးသန့်ကျွေးမွေးပြုစုခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ ကံဆိုးချင်တော့
 အဘိုး အိုရှိတဲ့ စားပွဲကို အင်မတန် မောက်မာရိုင်းရိုင်းတဲ့ အဂ္ဂမ မိလှ
 ရောက်လာပြီး အဘိုးအိုကိုမြင်တာနဲ့ ရွံရှာစရာ သတ္တဝါတစ်ဦးကို
 မြင်ရသလို ကြည့်ရှုပြီး ငါ့ခြံထဲကို ဘယ်ကသူတောင်းစား ရောက်နေတာ
 လဲ။ ဒီသူ တောင်းစားကြီးကို ခြံထဲကို ဘယ်သူခေါ်ကျွေးတာလဲ။ အခု
 ချက်ချင်း မောင်းထုတ်လိုက်စမ်းလို့ အမိန့်ပေးတဲ့အခါ မစောလှက
 အထိတ်ထိတ်အလန့်လန့်နဲ့ ရှေ့ကိုထွက်လာပြီး အဘိုးကြီးကို သဒ္ဓါ
 ကြည်ညိုလွန်းလို့ ဖိတ်ခေါ်ပြီး ကျွေးမွေးတဲ့ အကြောင်း တောင်းပန်ရှာ
 တယ်။ ဒါပေမဲ့ မောက်မာရိုင်းရိုင်းပြီး လူကြီးသူမကို ရိုသေ ကိုင်ရှင်လှမ်း
 မသိတဲ့ မိလှဟာ ဒေါသပူပန်ထပြီး အဘိုးကြီးရဲ့ စားပွဲကို သွားပြီး
 ပန်းကန်တွေကို မြေကြီးပေါ် ပေါက်ခွဲပစ်တယ်။ ပြီးတော့ အဘိုးကြီးကို
 လက်ညှိုးငေါက် ငေါက်ထိုးပြီး သူတောင်းစားကြီး ခြံထဲက ထွက်သွား

www.burmeseclassic.com

မင်းလို့ ရိုင်းရိုင်းစိုင်း စိုင်း မောင်းထုတ်လိုက်တယ်။ အဘိုးကြီးကို ခြံထဲကို
ခေါ်ကျွေးမိတဲ့ မစောလှက ခြေသလုံးဖက်တောင်းပန်တာတောင်
မရခဲ့ဘူး။ အဲဒီညက အဘိုးကြီးကို စားလက်စ စားပွဲက ထရပ်ပြီး အရူးမ
မိလှကို စူးရဲတဲ့ မျက်လုံးနဲ့ကြည့်ပြီး ကျုပ်မှာ ဝင့်ကြွေးရှိလို့ ခံရတယ်
မှတ်ပါတယ် ကလေးမ၊ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်လိုသူတော်စင်တစ်ယောက်ကို
စော်ကားတဲ့အတွက် ကလေးမှ ဒုက္ခခံရတော့မယ်။ ဒီအတွက် ကျုပ်ဘာမှ
မတတ်နိုင်တော့ဘူး။ သဗ္ဗေသတ္တာကမ္မသကာပါ။ ဒီအပြစ်ကို ကလေးမ
(၇) နှစ်တိတိ ခံရလိမ့်မယ်။ (၇) နှစ်ပြည့်တဲ့အချိန်ရောက်မှ အရာ
အားလုံးဟာ ပုံမှန်ပြန်ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ပြောပြီး ခြံထဲက တရွေရွေ
ထွက်သွားတယ်။ အဘိုးအိုကိုကြည့်ပြီး မစောလှဟာ သနားလွန်းလို့
နောက်ကိုလိုက်ပြီး သမီးကိုခွင့်ဇွတ်ပါ။ အဘိုးရယ်၊ သမီးကြောင့်
အဘိုးအခုလို အစော်ကားခံရတာပါလို့ တတွတ်တွတ် ပြောရှာ တယ်။
ဒါပေမဲ့ အဘိုးအိုက စိတ်ဆိုးဟန်မရှိဘဲ မစောလှရဲ့ ဦးခေါင်း ကိုပုတ်ပြီး
စိတ်မကောင်းမဖြစ်ပါနဲ့ ကလေးမ၊ အဘိုးရဲ့ဝင့်ကြွေးရှိလို့ အခုလို
ခံရတာပါ။ ကလေးမဘဝကတော့ ဒီအချိန်ကစပြီးအပြောင်းလဲကြီး
ပြောင်းလဲသွားပြီး ကလေးမ ဆင်းရဲတွင်းက လွတ်မြောက် တော့မယ်
လို့ပြောပြီး ခြံထဲက တရွေရွေ ထွက်ခွာသွားတယ်။ အရူးမ မိလှက
အဘိုးအိုကို အော်ဟစ်ဆဲဆိုပြီး မစောလှကိုလည်း အဲဒီညမှာပဲ

သူ့ခြံထဲက မောင်းထုတ်လိုက်တယ်။ မစောလှဟာ ခြံထဲက မျက်ရည်
စက်လက်နဲ့ ထွက်ခွာသွားရတယ် ”

ဟု ပြောလေရာ မိုးခိုက်က သက်ပြင်းချ၍

“ အရူးမမိလှဟာ အတော် မောက်မာရိုင်းစိုင်းခဲ့တာပဲ။ နောက်
ပြီးတော့ ဘာတွေ ဆက်ဖြစ်သေးလဲ ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ နွားကျောင်းသား လူငယ်က ဆေးပေါ့လိပ်
တိုလေးကို မီးညှိလိုက်ပြန်ပြီး

“ အဲဒီညက မစောလှဟာ ငိုယိုပြီးခြံထဲက ထွက်ခွာသွားခဲ့ရ
တယ်။ ဒါပေမဲ့ သူဟာ ခြံထဲက ထွက်ခွာကာနီးမှာ အဘိုးအိုရဲ့ သောက်
လက်စ ဆေးလိပ်တိုလေးကို အမှတ်တရနဲ့ ကောက်ယူသွားရှာတယ်။
ဘုရားကိုးဆူ အလှူပွဲပြီးလို့ တစ်လလောက်ကြာတဲ့အခါမှာ စက်သူဌေး
ဦးလှထွန်းဟာ မိတ်ဆွေတွေနဲ့ ရန်ကုန်မြို့ကို အလည်အပတ်လိုက်သွား
ပြီး ဒေါ်ခင်ခင်လှဆိုတဲ့ မိန်းမလည်တစ်ယောက်ရဲ့ ကျော့ကွင်းမှာမိပြီး
ဒေါ်ခင်ခင်လှဟာ မြို့ကိုလိုက်လာတယ်။ ဒီအချိန်ကစပြီး ဒေါ်ခင်ခင်လှနဲ့
အလွန်ဆိုးသွမ်းတဲ့ အရူးမမိလှ ထိပ်တိုက်တွေ့တော့တာပဲ။ အရူးမ
မိလှဟာ အင်မတန်ရိုင်းစိုင်းကြမ်းကျပ်တဲ့ မိန်းမဖြစ်ပေမယ့် ဒေါ်ခင်ခင်လှ
ဟာ ရန်ကုန်မြို့မှာ လူကံထံတွေရဲ့ မျက်ခုံးမွှေးပေါ်မှာ စင်္ကြန်လျှောက်လာ
တဲ့သူဆိုတော့ စက်သူဌေး ဦးလှထွန်းကို မူယာမာယာသုံးပြီး သူ့ဘက်ပါ

အောင် လုပ်ထားလိုက်တယ်။ ဦးလှထွန်းဟာ တစ်သက်လုံး သမီးကို အလိုက်လိုက်အကြိုက်ဆောင်ခဲ့ပေမယ့် ဒေါ်ခင်ခင်လှနဲ့ တွေ့တဲ့အခါ သမီးကို အလိုမလိုက်နိုင်တော့ဘူး။ ဒေါ်ခင်ခင်လှကို ရန်သူလိုသဘောထားတဲ့မိလှကို ဆူပူကြိမ်းမောင်းတော့တာပဲ။ ဒီအခါမှာ မိလှဟာ တစ်သက်လုံး အလိုလိုက်ခံနေရတော့ သူ့အဖေရဲ့ ဥပေက္ခာပြုမှုကြောင့် အင်မတန် စိတ်ဆင်းရဲရာက စိတ္တဇဖြစ်သွားခဲ့တယ်။ နောက်ဆုံးတော့ မိလှလည်း စိတ္တဇဝေဒနာပြင်းထန်လာပြီး မြို့ထဲမှာ လှည့်လည်သွားလာတဲ့အဆင့်ကို ရောက်သွားတယ်။ စက်သူဌေး ဦးလှထွန်းဟာ မိလှ စိတ္တဇဖြစ်ပြီး ဘာမှမကြာပါဘူး။ မနာမကျန်းဖြစ်ပြီး အိပ်ရာထဲ လဲတော့တာပဲ။ ဦးလှထွန်းဆုံးကာ နီးမှာ ကောင်းမှုကုသိုလ်တစ်ရပ်အနေနဲ့ ဟောဒီဇရပ်ကြီးကို ဆောက်လုပ်လှူဒါန်းသွားခဲ့တာပဲ။ စက်သူဌေးဆုံးတဲ့အခါ မိလှဟာ စိတ္တဇဝေဒနာသည် ဖြစ်ပြီး တစ်မြို့လုံး လှည့်ပြီး သွားလာနေတဲ့အတွက် စည်းစိမ်ဥစ္စာအားလုံးကို မိန်းမလည် ဒေါ်ခင်ခင်လှက အားလုံးအပိုင်သိမ်းသွားတယ်။ အရူးမ မိလှကတော့ သူ့အဖေ ရှားရှားပါးပါး အလှူလုပ်သွားတဲ့ ဟောဒီဇရပ်ကြီးကိုပဲ အမွေအဖြစ် ရလိုက်ရှာတယ်။

ဟု ပြောကာ နွားကျောင်းသားလူငယ်က သူ၏ စကားကို အဆုံးသတ်လိုက်လေ၏။ မိုးခိုက်က နွားကျောင်းသားလူငယ်၏ စကား

အဆုံးတွင် သက်ပြင်းရှည်ကြီးကို ချ၍

“ အဲဒီတုန်းက မိန်းမလည် ဒေါ်ခင်ခင်လှက ဘယ်လိုဖြစ်သွားသလဲ ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ နွားကျောင်းသားလူငယ်က

“ မိန်းမလည် ဒေါ်ခင်ခင်လှဟာ ရှိသမျှ ပစ္စည်း ဥစ္စာတွေ အကုန်သိမ်းပြီး ရန်ကုန်မြို့ကို ထွက်သွားတယ်။ အရူးမ မိလှကတော့ မြို့ထဲမှာ ဆင်းဆင်းရဲရဲ နေထိုင် စားသောက်ရရှာတယ် ”

ဟု ပြောလေ၏။ မိုးခိုက်က သက်ပြင်းရှည်ကြီးကို ချ၍

“ စက်သူဌေး ဦးလှထွန်းက သူ့သမီးမိလှကို စည်းစိမ်ဥစ္စာ တစ်ပြားတစ်ချပ်မှ မပေးသွားနိုင်တာက သနားစရာကောင်းတယ် ”

ဟု ပြောလေတော့၏။ နွားကျောင်းသားလူငယ်က ခေါင်းညိတ်၍

“ အရူးမ မိလှက သွက်သွက်လည်အောင် ဂူးနေတော့လဲ အမွေပေးလို့ ဘယ်လိုဖြစ်နိုင်မှာလဲ။ တစ်မြို့လုံးက လူတွေကတော့ အရူးမ မိလှ အခုလို စိတ္တဇဖြစ်တာဟာ သူတော်စင်အဘိုးအိုကို စော်ကားမော်ကားလို့ဆိုပြီး ယုံကြည်ကြတယ်။ မိလှဟာ အခုလို ဘဝပျက်ပြီး အရူးမ ဖြစ်သွားပေမယ့် သူတော်စင် အဘိုးအိုကို ခြံထဲမှာ မိတ်ပြီး ထမင်းကျွေးမိတဲ့ မစောလှကတော့ ဘဝ အပြောင်းလဲကြီး ပြောင်းလဲ

၇၆ မင်းမြတ်သူရ

သွားတယ်”

ဟု ပြောလေရာ နွားကျောင်းသားလူငယ်၏ စကားကြောင့် မိုးခိုက်က စိတ်ဝင်စားစွာ ကြည့်ရှု၍

“ ဘယ်လို ပြောင်းလဲသွားတာလဲ၊ ပြောပြစမ်းပါဦး ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ထိုအခါ နွားကျောင်းသားက လှေကားတွင် ထိုင်နေရာက ထရပ်၍

“ ညနေစောင်းနေပြီဗျ၊ နွားတွေ သိမ်းရတော့မယ်၊ နောက်နေ့ ရောက်တော့မှ ဆက်ပြောကြမယ် ”

ဟု ပြောလေရာ မိုးခိုက်သည် သိချင်စိတ် ပြင်းပြလှသဖြင့်

“ နောက်နေ့မှ လုပ်မနေပါနဲ့၊ ဒီနေ့ပဲ အပြီး ပြောသွားပါ ”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ နွားကျောင်းသားက ရယ်မော၍

“ ဟဲ့ ဟဲ့... အလကားနောက်တာပါဗျာ၊ ပြီးအောင်

ပြောသွားပါမယ်၊ မစောလှရဲ့ဘဝ ပြောင်းလဲပုံက ထူးဆန်းလွန်းလို့ မြို့သူမြို့သားတွေ ဆိုရင် ယုံတောင် မယုံချင်ဘူး၊ မစောလှဟာ ဘုရား ကိုးဆူညက သူတော်စင် အဘိုးအိုရဲ့ ဆေးလိပ်တိုလေးကို အမှတ်တရ အနေနဲ့ သိမ်းဆည်းခဲ့တယ်လို့ ပြောခဲ့တယ်နော်၊ မစောလှ ဘဝပြောင်း လဲရတာလဲ သူတော်စင် အဘိုးအိုရဲ့ ဆေးလိပ်တိုလေးကြောင့်ပဲ၊ မစောလှဟာ သူ့အောက်မှာ ညီမလေးတွေကလဲ ရှိတော့၊ စားဝတ်နေ

ဝေတနာစာပေ

ရွှေတိဂုံ ၂၇

ရေးဟာ အတော်ခက်ခဲတာပေါ့၊ မစောလှဟာ လုပ်ငန်းအသစ်မရသေး ခင် စိတ်ညစ်နေတဲ့အချိန်မှာ သူတော်စင်အဘိုးအို ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့ ဆေးလိပ်တိုလေးကို ထုတ်ကြည့်မိ တယ်၊ အဲဒီအခါမှာ ဆေးပေါလိပ်မှာ ပတ်ထားတဲ့ စက္ကူပတ်လေးဟာ အတော်ထူးဆန်းတာ တွေ့ရတယ်၊ အာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဒီလိုတံဆိပ်မျိုးနဲ့ ဆေးပေါလိပ်ဟာ သူတို့ နယ်တကြောမှာ လုံးဝမရှိဘူး၊ ဆေးပေါလိပ်မှာ ရေးထားတဲ့ စာသား တွေဟာ မေတ္တာသုတ်ထဲက စာသားတွေပဲ၊ စာသားတွေကို အနက် ရောင်မင်နဲ့ ရေးခြစ်ထားတယ်၊ ဒီဆေးပေါလိပ်ကလေးကိုကြည့်ပြီး မစောလှဟာ ဆေးလိပ်လိပ်ရောင်းဖို့ စိတ်ကူးရသွားတယ်၊ ဒါကြောင့် မရှိမရှိမဲ့ငွေစ ရွှေစလေးတွေကို ရောင်းပြီး ဆေးလိပ်တွေ တစ်နိုင်လိပ် တယ်၊ ဆေးလိပ်ရဲ့ အမှတ်တံဆိပ်ကိုလည်း သူတော်စင်အဘိုးအိုကြီးရဲ့ ဆေးလိပ်တိုက အမှတ်လေးကို ရေးဆွဲစေခဲ့တယ်၊ မစောလှဟာ သူ့ရဲ့ ဆေးပေါလိပ်တွေကို တစ်ယောက်တည်း အပင်ပန်းခံ လိပ်တယ်၊ ဆေးလိပ်လိပ်ရင်း စိတ်ကူးတစ်မျိုးပေါက်တာနဲ့ သူ့ရဲ့ ပထမဦးဆုံး ဆေး သားတွေထဲမှာ သူတော်စင် အဘိုးအိုရဲ့ ဆေးလိပ်ထဲက ဆေးမှုန့်လေး တစ်မှုန့်နှစ်မှုန့် ရောပြီး လိပ်ခဲ့တယ်၊ အဲဒီဆေးလိပ်တွေကို မြို့ထဲက ဈေး ဆိုင်တွေ ဘူတာက ဆိုင်တွေမှာ တင်တယ်၊ မစောလှ ဆေးလိပ်ရောင်း ပြီး ဘာမှမကြာပါဘူး၊ တစ်ပတ်အတွင်း သူ့ရဲ့ ဆေးလိပ်တွေကို ကြိုက်

ဝေတနာစာပေ

နှစ်သက်သူတွေ များလာတယ်။ ဒါကြောင့် ဆေးလိပ်တွေကို မနားမနေ လိပ်ရတယ်။ သူဟာ ဆေးလိပ်လိပ်တိုင်း သူတော်စင် အဘိုးအိုရဲ့ ဆေး မှုန့်လေးတစ်မှုန့်နှစ်မှုန့်ကို ဆေးတောင်းထဲထည့်တယ်။ ဒီလိုထည့်ပြီး လိပ်တဲ့ ဆေးလိပ်တိုင်းဟာ မြို့သူမြို့သားတွေ သဘောကျပြီး ခဏလေး နဲ့ ကုန်စင်ခဲ့တယ်။ မစောလှဟာ ဆေးလိပ်တွေလိပ်ဖို့ မိန်းကလေးတွေကို တောင် ခေါ်ထားရတယ်တဲ့။ နောက်ဆုံးတော့ ဒီနယ်တကြောမှာ မစောလှ ဆေးလိပ်တာ နာမည်သတင်းကြီးသထက်ကြီးလာပြီး ဆေး လိပ်ခုံကြီးတစ်ခုံတောင် ဖြစ်ခဲ့တယ်။ ဟောဒီမှာ ကျုပ်သောက်နေတာ မစောလှ ဆေးလိပ်လေ ”

ဟု ပြောကာ မိုးခိုက်၏လက်ထဲသို့ ဆေးလိပ်တိုကို ပြသလေ၏။ မိုးခိုက်သည် ဆေးလိပ်တိုကိုစိတ်ဝင်တစား ကြည့်ရှုသောအခါ ထောင့် ချွန်းလေးများပါသော အနီရောင် တံဆိပ်ပတ်ကလေးနှင့် မစောလှ ဆေး လိပ်ဆိုသော ရွှေရောင်စာတန်းကို တွေ့ရလေ၏။

မစောလှ၏ ဆေးလိပ်အောင်မြင်ခြင်းမှာ သူတော်စင်အဘိုးအို၏ အစွမ်းကြောင့်လား၊ တိုက်ဆိုင်မှုကြောင့်လားဟူ၍ မတွေးတတ်အောင် ဖြစ်ရလေ၏။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ၊ စက်သူဌေး သမီးမိလှက အရူးမဖြစ်၍ သူမ ခေါ်ယူခိုင်းစေထားသော မစောလှက ဆေးလိပ်ခိုင်ရှင်ဖြစ်သွားခြင်းမှာ

ကံကြမ္မာ၏ ထူးဆန်းသော လှည့်စားမှုတစ်ရပ်ပင်ဖြစ်လေ၏။

မိုးခိုက်သည် မိမိအား ဇရပ်ကြီးနှင့် ဆက်နွယ်သော အကြောင်း ကိစ္စများကို စိတ်ဝင်စားဖွယ် ပြောပြသော နွားကျောင်းသားလူငယ်ကို ကြည့်၍

“ သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ဘဝ အပြောင်းလဲကြီး ပြောင်းလဲခဲ့တာ ဟာ ကံကြမ္မာရဲ့ လှည့်စားမှုပါပဲ ”

ဟု ပြောလေရာ နွားကျောင်းသားလူငယ်က မဲပြီးပြီး၍

“ ကံကြမ္မာရဲ့ လှည့်စားမှုကြောင့် ဟုတ်လား၊ ကံကြမ္မာဟာ အတော်လှည့်စားတာပဲ၊ ကျုပ်ဘဝဟာလည်း ကံကြမ္မာရဲ့ လှည့်စားမှုကို ခံခဲ့ရတာပဲဗျ ”

ဟု ပြောလေ၏။ မိုးခိုက်က လူငယ်၏ အမူအယာကို ကြည့်၍

“ ကံကြမ္မာက ဘယ်လို လှည့်စားခဲ့တာလဲ၊ ပြောစမ်းပါဦး၊ ကျုပ် ဒီနေ့ ကြားရတာတွေက အထူးဆန်းတွေပဲ ”

ဟု ပြောလေ၏။ နွားကျောင်းသားလူငယ်က သက်ပြင်းချ၍

“ ကျုပ်ရဲ့ အစ်မ သရက်ပင်ပေါ်က ပြုတ်ကျလို့ သေဆုံးသွား တော့ ကျုပ်ဟာ ခိုကိုးရာမဲ့ဘဝရောက်ပြီး ကျောင်းထွက်လိုက်ရတယ်၊ မြို့ထဲမှာ လှည့်လည်ပြီး တောက်တိုမယ်ရ အလုပ်ကလေး တွေလုပ်ပြီး အသက်မွေးခဲ့ရတယ်၊ ဒီအချိန်မှာ ကျုပ်ဘဝကို ကယ်တင်မဲ့ ကယ်တင်ရှင်

ဘကြီးရောက်လာတယ်။ ကျုပ်ဘကြီးဟာ ဒီမြို့မှာ နွားခြံတွေရှိပြီး လယ်တွေ ယာတွေလည်း အများကြီးရှိတယ်။ ဘကြီးဟာ လယ်ပိုင်ရှင် သူဌေးတစ်ယောက်ဖြစ်ပေမယ့် အလွန်ကပ်စေးနည်းတယ်။ သူဟာ ကပ်စေးနည်းလွန်းလို့ ဆင်းရဲနွမ်းပါးတဲ့ အမျိုးတွေဟာ ချမ်းသာတဲ့ ဘကြီးဆီမှာ ဘယ်သူမှ အကူအညီတောင်းဖို့ မကြိုးစားဘူး။ ဘကြီးဆီက အကူအညီတောင်းမဲ့အစား ကျားမြီးကိုပဲ သွားဆွဲလိုက်ချင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘကြီးဟာ သူ့ရဲ့အမျိုးဆွေတွေထဲမှာ ကျုပ်အမေကို အလွန်ချစ်တယ်။ ဘကြီးအိမ်ကို ဘယ်ဆွေမျိုးမှ ဝင်ထွက်လေ့မရှိပေမယ့် အမေရှိတုန်းကတော့ ဝင်ထွက်သွားလာလေ့ရှိတယ်။ ဒါကြောင့် ဘကြီးဟာ ကျုပ် ဆင်းရဲနွမ်းပါးနေတာကို စောင်မကြည့်ရှုချင်စိတ် ဖြစ်ပေါ်လာတယ်။ ”

ဟု ပြောလေရာ မိုးခိုက်က စိတ်ဝင်တစား နားထောင်နေရာမှ

“ ဒါဆိုရင် ခင်ဗျား ကံကောင်းပြီပေါ့ ”

ဟု ဝင်၍ ပြောဆိုလေ၏။ နွားကျောင်းသားက မျက်နှာရှုံ့မဲ့၍

“ ကျုပ်ပြောတာကို ဆုံးအောင်နားထောင်ပါဦးဗျား၊ တစ်နေ့တော့ ဘကြီးရဲ့ တပည့်တစ်ဦးက ကျုပ်ကို ခေါ်ခိုင်းတာနဲ့ ဝမ်းသာအားရ ဘကြီးဆီကို သွားတွေ့ခဲ့တယ်။ ဘကြီးက ကျုပ်ကို မြင်မြင်ချင်း ကျုပ်အမေဟာ သူ့ရဲ့ အချစ်ဆုံးမို့လို့ ကျုပ်ကို ခိုကိုးရာမဲ့ဘဝကနေ ကူညီစောင်မပေးဖို့ ဝတ္တရားရှိကြောင်း ပြောတယ်။ ဒီတုန်းက ဘကြီးရဲ့ မထင်

မှတ်တဲ့ စကားကြောင့် ကျုပ်ဟာ ပျော်လွန်းလို့ ကျွမ်းတွေ တစ်ပတ်ပြီး တစ်ပတ် ထိုးလိုက်ချင်တယ်။ ဘကြီးက မြို့စွန့်မှာရှိတဲ့ ဆယ်ကေလောက်ရှိတဲ့ အုန်းခြံနဲ့ နွားဆယ်ကောင်ကို ကျုပ်အတွက် ပေးချင်ကြောင်းပြောတော့ ကျုပ်လည်း ဝမ်းသာအားရနဲ့ ဘကြီးကို ကျေးဇူးတင်စကားပြောရတာပေါ့။ ဘကြီးကျေးဇူးကို ဆယ်သက်မမေ့ပါဘူးလို့ ပြောခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘကြီးက လက်ကာပြပြီး၊ ဟေ့ကောင်၊ မင်းကို အုန်းခြံနဲ့ နွားတွေကို ဒီအတိုင်းပေးမယ်လို့ ဘယ်သူပြောသလဲ၊ ငါ့စကားကို နားထောင်ဦး၊ မင်းအုန်းခြံနဲ့ နွားတွေကို လိုချင်ရင် ငါနဲ့ အလောင်းအစားလုပ်ရမယ်၊ မင်းနိုင်ရင် အုန်းခြံနဲ့ နွားတွေကို အပိုင်ရမယ်၊ မင်းရှုံးရင်တော့ ငါ့ရဲ့နွားတွေကို ဂြုန့်စိတ်တိ နွားကျောင်းပေးရမယ်ဆိုတော့ ကျုပ်လည်း ရယ်ရမလို့၊ ငိုရမလို့ ဖြစ်သွားတယ်။ ကျုပ်ရဲ့ဘကြီးဟာ လောင်းကစားတာကို အလွန်ဝါသနာ ထုံတယ်။ သူဟာ လောင်းကစားတဲ့အလုပ်အင်မတန် ဝါသနာပါပေမယ့် ဇွေကုန်ကြေးကျ များမှာကို ကြောက်လွန်းလို့ ကြေးကြီးကြီးနဲ့ လောင်းကစားလေ့မရှိဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဒီတစ်ကြိမ်တော့ ကျုပ်ရဲ့ ဘဝကြီးဟာ သူတစ်သက်မှာ အကြီးမားဆုံး လောင်းကစားပွဲကြီးကို ကျင်းပလိုက်တာပဲဗျ။ ကျုပ်ဟာ ဘကြီးရဲ့ လောင်းကစားပွဲကြီးကို ရှောင်လွှဲမရတဲ့အတွက် လက်ခံသဘောတူခဲ့တယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကံအကြောင်းမလှလို့ ကျုပ် ရှုံးနိမ့်ခဲ့ပြီး ဘကြီးရဲ့

နွားတွေကို ၉ နှစ်တိတိ ကျောင်းရရင်လည်း ဆင်းရဲနွမ်းပါးတဲ့ဘဝအနေနဲ့
မထူးတော့ဘူးလေ။ ဒါကြောင့် ဘကြီးရဲ့ လောင်းကစားပွဲကို လက်ခံ
လိုက်တယ်။ ဒီလိုနဲ့ ကျုပ်နဲ့ ဘကြီးဟာ အန်စာ၊ ဖဲနဲ့ အခြားလောင်း
ကစားနည်းမျိုးစုံကို ကစားခဲ့တာ။ ဘကြီးရဲ့ ကံဇာတာ ကောင်းပြီး
ကျုပ်ရဲ့ ကံဇာတာညံ့လွန်းလို့ ဘကြီးကို အရှုံး ပေးလိုက်ရတယ်။ ဒီလိုနဲ့
ဘကြီးရဲ့ နွားတွေကို ကျောင်းရတဲ့ဘဝကို ရောက်ခဲ့ရတာပဲဗျ ”

ဟုပြောလေရ မိုးခိုက်က ထူးဆန်းဖွယ်ရာ စကားများကို နား
ထောင်၍ ရယ်မောကာ

“ ခင်ဗျားရဲ့ ကံဇာတာညံ့လွန်းတာတော့ ဘာတတ်နိုင်မှာ
လဲဗျာ။ ဒါနဲ့ ဘကြီးရဲ့နွားတွေကို ကျောင်းနေတာ ဘယ်နှနှစ်ရှိပြီလဲ ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ နွားကျောင်းသူ လူရွယ်က

“ အင်း... စာအုပ်ထဲမှာ နေ့စွဲကို တိတိကျကျ မှတ်ထား
တယ်ဗျာ။ စာအုပ်ပြန်ကြည့်ရင်တော့ အဖြေပေါ်မှာပဲဗျာ။ ကဲ... ညနေ
စောင်းနေပြီဗျာ။ ကျုပ်သွားတော့မယ် ”

ဟုပြောကာ နွားများရှိရာသို့ ထွက်ခွာသွားရန် ပြင်ဆင်လိုက်၏။
ထိုအခိုက်မှာပင် သစ်ပင်ပေါ်သို့ရောက်နေသော မျောက်ငယ်က ဇရပ်
ခေါ်မိုးပေါ်သို့ ခုန်ချ၍ ၎င်းတို့နှစ်ဦးကြားသို့ ခုန်ချလိုက်ရာ နွားကျောင်း
သားသည် အထိတ်တလန့်ဖြင့်

“ အမလေး... မိုးပေါ်က မျောက်ကြီးကျလာတယ် ”

ဟုပြောလေရာ မိုးခိုက်က ရယ်မော၍

“ ဟားဟားဟား... မျောက်ကြီးမဟုတ်ပါဘူး၊ ကျုပ်ရဲ့မိတ်ဆွေ
မျောက်ကလေးပါ ”

ဟုပြောလေ၏။ မိုးခိုက်၏စကားကြောင့် နွားကျောင်းသားက

“ ဘာ... ခင်ဗျားက မျောက်နဲ့မိတ်ဆွေဖြစ်နေတယ် ”

ဟုရေလွှတ်လေ၏။ မိုးခိုက်က ရယ်မော၍

“ ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်ဟာ မျောက်နဲ့တင် မိတ်ဆွေဖွဲ့တာမဟုတ်
ဘူး။ ကမ္ဘာလောကကြီးမှာရှိတဲ့ အရာရာတိုင်းနဲ့ မိတ်ဆွေဖွဲ့ထားတယ်။
တသွင်သွင်စီးဆင်းနေတဲ့ စမ်းချောင်းလေးတွေ၊ ရေထဲမှာမျောလွင့်နေတဲ့
ပန်းကလေးတွေ၊ လိပ်ပြာကလေးတွေ၊ ကောင်းကင်မှာလွင့်မျောနေတဲ့
တိမ်တိုက်တွေအားလုံး ကျုပ်ရဲ့မိတ်ဆွေတွေပါပဲ။ ကျုပ်ဟာ သဘာဝ
တရားကိုလည်း မိတ်ဆွေဖွဲ့ထားတယ် ”

ဟုပြောလေရာ နွားကျောင်းသားက မျက်နှာရှုံ့မဲ၍

“ သဘာဝတရားနဲ့ မိတ်ဆွေဖွဲ့ထားတယ် ဟုတ်လား၊ အထူး
အဆန်းပဲ ”

ဟု ရေလွှတ်လေ၏။ မိုးခိုက်က ရယ်မော၍

“ အထူးအဆန်းမဟုတ်ပါဘူးဗျာ။ သဘာဝလောကကြီးမှာရှိတဲ့

၁၀၄ မင်းမြတ်သူရ

အရာအားလုံးကို တလေးတစားနဲ့ အသိအမှတ်ပြုတယ်ဆိုတဲ့သဘောပါ။”

ဟု ပြောလိုက်လေတော့၏။

၀၀၀၀၀

၆၀ ဖန်စာ၊ နှစ်ပေးစာများ ရေးသားလိုပါလျှင်

မင်းမြတ်သူရ

အမှတ်-၇၊ အသောကလမ်း၊ ကျောက်မြောင်း၊ ရန်ကုန်သို့

လိပ်မူ၍ ရေးသားနိုင်ပါသည်။

ဝေတနာစာပေ

ရွှေတိဂုံ ၁၀၅

ဤသို့ဖြင့် မိုးခိုက်သည် မြို့ပြင်ဇရပ်၌ နားခိုနေသော အချိန်ကာလအတွင်း နွားကျောင်းသားသည် လာရောက်၍ ရောက်တတ်ရာရာ စကားများကို ပြောဆိုနေရာမှ အစပြု၍ ၎င်းတို့နှစ်ဦးသည် တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး မိတ်ဆွေရင်းခြာများပမာ ခင်မင်ရင်းနှီးခဲ့လေ၏။

မိုးခိုက်သည် ဇရပ်၌ တစ်ပတ်ခန့် နေထိုင်ပြီး နောက်တစ်နေ့တွင် ထိုမြို့မှ ထွက်ခွာရန် ကြံစည်လေ၏။

မိုးခိုက်၏ စကားကို နားထောင်၍ နွားကျောင်းသားက

“ ဒါဆိုရင် ခင်ဗျား ဒီမြို့က သွားတော့မှာပေါ့၊ မထူးတော့ပါဘူး ဗျာ၊ ခင်ဗျားနဲ့အတူ ကျုပ်လဲ လိုက်ချင်တယ်၊ ကျုပ်ကို ခေါ်ပါနော်။ ”

ဝေတနာစာပေ

ဟု ပြောလေရာ မိုးခိုက်က နွားကျောင်းသားကိုကြည့်၍ မျက်လုံး
ပြူးသွားပြီး

“ဟင်... ခင်ဗျားက ဘကြီးရဲ့ နွားတွေကို (၉) နှစ် တိတိ
ကျောင်းပေးရမယ်ဆို”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ နွားကျောင်းသားက ခေါင်းညိတ်၍

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ဘကြီးရဲ့နွားတွေ
ကို ကျောင်းပေးခဲ့တာ ဒီနေ့ပဲ ၉ နှစ်တိတိ ပြည့်သွားပြီဗျ၊ ကျုပ် ဒီမြို့မှာ
လည်း မနေချင်တော့ဘူး၊ မြို့ကထွက်ပြီး စွန့်စားသွားလာဖို့ကလည်း
အပင်ကောင်းကောင်းရှိမှဖြစ်မှာဗျ”

ဟု ပြောလေရာ မိုးခိုက်က နွားကျောင်းသား၏ ရိုးသားပွင့်လင်း
မှုကြောင့် ခင်မင်နေပြီဖြစ်သော်လည်း မိမိဘဝ၏ ခက်ခဲကြမ်းတမ်းပုံကို
သတိရ၍ သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး

“ခင်ဗျားရဲ့ စိတ်ဓာတ်ကိုသိလို့ ကျုပ်နဲ့ ခေါ်ချင်ပါတယ်၊ ဒါပေ
မဲ့ ကျုပ်ဘဝက ကြမ်းတမ်းခက်ထန်တယ်ဗျ၊ ခြေဦးတည့်ရာ သွားလာနေ
ရတာ နေရာ အတည်အကျလည်း မရှိဘူး၊ အန္တရာယ်တွေနဲ့လည်း
အများကြီးတွေ့နိုင်တယ်”

ဟု ပြောလေရာ နွားကျောင်းသားက လက်သီးဆုပ်၍

“အန္တရာယ်တွေကို ကျုပ်မကြောက်ပါဘူးဗျာ၊ ကျုပ်ကလည်း

ရိုးရိုးအေးအေးကြီး မနေချင်ဘူး၊ စိတ်လှုပ်ရှားချင်တာ၊ ဘာလဲ ခင်ဗျားက
ကျုပ်ကို မျောက်တစ်ကောင်လောက်မှ အသိအမှတ်မပြုဘူးလား၊
မျောက်တစ်ကောင်လောက်မှ လောကရဲ့ ခက်ခဲကြမ်းတမ်းမှုကို မခံနိုင်
ဘူးထင်လို့လား”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ မိုးခိုက်က သူ၏ပေါင်ပေါ်တွင် ထိုင်နေသော
မျောက်ကို ဖက်၍

“ဒီကောင်ကို မတတ်သလို ခေါ်လာရတာဗျ၊ ကျုပ်သွားလေ
ရာ တကောခက်ကောက်လိုက်နေတာ ခင်ဗျား သိရက်သားနဲ့”

ဟု ပြောလေရာ နွားကျောင်းသားက ရယ်မော၍

“ကျုပ်လည်း ခင်ဗျား သွားရာနောက်ကို တကောက်ကောက်
လိုက်မယ်ဗျာ၊ မတားနဲ့တော့”

ဟု ပြောလေ၏။ မိုးခိုက်သည် နွားကျောင်းသားကို တားဆီးရန်
ခက်လဲလှသည်နှင့် သက်ပြင်းချ၍

“အန္တရာယ်တွေနဲ့ ဘဝရဲ့ ခက်ခဲကြမ်းတမ်းမှုကို ရင်ဆိုင်နိုင်
တယ်ဆိုရင်တော့ ကျုပ်နောက်ကို လိုက်ခဲ့ပေတော့၊ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်ဘဝ
နောက်ကြောင်းရာဇဝင်ကို ခင်ဗျားသိအောင် ပြောပြဦးမယ်၊ ဒီအ
ကြောင်းတွေကို သိရပြီးမှ အန္တရာယ်တွေကို မကြောက်ရွံ့ဘူးဆိုရင် ကျုပ်
နောက်ကို လိုက်ခဲ့ပေတော့၊ ဒီနေ့ည ညစာစားရင်း ကျုပ်ဘဝနောက်

ကြောင်းကို ပြောကြမယ်။”

ဟု ပြောလေ၏။

ထို့နောက်တွင်မူ မိုးခိုက်နှင့် နွားကျောင်းသားသည် ထိုမြို့စောင့်သို့ သွား၍ ထမင်းဟင်းများချက်ပြုတ်ရန် ဝယ်ယူလေ၏။

နွားကျောင်းသားသည် သူ၏ခြံမှ အိုးခွက်ပန်းကန်များကို တောင်းဖြင့် ယူလာလေ၏။

မိုးခိုက်တို့သည် ထိုနေ့ညနေစောင်းသောအခါ ဇရပ်အနီးတွင် မီးဖို၍ ထမင်းဟင်းများကို စတင်ချက်ပြုတ်လေ၏။

မိုးခိုက်၏ မျောက်ငယ်သည် ထမင်းဟင်းများ ချက်ပြုတ်သည့် အနီးတွင် ထိုင်၍ အမျိုးမျိုး အနှောင့်အယှက်ပေးနေလေ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် ဇရပ်အရှေ့ ၂ ကားဟစ်စီးထိုးရပ်လာသဖြင့် ကြည့်ရှုလိုက်ရာ ကားထဲတွင် မိန်းမချောတစ်ယောက်နှင့် ယောက်ျား သားများကို တွေ့ရလေ၏။

၎င်းတို့သည် စုစုပေါင်း ငါးယောက်ဖြစ်ပြီး မိန်းမချောတစ်ဦး၊ လူ လတ်ပိုင်းအရွယ် ဒရိုင်ဘာတစ်ဦး၊ လူဝကြီးတစ်ဦးနှင့် လွန်စွာအရပ်မြင့်၍ အမှာညီအစ်ကို ဖြစ်ဟန်တူသော လူနှစ်ဦးပါဝင်သည်။

မိန်းမချောသည် ကားပေါ်မှဆင်း၍ အညောင်းဆန့်လိုက်ပြီး ဇရပ် အနီးသို့ လျှောက်လာကာ မိန်းမချောက ချိုသာသောအသံဖြင့်

“အိအနားမှာ ရောယပ်မှာခပ်လို့ရမလဲ၊ ကျွန်မတို့ကား ရေဆူနေ လို့၊ ရေထည့်ချင်လို့ပါ။”

ဟု ပြောလေရာ မိုးခိုက်က ဇရပ်အနောက်တွင် စမ်းချောင်းရှိ ကြောင်း၊ ရေခပ်၍ ရရှိနိုင်ကြောင်း ပြောလေ၏။

ထိုအခါ အနီးသို့ ပုံးတစ်လုံးကိုင်၍ ဒရိုင်ဘာရောက်ရှိလာသဖြင့် နွားကျောင်းသားက စမ်းချောင်းရှိရာသို့ ပို့ဆောင်ပေးလေ၏။ မိန်းမချော သည် ဇရပ်ကို ဆောက်လုပ်ထားသော ဗိသုကာလက်ရာနှင့် ပန်းပုရုပ် များကို စိတ်ဝင်စားစွာ လိုက်လံကြည့်ရှုနေလေ၏။ မိန်းမချော၏ အနောက်မှမျောက်ငယ်လေးသည် တကောက်ကောက်လိုက်၍ ကြည့်ရှု လေ၏။

မိန်းမချောသည် သူမ၏အနောက်မှ လိုက်ကြည့်နေသော မျောက်ငယ်လေးကို သဘောကျဟန်ဖြင့် ကောက်ချီလိုက်ပြီး

“မျောက်ကလေးက ချစ်စရာလေး၊ မမကို ကပြပါဦး။”

ဟု ချောမြှူနေလေ၏။

ထို့နောက်တွင်မူ ဒရိုင်ဘာသည် စက်မိုးကိုဖွင့်၍ ရေထည့်ပြီးစီး သဖြင့် ၎င်းတို့လူစုသည် ပြန်လည်ထွက်ခွာသွားလေ၏။

နွားကျောင်းသားလူငယ်သည် ကားပေါ်သို့တက်သွားသော မိန်းမချော၏ ကိုယ်ဟန်ကိုကြည့်၍

“ သိပ်ချောတဲ့မိန်းမပဲ၊ ပိုက်ဆံလဲရှိရတယ်၊ ဒီလို မိန်းမမျိုးနဲ့သာ ရရင် သေပျော်ပါပြီဗျာ ”

ဟု ရေရွတ်လေ၏။

ညနေစောင်းသောအခါ ထမင်းဟင်းများအားလုံး ချက်ပြုတ် ပြီးစီး သွားလေတော့၏။

ထို့နောက်တွင်မူ မိုးခိုက်နှင့် နွားကျောင်းသားသည် ထမင်းဟင်း များကို ခူးခပ်၍ စားသောက်ကြလေတော့၏။

မိုးခိုက်သည် ဘဲသားဆီပြန်၊ မုန်လာဥချဉ်ရည်ဟင်း၊ ငါးပိထောင်း နှင့် တို့စရာအစုံအလင်ကိုသာမက ထမင်းစားပြီးနောက် ရေနွေးကြမ်းနှင့် မြည်းရန်အတွက် ဆတ်သားခြောက်နှင့် ငါးရုံခြောက်ဖုတ်များကို ဖုတ် လေ၏။

မိုးခိုက်တို့သည် ထမင်းဟင်းများကို စားသောက်ပြီးနောက် ဆတ်သားခြောက်ဖုတ်နှင့် ငါးရုံခြောက်ဖုတ်များကိုယူ၍ ဇရပ်အပြင် ဘက် လှေကားဘက်သို့ ထွက်ခဲ့လေ၏။

ထိုအချိန်တွင် မိုးခိုက်၏ မျောက်ငယ်လေးသည် ငှက်ပျောသီး တစ်ဖီးကို အကျအနစားသောက်၍ ကာကာဆိုင်မှ ဝယ်ယူလာသော နွားနို့ကိုသောက်၍နေလေ၏။

မိုးခိုက်က ရေနွေးကြမ်းတစ်ခွက်ကို ငှဲ့သောက်၍ သူ၏ဘဝ

ဇာတ် လမ်းစုံကို အစမှအဆုံးတိုင် ပြန်လည်ပြောဆိုလေတော့၏။

နွားကျောင်းသားသည် မိုးခိုက်၏စကားကို စိတ်ဝင်တစား နား ထောင်နေရာမှ သက်ပြင်းချ၍

“ ဒါဆိုရင် ခင်ဗျားရဲ့ အမေက ၈ နှစ်သားအရွယ်ကတည်းက ခင်ဗျားကို ထားခဲ့တာပေါ့၊ ဒီနေ့အထိ အမေရဲ့ သဲလွန်စကို မရသေးဘူး လား ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ မိုးခိုက်က ခေါင်းခါယမ်း၍

“ မရသေးပါဘူးဗျာ၊ အမေနဲ့ပတ်သက်တဲ့ အမှတ်အသားဆိုလို့ ကျုပ်လည်ပင်းမှာ ဆွဲထားတဲ့ ဒေါင်းတံဆိပ်ဆွဲပြားကြီးတစ်ခုပဲ ကျန်ပါ တယ်ဗျာ၊ ဒါပေမဲ့ တစ်နေ့နေ့တစ်ချိန်ချိန်မှာ အမေ့ကို ပြန်တွေ့ရမယ်လို့ ကျုပ်ယုံကြည်တယ်၊ နောက်ပြီးတော့ ကျုပ်အမေဟာ အသိဉာဏ်နဲ့ပြည့် စုံတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့အတွက် ကျုပ်ဦးလေး စိုင်းလုံကျောက်ရဲ့ အန္တရာယ်က လွတ်မြောက်အောင် ရှောင်တိမ်းနိုင်မယ်လို့ ယုံကြည် တယ် ”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ နွားကျောင်းသားက

“ မိတ်ဆွေရဲ့ အမေပျောက် ရှာပုံတော်ခရီးမှာ ကျုပ်ကိုလဲ ပါဝင် ခွင့်ပြုဖို့ တောင်းပန်ပါတယ်ဗျာ ”

ဟု ပြောလေ၏။ မိုးခိုက်က နွားကျောင်းသား၏ စိတ်အားထက်

သန်ပုံကိုကြည့်ရှု၍

“ ကျုပ်ဦးလေး စိုင်းလုံကျောက်က အလွန်ခက်ထန်
ကြမ်းကြုတ်တဲ့ သိုင်းသမားကြီးနော်၊ သူနဲ့တွေ့ရင် အသက်အန္တရာယ်
တောင် ခိုးရိမ်ရတယ် ”

ဟု ပြောလေရာ နွားကျောင်းသားက ခေါင်းခါယမ်း၍

“ ဘယ်လို အန္တရာယ်မျိုးကိုမှ ကျုပ် မကြောက်ပါဘူးဗျာ၊ ဟော
ဒီမြို့မှာ ဘကြီးရဲ့ နွားတွေကို ကျောင်းနေရတာ ငြီးငွေ့နေပါပြီ၊ ဒါကြောင့်
မိတ်ဆွေနောက်ကိုလိုက်ဖို့ စိတ်အားထက်သန်နေတာပါ ”

ဟု အားတက်သရောပြောလေ၏။ မိုးခိုက်က နွားကျောင်းသား
၏ စိတ်အားထက်သန်နေပုံကိုကြည့်ရှု၍ တားဆီးရန် မကြိုးစားတော့ဘဲ
၎င်း၏ပခုံးကိုဖက်၍

“ ဒါလောက် စိတ်အားထက်သန်နေရင်လဲ လိုက်ခဲ့ပေါ့ဗျာ၊
ဟောဒီက မျောက်စုတ်နဲ့ဆိုရင် ကျုပ်တို့ရဲ့သုံးမော် ဖြစ်သွားပြီပေါ့၊ ဒါနဲ့
ခင်ဗျားနဲ့ ခင်တာကြာပြီ၊ နာမည်ကို မသိသေးပါလား ”

မိုးခိုက်၏ အမေးကြောင့် နွားကျောင်းသားက ခေါင်းညိတ်၍

“ ဟုတ်ပါရဲ့ဗျာ၊ ကျုပ်နာမည်ပြောဖို့မေ့နေတယ်၊ ကျုပ်နာမည်
သံချောင်းလို့ခေါ်တယ်၊ မျောက်ရဲ့နာမည်ကိုလဲ ပြောပါဦးဗျ ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ မိုးခိုက်က ရယ်မော၍

“ ဒီမျောက်ကို ဒီနေ့အထိ နာမည်မပေးရသေးဘူးဗျာ၊ ဒီတော့
ဒီကောင်ဟာ ဆိုးတဲ့မိုက်တဲ့နေရာမှာ တာတေလံအောင် ဆိုးတဲ့သူဆို
တော့ တာတေလို့ အမည်ပေးရင်ကောင်းမယ် ”

ဟု ပြောလေရာ နွားကျောင်းသား သံချောင်းက ရယ်မောလိုက်
ပြီး

“ ဟား ဟား ဟား... မိုးခိုက်၊ သံချောင်း၊ တာတေ
ကောင်းတယ်ဗျာ၊ သုံးယောက်ပေါင်း လောင်းကျော်ပေါ့ ”

ဟု ပြောဆိုကာ ရယ်မောလိုက်လေတော့၏။ မိုးခိုက်က နောက်
တစ်နေ့မှစ၍ ဤဇရပ်ကြီးမှ ထွက်ခွာတော့မည့်အကြောင်း ပြောဆိုလေ
၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် ဇရပ်ခေါင်မိုးပေါ်သို့တက်ပြီး ဆော့ကစားနေ
သောမျောက်ငယ်သည် တစ်စုံတစ်ရာကို ဇရပ်ခေါင်မိုးမှ အောက်သို့
ပစ်ချလိုက်သော အသံကို ကြားရလေ၏။

မိုးခိုက်တို့သည် ဂုန်းခနဲမြည်သောအသံကြောင့် ဇရပ်အပြင်ဘက်
သို့ အထိတ်တလန့် ကြည့်ရှုလေရာ ဇရပ်ခေါင်မိုးပေါ်တွင် အလှအပ
အဖြစ်တင်ဆောင်ထားသော ခေါင်းရှပ်ထူသည် မြေပေါ်သို့ ပြုတ်ကျလာ
ကြောင်း တွေ့ရလေ၏။

မိုးခိုက်နှင့်သံချောင်းသည် ဇရပ်ပေါ်မှ ခုန်ဆင်း၍ မြေပေါ်သို့ကျ

လာသော ဒေါင်းရုပ်ထုကိုကြည့်၍ ဒေါင်းမိုးပေါ်မှ မျောက်ကို တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ဆူပူကြိမ်းမောင်းလေ၏။

မိုးခိုက်သည် တစ်ပေခွဲခန့်အမြင့်ရှိသော ဒေါင်းရုပ်ကို ကောက်ယူလိုက်ရာ မြေပေါ်သို့ ပြုတ်ကျသောအရှိန်ကြောင့် ဒေါင်းရုပ်ကွဲအက်သွားကြောင်းတွေ့ရလေ၏။

မိုးခိုက်သည် ရုပ်ထု၏ အက်ကွဲနေသောနေရာမှ အရောင်တဝင်းဝင်းလက်နေသဖြင့် အံ့သြစွာဖြင့်

“ဟင်... ဒေါင်းရုပ်ထဲမှာ အရောင်တလက်လက်နဲ့ ဘာတွေလဲဗျ”

ဟု အော်ဟစ်လိုက်ရာ သံချောင်းက အနီးသို့ တိုးကပ်ကြည့်၍ အံ့သြစွာဖြင့်

“ဟိုက်... ရုပ်ထုထဲမှာ ကျောက်မျက်ရတနာတွေဗျ၊ ဒါကြောင့် အရောင်တွေ လက်နေတာ”

ဟု အော်ဟစ်၍ ဒေါင်းရုပ်ထုကိုခွဲ၍ ထုတ်ကြည့်လိုက်ရာ ဒေါင်းရုပ်ထဲမှ ရွှေဒင်္ဂါးများနှင့် လက်ဝတ်ရတနာများကို တွေ့ရလေ၏။

မိုးခိုက်က လက်ဝတ်ရတနာများကိုကြည့်၍ လက်ဖျစ်တီးကာ

“သိပြီ၊ ဒါဟာ အဂ္ဂမေလှအတွက် သူ့အဖေ စက်သူဌေးဦးလှထွန်းက ပေးခဲ့တဲ့ အမွေတွေဗျ၊ ဦးလှထွန်းက အဂ္ဂမေ မိလှ တစ်နေ့

နေမှာ စိတ်ပြန်ကောင်းမယ်ဆိုရင် ဇရပ်ခေါင်မိုးပေါ်က ဒေါင်းရုပ်ကို တွေ့လိမ့်မယ်လို့ ယူဆပုံရတယ်”

နွားကျောင်းသား သံချောင်းကလည်း စိတ်အားတက်ကြွစွာဖြင့်

“ဟုတ်တယ်ဗျို့၊ စက်သူဌေးဟာ သေကာနီးမှာ သူ့မိန်းမဒေါ်ခင်ခင်လှကို ယုံကြည်စိတ်ချပုံ မရဘူး၊ ဒါကြောင့် သူ့ရဲသမီး မိလှအတွက် ဉာဏ်ရှိသလို စီမံထားတာဖြစ်မယ်၊ အဂ္ဂမေတော့ ပွတာပဲဗျို့၊ ရတနာတွေကို ရတော့မယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ မိုးခိုက်က မျက်မှောင်ကြုတ်၍ စဉ်းစားနေရာမှ

“စက်သူဌေးသမီး မိလှဟာ အခုထက်ထိ စိတ္တဇဖြစ်နေတုန်းဆိုတော့ လက်ဝတ်ရတနာတွေကို ဘယ်လို ထိန်းသိမ်းနိုင်မလဲ၊ မသမာသူတွေ လက်ထဲကိုရောက်သွားရင် ခက်လိမ့်မယ်”

ဟု ပြောလေရာ သံချောင်းကလည်း ထိုနည်းတူ ခံစားနေရကြောင်းပြောဆိုလေ၏။ မိုးခိုက်က တစ်စုံတစ်ရာကို စဉ်းစား၍

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အဂ္ဂမေ မိလှဟာ သူ့အဖေ ထားရစ်ခဲ့တဲ့ အမွေပစ္စည်းတွေကို ပြန်ရရမှာပဲ၊ ဒီတော့ မြို့မှာရှိတဲ့ ယုံကြည်စိတ်ချရတဲ့ လူကြီး တစ်ယောက်ကို လက်ဝတ်ရတနာတွေ အပ်နှံထားရအောင်”

ဟု ပြောဆိုလေ၏။ ထိုအခါ သံချောင်းက ဒေါင်းညိတ်၍

“ခင်ဗျား အကြံဉာဏ်ကောင်းတယ်၊ မြို့ပေါ်မှာ ယုံကြည်စိတ်ချ

၁၁၆ ဓမ္မိန္ဒြိယ

ရတနာတော် ဆေးဆရာကြီး ဦးပိုက်ဆံပဲဗျ ဦးပိုက်ဆံဟာ ကတိသစ္စာ လဲ တည်ကြည်တယ်၊ အကျိုးအကြောင်းပြောပြီး လက်ဝတ်ရတနာတွေ ကို အပ်နှံရအောင် ”

ဟု ပြောလေ၏။ ထို့နောက် သံချောင်းသည် မိုးခိုက်ကိုခေါ်၍ နောက်တစ်နေ့တွင် ဆေးဆရာကြီး ဦးပိုက်ဆံထံသို့ သွားရောက်၍ လက်ဝတ်ရတနာရတနာများကို အပ်နှံလေရာ ဆေးဆရာကြီးသည် လွန်စွာ အံ့သြဟန်ဖြင့် ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင်ကို နားထောင်နေလေ၏။

အရူးမ မိလှကိုလည်း လက်ဝတ်ရတနာများ၏ အကျိုးခံစားခွင့် ရအောင် ကူညီပေးမည်ဟု ဆိုလေ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် ဆေးဆရာကြီး ဦးပိုက်ဆံထံတွင် တောက်တို မယ်ရ ခိုင်းစေထားသော မိန်းကလေးက အပြေးအလွှား ရောက်ရှိလာ ပြီး

“ မြို့စွန်က နတ်ကွန်းရှေ့မှာ အရူးမ မိလှ လဲကျမေ့မျောနေ တယ် ”

ဟု ပြောလေရာ ဆေးဆရာကြီး ဦးပိုက်ဆံက သူ၏အိမ်မှ တပည့် တပန်းများကို ခေါ်၍ မြို့စွန်နတ်ကွန်းသို့ ထွက်ခဲ့လေ၏။

နတ်ကွန်းသည် မြို့စွန်ရှိ ညောင်ပင်ကြီးအောက်တွင် ရှိပြီး ညောင်ပင်ရှေ့ရှိ နတ်ကွန်းတွင် ရွာတော်ရင်နတ်ကွန်းနှင့် အခြားသော

နတ်ရုပ်များ ရှိလေ၏။

နတ်ရုပ်များနှင့် မလှမ်းမကမ်းရှိ ကွန်ကရစ်ပေါ်တွင် အရူးမ မိလှ လဲကျမေ့မျောနေကြောင်း တွေ့ရလေ၏။ အရူးမ၏အနီးတွင် လူအများ ဝိုင်းအုံ၍ တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပြောဆိုနေကြ၏။

ဆေးဆရာကြီး ဦးပိုက်ဆံသည် လွယ်အိတ်ထဲမှ အနီရောင် ဆေးမှုန့်လေးများကို လက်ဝါးပေါ်တင်၍ အရူးမ၏ နှာခေါင်းထဲသို့ ဖျတ်သွင်းလိုက်သောအခါ အရူးမသည် ပြန်လည်သတိရလာ၏။

သူမ သတိရသောအခါ ထူးဆန်းသောစကားကိုဆိုလေ၏။

သူမသည် ရူးသွပ်သော အမူအယာများ မရှိတော့ဘဲ

“ ဟင်... ကျွန်မ ဘယ်ကို ရောက်နေတာလဲ၊ ကျွန်မကို ဘာလို့ လူတွေ ဝိုင်းအုံကြည့်နေတာလဲ ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ဆေးဆရာကြီး ဦးပိုက်ဆံသည် လူနာ၏ အခြေအနေ ထူးဆန်းနေသဖြင့် အခြေအနေကို ရိပ်စားမိသွားပြီး မိလှ အား သူ၏နေအိမ်သို့ ခေါ်ဆောင်သွားလေ၏။

နေအိမ်သို့ ရောက်သောအခါ ဆေးအချို့ကို တိုက်ကျွေး၍ လူ နာအား အိပ်ပျော်စေလိုက်၏။

လူနာအိပ်ပျော်သွားသောအခါ ဆရာကြီး ဦးပိုက်ဆံက ဝမ်းသာ ရှင်လန်းသော အမူအယာဖြင့်

“ မိလှဟာ စိတ်ပြန်ကောင်းလာပြီလို့ ကျုပ်ထွင်တယ်၊ သူဟာ မြို့စွန် နတ်ကွန်းရှေ့မှာ ဘာဖြစ်လို့ ထူးထူးဆန်းဆန်း လဲကျနေသလဲ မသိဘူး၊ လဲကျနေရာက သတိပြန်လည်လာတော့ သူ့ရဲ့ စိတ်ရောဂါ ဟာ ပြန်ကောင်းလာတဲ့ အမှုအရာမျိုးဖြစ်နေတယ်၊ ဒါကြောင့် သူ့ကို သွေးဆေးတိုက်ပြီး အိပ်ခိုင်းထားတာ ဖြစ်တယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့စိတ် ပြန်ကောင်းလာတဲ့အချိန်မှာ မောင်ရင်တို့ ကျေးဇူးကြောင့် သူ့အဖေ ထားခဲ့တဲ့ နောက်ဆုံးအမွေတွေကို ပြန်ရခဲ့တာ သူကကောင်းတာပေါ့၊ မောင်ရင်တို့ရဲ့ ရိုးသားမှုကိုလည်း ကျုပ်က ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ”

ဟု လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲပြောလေ၏။ မိုးခိုက်တို့သည် ဆရာကြီး ဦးပိုက်ဆံကို နှုတ်ဆက်၍ ပြန်လာခဲ့ပြီးနောက် သံချောင်းသည် တစ်စုံ တစ်ရာကို တွေးတော၍ မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်ပြီး

“ သူတော်စင်အဘိုးကြီးကို ဘုရားကိုးဆူညာမှာ မလှ စော်ကား ခဲ့တုန်းက အဘိုးကြီးပြောခဲ့တယ်လေ၊ (၇)နှစ်တိတိ ဒုက္ခခံစားရမယ်၊ ၇ နှစ် ပြည့်တဲ့အချိန်ရောက်မှ အရာအားလုံးဟာ ပုံမှန်ပြန်ဖြစ်မယ်လို့ ဆို ခဲ့တယ်၊ ဒီနေ့ဟာ ဘုရားကိုးဆူညာ ပြန်ရေတွက်ရင် (၇)နှစ်တိတိ ပြည့်တဲ့နေ့ဗျ၊ ကံကြမ္မာက ထူးဆန်းတယ်ဗျာ၊ မယုံနိုင်စရာပဲ၊ ဒါဟာ တိုက်ဆိုင်မှုလား ”

ဟု ပြောလေရာ မိုးခိုက်က သက်ပြင်းချ၍

စေတနာတပေ

“ တိုက်ဆိုင်တယ်ဆိုရင်တော့ အတော်ထူးဆန်းတဲ့ တိုက်ဆိုင် မှပဲဗျ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မိလှလဲ စိတ္တဇ ဝေဒနာပျောက်ကင်းပြီး သူ့အဖေ ထားခဲ့တဲ့ အမွေအချို့ကို ပြန်ရလိုက်တဲ့အတွက် ဝမ်းသာစရာပဲ၊ ကံ ကျုပ်တို့ ဒီနေ့ပဲ ခရီးထွက်ဖို့ ပြင်ဆင်ကြမယ် ”

ဟု ပြောလေ၏။ ထို့နောက်တွင်မူ မိုးခိုက်တို့သည် ဇရပ်သို့ပြန် ၍ ပစ္စည်းအချို့ကို သိမ်းဆည်းပြီးနောက် ညနေစောင်းသည်နှင့် ကား ကြိုတစ်စီးကို တားဆီး၍ ထိုမြို့မှ ထွက်ခဲ့လေ၏။

မျောက်ငယ်သည် မိုးခိုက်၏ ပခုံးပေါ်တွင် တက်၍ ထိုင်လေ၏။

မိုးခိုက်တို့သည် ညနေစောင်းသောအခါ မြို့တစ်မြို့ကို ရောက်၍ ကားဆရာကို နှုတ်ဆက်၍ ထမင်းဆိုင်တစ်ဆိုင်တွင်စားသောက်လေ၏။

ထမင်းဆိုင်ရှင် အဒေါ်ကြီးနှင့် တွေ့ဆုံ၍ ထိုနေ့ညကို ထမင်းဆိုင် ဌာပင် အိပ်စက်ရန် ခွင့်တောင်းလေရာ သဘောပြုသော အဒေါ်ကြီးသည် ဆိုင်အပေါ်ထပ်ရှိ ထပ်ခိုးလေးတွင် အိပ်စက်ခွင့် ပေးလေ၏။

မိုးခိုက်တို့သည် နောက်တစ်နေ့တွင် အဒေါ်ကြီး၏ ထမင်းဆိုင် တွင်ပင် နေ့လယ်စာ စားသောက်ပြီး ခရီးဆက်ရန် ပြင်ကြလေ၏။

၎င်းတို့ ထမင်းစားသောက်နေစဉ် ဆိုင်ရှေ့သို့ ကားတစ်စီး ထိုး ရပ်လာ၏။

ကားပေါ်မှ အသက်သုံးဆယ် ဝန်းကျင် မိန်းမလျှာတစ်ဦးနှင့်

စေတနာတပေ

၁၂၀ မင်းမြတ်သူရ

လူမိုက်ဆန်ဆန် လူငါးယောက် ကားပေါ်မှ ဆင်းလာ၏။

ထိုအခွေတွင် မိန်းမလျှာသည် ဩဇာရှိသော ခေါင်းဆောင်ဖြစ်
ဟန် ကု၏။

မိန်းမလျှာသည် လူမိုက်ဆန်ဆန် လူများကို စားဖွဲ့အသီးသီးတွင်
ထိုင်စေ၍ စားသောက်ဖွယ်ရာများကို မှာယူလေ၏။

မိန်းမလျှာသည် ထမင်းဟင်းများကို မှာယူပြီးစားပွဲခုံပေါ်တွင်
ထိုင်၍ ငှက်ပျောသီး စားနေသော မျောက်ငယ်ကို မြင်သွားပြီး ထိုင်ရာ
မှ ထ၍

“ ဟယ်... မျောက်ကလေးပါလား၊ ငှက်ပျောသီး စားနေတာ
ချစ်စရာလေးဟယ် ”

ဟု ရေလွှတ်၍ မျောက်၏အနီးသို့ လျှောက်သွားပြီး မျောက်ကို
ကလူကျီစယ်လေ၏။

မိန်းမလျှာသည် ကလူကျီစယ်ရင်း မျောက်ငယ်ကို ပွေ့ချီ၍
လူမိုက်ဆန်ဆန် လူတစ်ဦးအား ဆိုင်အပြင်ဘက်ရှိ ငှက်ပျောသီး
ဆိုင်တွင် ငှက်ပျောသီးများ ဝယ်ယူစေ၏။

ထို့နောက် ငှက်ပျောသီးများကိုချွေ၍ မျောက်ငယ်ကို ကျွေးမွေး
နေလေ၏။

သံချောင်းက ထမင်း စားသောက်ရင်း ထိုမြင်ကွင်းကိုကြည့်၍

တောနာစာပေ

“ ဟာတေတော့
ကြီးပွားနေပြီဗျ၊
မိန်းမလျှာက ငှက်ပျော
သီးတွေ ဝယ်ကျွေး
နေတယ် ”

“ ဆင်ဖြူတော်ဝံ့ပြီး
ကြွတ်တယ်ဆိုတဲ့ကား
ရှိတယ် ကျွန်တို့ကတော့
ပျောက်စုတ်ကို ဝံ့ပြီး
ငှက်ပျောသီးစာရယ် ”

“ တာတော့တော့ ကြီးပွားနေပြီဗျို့၊ မိန်းမလျှာက ငှက်ပျောသီး
တွေ ဝယ်ကျွေးနေတယ် ”

ဟု ပြောလေရာ မိုးခိုက်က ခေါင်းညိတ်၍

“ ဒီကောင်က လူချစ်လူခင်တော့ အတော်ပေါတယ်၊ သူက
လည်း လူချစ်အောင် နေတတ်တယ် ”

ဟု မှတ်ချက်ချလေ၏။ မိန်းမလျှာသည် ထမင်းဟင်းများ ရောက်
ရှိသောအခါ ထမင်းပိုင်းသို့ သွားရောက်၍ စားသောက်လေ၏။

မိန်းမလျှာသည် ထမင်းစားပြီး ဆိုင်မှ ထွက်ကာနီးအထိ မျောက်
ငယ်၏အနီးသို့သွား၍ ကလူကူဦးဝယ်နေလေ၏။

ထို့နောက် မျောက်ငယ်အတွက် ငှက်ပျောသီးတစ်ဖီးဝယ်ကာ
မျောက်ပိုင်ရှင်ဖြစ်သော မိုးခိုက်၏ လက်သို့ အပ်နှံလေ၏။

မိုးခိုက်က ကျေးဇူးတင်စကားပြောနေလေ၏။

မိန်းမလျှာနှင့် လူမိုက်ဆန်ဆန် လူငါးယောက်၏ ကားထွက်သွား
သောအခါ သံချောင်းက ငှက်ပျောသီးတစ်လုံးကို ဖြုတ်ယူစားသောက်
လိုက်ပြီး

“ ဆင်ဖြူတော်မှီပြီး ကြံစုတ်တယ်ဆိုတဲ့ စကားရှိတယ်၊ ကျုပ်တို့
ကတော့ မျောက်စုတ်ကို မှီပြီး ငှက်ပျောသီးစားရမယ် ”

ဟုပြောဆို၍ တတားဟားရယ်မောလိုက်လေ၏။

၎င်းတို့သည် ထိုမြို့မှ ခရီးဆက်ခဲ့ပြီး မြေလတ်ပိုင်းမြို့တစ်မြို့၏ ဘုရားပွဲတော်ကြီးနှင့် ကြိုကြိုက်လေ၏။

သံချောင်းသည် အပျော်အပါး ဝါသနာထုံသူဖြစ်၍ ဘုရားပွဲကြီး ကိုမြင်သောအခါ ဝမ်းသာအားရဖြင့်

“ ထိုက်... ဘုရားပွဲတော်နဲ့ ကြုံနေပါလား ကော်တာပဲဗျို့၊ ဘုရားပွဲတော်မှာ ကျုပ်တို့ လည်ပတ်ကြရအောင် ”

ဟု ပြောလေ၏။ မိုးခိုက်သည် ဘုရားပွဲတော်ကြီးသို့ အနယ်နယ် အရပ်ရပ်မှ လူအများ လာရောက်ကြသည်ဖြစ်၍ ထိုဘုရားပွဲတော်သို့ သူ၏ မိခင်ရောက်ရှိနိုင်သည်ဟု တွေးကာ ပွဲတော်ကြီးတွင် နေထိုင်ရန် သဘောတူလေ၏။

ထို့နောက်တွင်မူ ၎င်းတို့သည် ဘုရားဈေးတန်းအတွင်း လှည့် လည် ကြည့်ရှုလေ၏။

ဘုရားပွဲတော်ကြီး၌ အနယ်နယ်အရပ်ရပ်မှ လာရောက်ရောင်းချ သော ဆယ်နှစ်ပွဲဈေးသည်များနှင့် မျက်လှည့်ပွဲများ၊ အငြိမ့်ပွဲများ၊ ဗေဒင် ဆရာ၊ ဓာတ်ပုံဆရာ စသည်ဖြင့် စုံလင်စွာ ရှိလေ၏။

ဘုရားပွဲတော်၏တစ်နေရာတွင် အဖိုးတန် လှသုံးကုန်ပစ္စည်းများ ကို မဖောက်သောစနစ်ဖြင့် ရောင်းချနေကြောင်းတွေ့ရလေ၏။

၎င်းတို့သည် ဘုရားပွဲတော်၏ တစ်နေရာရှိ လွန်စွာ လူစည်ကား

သော ဘူးသီးကြော် ဆိုင်ကြီးတစ်ဆိုင်သို့ ရောက်သောအခါ ဝင်ရောက် ၍ စားသောက်ကြ၏။

၎င်းတို့သည် ဘူးသီးကြော်များ စားသောက်နေစဉ် ဆိုင်ထဲသို့ မိန်းမချောလေးတစ်ဦးနှင့် လူဝကြီးတစ်ဦးပါဝင်သော အုပ်စုတစ်စု ဝင် ရောက်လာလေ၏။

သံချောင်းသည် မိန်းမချောလေးကို မျက်လုံးကျွတ်မတတ် ကြည့်ရှု၍

“ ထိုက်... တစ်ခါတုန်းက ကျုပ်တို့ဇရပ်မှာ ရှိတုန်းက ကားရေ တိုင်ကီဆူလို့ ရေလာတောင်းတဲ့ မိန်းမချောလေးပါလား၊ ကံမကုန်သေး တော့ ပြန်ဆုံကြပြီပေါ့နော် ”

ဟု ရေရွတ်လေ၏။ ထိုအခိုက်မှာပင် မိန်းမချောလေးသည် မျောက်ငယ်ကို မြင်သောအခါ ဝမ်းသာအားရဖြင့် အနီးသို့ လျှောက် လာပြီး ပွတ်သီးပွတ်သပ်လုပ်လိုက်ရာ အိတ်ထဲမှာ ပိုက်ဆံတစ်မတ်ကို ထုတ်၍ သံချောင်း၏ လက်သို့ ထည့်လေ၏။

သံချောင်းသည် မိန်းမချောလေးပေးလိုက်သော ပိုက်ဆံတစ်မတ် ကို ယောင်ယမ်း၍ လက်ဝါးဖြန့်လိုက်ပြီးမှ ဒေါသတကြီးဖြင့်

“ ဒီမှာ ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို သူတောင်းစားများ အောက်မေ့ လား ”

ဟု ပြောဆိုလိုက်လေ၏။

မိန်းမချောလေးက သံချောင်း၏ အမူအရာကို ကြည့်၍ မျက်နှာ
ရှုံ့မဲ့လိုက်ပြီး

“အောင်မယ်၊ ပိုက်ဆံတစ်မတ်ကိုရှင့်ကို ပေးမယ်များ အောက်
မေ့လို့လား၊ ဟောဒီက မျောက်ကလေးကို ချစ်လို့ မုန့်ဝယ်ဖို့ ပေးတာ
ရှင့်”

ဟု ပြောလေရာ သံချောင်းသည် ပိုက်ဆံတစ်မတ်ကို မိုးခိုက်၏
လက်ထဲသို့ ထည့်လိုက်ပြီး

“မျောက်ပိုင်ရှင်က ဟောဒီလူပဲ၊ ကျုပ်နဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘူး”

ဟု မကျေမနပ်ပြောဆိုလေရာ မိန်းမချောလေးသည် သံချောင်း
ကို မျက်စောင်းထိုး၍ အနီးမှ ထွက်သွားလေ၏။

မိုးခိုက်ကရယ်မော၍

“ဒီမျောက်က ချစ်တဲ့ခင်တဲ့လူ အတော်ပေါ့ပါလား”

ဟု ရေရွတ်လိုက်လေ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် မိန်းမချောလေးနှင့် အဖွဲ့သည် ဘူးသီးကြော်
ဆိုင်မှ ထွက်ခွာသွားလေ၏။

၎င်းတို့အဖွဲ့ ထွက်ခွာသွားပြီးနောက် ခဏအကြာတွင် မိန်းမ
လျှာတစ်ဦးနှင့် လူမိုက်ဆန်ဆန် လူငါးယောက်သည် ဘူးသီးကြော်ဆိုင်

ဝေတာနာစာပေ

ထဲသို့ ဝင်လာပြီး မိန်းမချောနှင့် အဖွဲ့ထိုင်ခဲ့သော စားခွံတွင် ထိုင်လေ၏။

သံချောင်းက မိန်းမလျှာကိုကြည့်၍

“ဟိုက်... မိန်းမလျှာနဲ့ လူမိုက်ငါးယောက်ကို တွေ့ပြန်ပြီ”

ဟု ရေရွတ်လေ၏။ မိန်းမလျှာသည် ဘူးသီးကြော်များကို မှာယူ
၍ မျောက်ငယ်ကို မြင်တွေ့သွားပြီး အနီးသို့ လျှောက်လာကာ ပွတ်သီး
ပွတ်သပ်လုပ်နေပြန်၏။ ထို့နောက် ပိုက်ဆံအိတ်ထဲမှ ပိုက်ဆံတစ်မူးကို
ထုတ်၍ သံချောင်း၏လက်ထဲသို့ ထည့်လေရာ သံချောင်းသည် အောင်
သက်သက်ဖြင့် လက်ခံယူလိုက်ပြီး

“မျောက်အတွက် မုန့်ဝယ်ပေးမလို့ ပေးတာမဟုတ်လား”

ဟု ပြောလေရာ မိန်းမလျှာက ရယ်မော၍

“ဟုတ်တယ်၊ မျောက်ကလေးကို ငှက်ပျောသီး ဝယ်ပေးဖို့
ပေးတာ”

ဟု ဆိုကာ မျောက်ငယ်ကို ပွေ့ချီလိုက်၏။

မျောက်ငယ်သည် သဘောကျဟန်ဖြင့် တခွီးခွီးလုပ်နေလေ
တော့၏။

မိန်းမလျှာသည် ခဏကြာအောင် မျောက်ကို ကလူကျီစယ်နေ
ပြီးနောက် မိုးခိုက်တို့အနီးမှ ထွက်သွားလေ၏။

မိုးခိုက်က မျောက်ကလေး တာတေ၏ ခေါင်းကို ပုတ်လိုက်ပြီး

ဝေတာနာစာပေ

“ မျောက်ပြဆန်တောင်းတယ်ဆိုတာ ဒါမျိုးနဲ့တူတယ် ”
ဟု မှတ်ချက်ချလိုက်လေတော့၏။

၁၁၁၁၁

ဝေဖန်စာ၊ နှစ်ပေးစာများ ရေးသားလိုပါလျှင်
မင်းမြတ်သူရ
အမှတ်-၇၊ အသောကလမ်း၊ ကျောက်မြောင်း၊ ရန်ကုန်သို့
လိပ်စာဖြင့် ရေးသားနိုင်ပါသည်။

မိုးခိုက်တို့သည် ဘူးသီးကြော်ဆိုင်မှ ထွက်ခဲ့ပြီးနောက် စည်ကား
လှသော ဘုရားဈေးတန်းကြီးတွင် လှည့်လည်ကြည့်ရှုလေ၏။

ဘုရားဈေးတန်း၏ တစ်နေရာသို့ ရောက်သောအခါ မိန်းကလေး
တစ်စုကို ဦးဆောင်၍ ခေါ်လာခဲ့သော အဒေါ်ကြီးတစ်ဦးသည် သံချောင်း
ကိုမြင်သောအခါ ဝမ်းသာအားရ ပရုံးပုတ်၍

“ ဟဲ့ ...သံချောင်း၊ သံချောင်းမဟုတ်လား၊ အမလေး
မတွေ့တာကြာပါပေါ့လား ”

ဟုအော်ကြီးယစ်ကျယ် ပြောဆိုလေရာ သံချောင်းကလည်း
အားတက်မရော ပြန်လည်နှုတ်ဆက်၍ မိုးခိုက်ဘက်သို့ လှည့်ကာ

“ ဒါ ကျုပ်ရဲ့ကြီးတော်ကြီးဗျ ”

၁၂၈ ၀ မင်းမြတ်သူရ

ဟု မိတ်ဆက်ပေးပြီး အခေါ်ကြီးနှင့်အတူ မုန့်သိုင်းခြံရောင်းသော ဆိုင်သို့ဝင်ကာ စကားပြောဆိုကြလေ၏။

မိုးခိုက်သည် ၎င်းတို့စကားပြောဆိုနေသည်ကို ကြည့်ရှုနေစဉ် မိုးခိုက်၏ ပခုံးကို တစ်စုံတစ်ယောက်က ပုတ်၍

“ဟိုက်... မိုးခိုက် မိုးခိုက် မဟုတ်လား၊ ဟေ့ကောင် မင်းပွဲဈေး တန်းကို ဘယ်လို ရောက်နေတာလဲ”

ဟူသောအသံကိုကြား၍ လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ မိုးခိုက်တို့ အိမ် ကြီး၏ မနီးမဝေးတွင် နေထိုင်ခဲ့သော နွားခြံပိုင်ရှင် လူကြီးဖြစ်၏။

ထိုလူကြီးသည် မိုးခိုက်ကို ငယ်စဉ်ကပင် ခင်မင်ရင်းနှီးသူဖြစ်၏။ မိုးခိုက်ငယ်စဉ်က နွားခြံသို့ မကြာခဏခေါ်၍ နွားနို့များ တိုက်

လေ့ရှိ၏။

ထို့ကြောင့် မိုးခိုက်သည် နွားခြံပိုင်ရှင် လူကြီးမိသားစုနှင့်အတူ အနီးရှိ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွင် ထိုင်ကာ ရှေးဟောင်းနှောင်းဖြစ်များကို စကားပြောဆိုကြ၏။

၎င်းတို့နှစ်ဦး ဧည့်သည်များနှင့် စကားပြောဆိုနေစဉ် မျောက် ငယ်သည် အနီးမှ ထွက်ခွာသွားခြင်းကို မည်သူမျှ သတိမပြုလိုက်ပေ။

မျောက်ငယ်သည် မိုးခိုက်တို့ အနီးမှ ထွက်ခွာသွားပြီးနောက် လူအများကြားမှ တိုးခွေ၍ ဘင်ကို ဆူညံစွာ တီးခတ်နေသော မျက်

လှည့်ရုံတစ်ရံအနီးသို့ တိုးကပ်သွားလေ၏။

မျက်လှည့်ရုံကို ရွက်မျှင်များဖြင့် ကာရံထားပြီး မျက်လှည့်ရုံ အရှေ့တွင် မျက်လှည့်ပြကွက်များကို ပန်းချီကားများဆွဲ၍ စိတ်ဝင်စား ဖွယ် ပြသထား၏။

မျောက်ငယ်သည် ဆူညံနေသော ဘင်သံများကို စိတ်ဝင်စား သွားပြီး စပ်စုချင်စိတ်ဖြင့် မျက်လှည့်ရုံအနီးရှိ သစ်ပင်ပေါ်သို့ ခိုဆွဲတက် ၍ ရံအတွင်းသို့ ကြည့်လေရာ စင်မြင့်ကလေးပေါ်တွင် မျက်လှည့်ပြကွက် များကို ပြသနေသော မျက်လှည့်ဆရာကို တွေ့ရလေ၏။

မျက်လှည့်ဆရာသည် သူ၏ ပါးစပ်ထဲမှ ဧရာဝတီစက္ကူများကို ဆွဲထုတ်ပြခြင်း၊ သူ၏ ဦးထုပ်အတွင်းမှ ခိုဖြူလေးတစ်ကောင်ကို ထုတ်ပြ ခြင်း၊ သူ၏လက်ထဲတွင် ဘာမှမရှိဟန်ပြသ၍ ရောင်စုံယပ်တောင်များ တစ်ချောင်းပြီးတစ်ချောင်း ထုတ်ပြခြင်း စသည့် ပြကွက်များကို ပြသ လေ၏။

မျောက်ငယ်သည် မျက်လှည့်ဆရာ၏ ပြကွက်များကို သဘော ကျစွာဖြင့် သစ်ပင်ပေါ်မှ တခွိုးခွိုးအသံပြုလေ၏။

မျက်လှည့်ဆရာ၏ အလှည့်ပြီးသောအခါ စင်ပေါ်သို့ မျောက်နှင့် သဏ္ဌာန်တူသော ဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်ထားသူ လူငယ်တစ်ဦးတက်လာ ပြီး မျောက်တစ်ကောင်ကဲ့သို့ ခါးကုန်း၍ အမူအရာအမျိုးမျိုး လုပ်ပြ

လေ၏။

ထိုသို့ လုပ်ပြန်နှင့် အားမရဘဲ လူငယ်သည် စင်မြင့်ပေါ်တွင် ရှေ့ကျွမ်း နောက်ကျွမ်းထိုးပြ၍ မျောက်ကဲ့သို့ ဟိုသည် ပြေးလွှားကြ၏။

လူငယ်၏ မျောက်ကဲ့သို့ သရုပ်ဆောင်ဟန် ပီပြင်လှသဖြင့် ကြည့်ရှုနေသူများသည် သဘောကျဟန်ဖြင့် လက်ခုပ်တီးကြလေ၏။

သစ်ပင်ပေါ်မှ ချောင်းကြည့်နေသော မျောက်ငယ်ကမူ ထိုသူ၏ မျောက်ကဲ့သို့ သရုပ်ဆောင်သောဟန်ကို နှစ်မြို့ခြင်းမရှိချေ။

လူငယ်၏ အမူအရာသည် မျောက်နှင့်မတူဘဲ ဟိုမရောက် သည် မရောက်ဖြစ်နေသည်ဟု ခံစားရဟန်တူ၏။

ထို့ကြောင့် မျောက်ငယ်သည် သစ်ပင်ပေါ်မှ တခွီးခွီးအသံပြု၍ လှောင်ပြောင်နေရုံမျှနှင့် အားမရဘဲ ထိုသူဆင်းသွားသောအခါ သစ်ပင်ပေါ်မှ စင်မြင့်ပေါ်သို့ ဝန်းခနဲ ခုန်ချလိုက်လေ၏။

မျက်လှည့်ကြည့်ပရိသတ်များသည် စင်မြင့်ပေါ်သို့ မျောက်တစ်ကောင် ရောက်လာခြင်းကို မျက်လှည့်အဖွဲ့၏ အစီအစဉ်တစ်ခုဟု ထင်မှတ်ကာ သဘောအကျကြီး ကျပြီး လက်ခုပ်တီးကြလေ၏။

မျောက်ငယ်သည် စင်မြင့်ပေါ်သို့ ရောက်သောအခါ ပရိသတ်အရှေ့တွင် ရှေ့ကျွမ်းနောက်ကျွမ်းထိုးပြ၏။

ဟိုသည်ပြေးလွှား၍ မျက်လှည့်ပြသသော ပစ္စည်းများပေါ်သို့

တောနာတပေ

ခုန်တက်ပြလေ၏။

မျက်လှည့်အဖွဲ့သားများသည် မမျှော်လင့်ဘဲ စင်မြင့်ပေါ်သို့ မျောက်တစ်ကောင် ရောက်လာပြီး အမူအရာအမျိုးမျိုးနှင့် သရုပ်ဆောင်နေခြင်းကို တအံ့တဩ ကြည့်ရှုနေကြ၏။

မျက်လှည့်အဖွဲ့၏ ခေါင်းဆောင်သည် မျောက်ငယ်ကို တအံ့တဩကြည့်ရှု၍

“ ဝီမျောက်ဟာ မျောက်လိမ္မာတစ်ကောင် ဖြစ်လိမ့်မယ်၊ စင်ပေါ်မှာ ကပြနေတာ ငါတို့အဖွဲ့က မျောက်ယောင်ဆောင်တဲ့ကောင်အတိုင်းပဲ ”

ဟု မှတ်ချက်ချလေ၏။ ထိုအခိုက်မှာပင် မျက်လှည့်ပွဲကြည့်နေသော ပရိသတ်များထဲတွင် မျောက်ငယ်ကို ချစ်ခင်၍ မုန့်ဖိုးများပေးခဲ့သော မိန်းမလျှာနှင့် မိန်းမချောလည်း ပါဝင်လေရာ ၎င်းတို့လူစုသည် မျောက်ငယ်ကို တအံ့တဩကြည့်၍ မိန်းမလျှာက

“ ဟဲ့... ဟိုမျောက်ကလေးပါလား၊ မျောက်ကလေးက ဘယ်လိုလုပ် စင်မြင့်ပေါ် ရောက်နေတာလဲ ”

ဟု တအံ့တဩ ရွှေ့တ်လေ၏။

မျောက်ငယ်၏ ချစ်စဖွယ်အမူအရာဖြင့် ပြသမှုများကြောင့် ပရိသတ်များသည် ပိုမို၍ အားပေးကြလေ၏။

တောနာတပေ

၁၂၂ ● မင်းမြတ်သူရ

လက်ခုပ်တင်ခြင်းဖြောင်းတီး၍ ချီးကျူးထောမနာ ပြုကြ၏။

ပရိသတ်၏ အပြုအမူကြောင့် မျောက်ငယ်သည် သူ့ကိုပရိသတ် သဘောကျနေကြောင်း ရိပ်စားမိသွားပြီး သူ၏ အစွမ်းကိုလည်း ပိုမို ပြသချင်စိတ်များ ဖြစ်ပေါ်လာ၏။

ထို့ကြောင့် သူ၏ အင်္ကျီအိတ်ထဲရှိ တစ်စုံတစ်ရာကို ထုတ်၍ လည်ပင်းတွင်ဆွဲလိုက်ရာ ဆွဲကြိုးနှစ်ကုံးဖြစ်နေ၍ ပရိသတ်သည် သဘောကျစွာဖြင့် လက်ခုပ်လက်ဝါးတီး၍ အားပေးကြလေ၏။

မျောက်ငယ်၏ လည်ပင်းတွင် ဆွဲထားသော ဆွဲကြိုးနှစ်ကုံးမှာ ရွှေဆွဲကြိုးမဟုတ်ဘဲ ရွှေရောင်တလက်လက် တောက်ပနေသော ငွေဆွဲ ကြိုး နှစ်ကုံးပင် ဖြစ်၏။

ငွေဆွဲကြိုးများ၏ ထူးခြားချက်မှာ အလွန်ကြီးမားသော ဒေါင်း တံဆိပ် ဆွဲပြားကြီးများ ပါရှိခြင်းဖြစ်၏။

ထိုအခါ ပရိသတ်ထဲတွင် အားတက်သရော လက်ခုပ်လက်ဝါး တီးနေသော မိန်းမလျှာသည် မျက်နှာကွက်ခနဲ ပျက်သွားပြီး သူ၏ လည်ပင်းကို လက်ဖြင့်စမ်းကာ

“ဟိုက်... ငါ့လည်ပင်းက ဒေါင်းတံဆိပ်ဆွဲပြားဟာ ဘယ်လို လုပ် မျောက်ဆီမှာ ရောက်သွားတာလဲ၊ ငါ့ဆွဲကြိုးမရှိတော့ဘူး၊ မျောက် လည်ပင်းကို ရောက်သွားပြီ၊ လုပ်ကြပါဦး”

————— စောနာစာပေ —————

“ဟဲ့... နင်တို့ဘာလုပ်
နေတာလဲ၊ ကြည့်ကောင်းလို့
ကြည့်နေတာလား၊ ငါ့ဆွဲပြား
ကြီးက ဘယ်လောက် အရေပါ
သလဲဆိုတာ နင်တို့သိရင်ထားနဲ့
အရုပ်ကြီးတွေလို ထိုင်ကြည့်
နေရလား။ အခုချက်ချင်း
မျောက်ကို ဖမ်းပါတော့လား”

BURMESE
CLASSIC

ဟု အော်ဟစ်လိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ပရိသတ်ထဲမှနေ၍ မျက်လှည့်ပွဲကို ကြည့်ရှုနေသော မိန်းမချောလေးမှာလည်း အထိတ်တလန့်ဖြင့် သူ၏လည်ပင်းကို စမ်းသပ်လိုက်ပြီး

“ဟင်... ကျွန်မလည်ပင်းက ဒေါင်းတံဆိပ် ဆွဲပြားမရှိတော့ဘူး၊ မျောက်လည်ပင်းကို ရောက်နေပြီ၊ ဘယ်လို ရောက်သွားရတာလဲ”

ဟု တအံ့တဩရေရွတ်၍ မိန်းမချောလေး၏အနီးရှိ လူဝကြီးက မျောက်ငယ်၏ လည်ပင်းတွင် ဆွဲထားသော အရောင်တလက်လက် တောက်ပနေသော ဆွဲပြားကြီးကို တအံ့တဩကြည့်ကာ

“ဒီမျောက်ကို မမလေးသွားချီလိုက်တုန်းက မျောက်က ဆွဲဖြုတ်လိုက်တာဖြစ်မယ်၊ ဒီမျောက်ဟာ အကျင့်စာရိတ္တကောင်းတဲ့ မျောက်မဟုတ်ဘူး၊ မျောက်သူခိုးပဲ ဖြစ်ရမယ်”

ဟု အော်ဟစ်လေ၏။ မိန်းမချောလေးက မျောက်ငယ်၏ အပြုအမူကိုကြည့်၍ တက်ဆက်ကာ

“တောက်... ဒါဆိုရင် မျောက်ဆရာနစ်ယောက်ဟာ သူခိုးတွေဖြစ်ရမယ်၊ ဒီလူတွေဟာ မျောက်ကို ခိုးနည်းသင်ပေးပြီး လူတွေကို ဒုက္ခပေးနေတာဖြစ်မယ်၊ ဒီတော့ ရှင်တို့က ဧင်ရှေ့ကိုတိုးပြီး မျောက်ကိုမမ်းပေတော့”

ဟု အမိန့်ပေးလေ၏။ ထိုအခါ မိန်းမလျှာကြီးကလည်း လူမိုက်

တောနာစာပေ

ဆန်ဆန် လူငါးယောက်ဘက်သို့ အလောတကြီးလှည့်၍

“ဟဲ့... နင်တို့ ဘာလုပ်နေတာလဲ၊ ကြည့်ကောင်းလို့ ကြည့်နေတာလား။ ငါ့ရဲ့ ဆွဲပြားကြီးက ဘယ်လောက် အရေးပါသလဲဆိုတာ နင်တို့ သိရက်သားနဲ့ အရုပ်ကြီးတွေလို ထိုင်ကြည့်နေရလား။ အခု ချက်ချင်း မျောက်ကို ဖမ်းပါတော့လား။”

ဟု အမိန့်ပေးလေရာ လူမိုက်ဆန်ဆန် လူများသည် ပရိသတ်များကို တိုးခွေ၍ စင်မြင့်အနီးသို့ တိုးကပ်လာလေရာ ပရိသတ်များနှင့် တွန်းထိုးနေရလေ၏။

မိန်းချောလေး စေလွှတ်လိုက်သော လူဝကြီးနှင့် အဖွဲ့ကလည်း စင်မြင့်အနီးသို့ တိုးကပ်လာကြ၏။

လူဝကြီးသည် စင်၏အနီးသို့ ဦးဆုံး ရောက်ရှိလေရာ မျောက်ငယ်သည် လူဝကြီး၏ အမူအရာကို ကြည့်၍ ထိတ်လန့်သွားပြီး စင်ပေါ်တွင် မျောက်က မကရဲတော့ဘဲ အနီးရှိ လိုက်ကာအဖြစ် အသုံးပြုထားသော အဝတ်စကြီးကို ခိုဆွဲ၍ စင်မြင့်၏ထိပ်ရှိ ငါးတန်းပေါ်သို့ ရောက်သွားလေ၏။

ထိုအချိန်တွင် လူဝကြီးနှင့် အဖွဲ့သားမက လူမိုက်ဆန်ဆန် လူငါးယောက်သည် စင်မြင့်ပေါ်သို့ ရောက်နေပြီး မျောက်ငယ်ကို တန်းပေါ်မှ ပြုတ်ကျစေရန် တန်းကို လှုပ်ခါချလေ၏။

ငါးတို့အဖွဲ့၏ ဝှန်းသုန်းကားအပြုအမူများကြောင့် မျက်လှည့်အဖွဲ့သားများသည် စင်မြင့်ပေါ်သို့ ခုန်တက်လာကြပြီး တားဆီးကြလေ၏။

ထိုအချိန်၌မှာပင် မျောက်ငယ်သည် သစ်သားတန်းပေါ်မှ အားယူ၍ မျက်လှည့်ရုံထဲသို့ ထိုးထွက်နေသော သစ်ကိုင်းကိုခိုဆွဲကာသစ်ပင်ပေါ်သို့ တက်လေ၏။

ထိုမှတစ်ဆင့် မြေပြင်ပေါ်သို့ ပြန်လည်ဆင်းသက်ကာ ဘုရားပွဲလာများကို တိုးခွေ၍ မိုးခိုက်၏အနီးသို့ ပြန်လည် ရောက်ရှိလာ၏။

မိုးခိုက်သည် နွားခြံပိုင်ရှင် လူကြီး မိသားစုနှင့် စကားလက်ဆုံကျနေသဖြင့် မျောက်ငယ် ပျောက်ဆုံးနေခြင်းကို သတိမမူမိဘဲ ရှိလေ၏။ မျောက်ငယ်သည် စားပွဲခုံပေါ်သို့ ခုန်တက်၍ သူ၏အနောက်သို့ လိုက်လာသူများ ရှိမရှိ ကြည့်ရှုနေလေ၏။

မျောက်ငယ်သည် ဘုရားပွဲလာများကို ဟိုဒီကြည့်ရှုနေရာမှ လူဝကြီးအုပ်စုကို မတွေ့ရသဖြင့် စိတ်အေးသွားဟန်ဖြင့် လည်ပင်းတွင် ဆွဲထားသော ဆွဲပြားကြီးများပါသော ငွေဆွဲကြိုးနှစ်ကုံးကိုဖြုတ်၍ သူ၏ အကျီအိတ်ထဲသို့ ထည့်လိုက်လေ၏။

ထိုအချိန်တွင် သံချောင်းသည် သူ၏ကြီးတော်ကြီးနှင့် စကားပြော၍ဝသည်နှင့် လမ်းခွဲပြီး မိုးခိုက်တို့ရှိရာသို့ ပြန်လည် ရောက်ရှိလာ

၁၇၆ မင်းမြတ်သူရ

လေ၏။

ထိုအခါ မိုးခိုက်လည်း နွားခြံဝင်ရှင်လူကြီးနှင့် စကားပြတ်လိုက်
ပြီးထွက်ခွာရန် နှုတ်ဆက်စကား ပြောဆိုလေ၏။

၁၁၁၁၁

၆၀ ယ်၏။ နှစ်ပြည့်အား ရေးသားလိုပါလျှင်

မင်းမြတ်သူရ

အမှတ်-၇၊ အသောကလမ်း၊ ကျောက်မြောင်း၊ ရန်ကုန်သို့

လိပ်စာ ရေးသားနိုင်ပါသည်။

တောနာတပေ

ရွှေတိဂုံတောင် ၁၇၇

ထိုအချိန်တွင် မျက်လှည့်အဖွဲ့သားများနှင့် ပဋိပက္ခဖြစ်ကာ ရန်ပွဲ
ဖြစ်ပွားမည့် အခြေအနေသို့ ရောက်နေသော လူဝကြီးသည် ၎င်းတို့ကို
အပြစ်တင်နေသော လူများကို စိတ်မရှည်နိုင်တော့ဘဲ အိတ်ထဲမှ ခြောက်
လုံးပြူးသေနတ်ကို ဆွဲထုတ်၍

“ဟေ့လူတွေ၊ ခင်ဗျားတို့ ပါးစပ်ကို ပိတ်ထားစမ်း၊ ဟောဒီမှာ
ဘာလဲ တွေ့တယ်မဟုတ်လား၊ ကျုပ်တို့က မျက်လှည့်ပွဲကို ဖျက်တာ
မဟုတ်ဘူး၊ မျောက်သူခိုးကို ဖမ်းတာ၊ ခင်ဗျားတို့အားလုံး လမ်းဖယ်
ပေး”

ဟု အမိန့်ပေးလေ၏။ ထိုအခါ မိန်းမချောလေးနှင့် လိုက်ပါလာ
သော လူမိုက်ဆန်ဆန် လူငါးဦးအနက် ခေါင်းဆောင်က ခါးကြိုးမှ

တောနာတပေ

၁၃၈ မင်းမြတ်သူရ

ခြောက်လုံးပြုးသေနတ်ကို ထုတ်လိုက်ပြန်ပြီး

“ ကျုပ်တို့ အနားကိုလဲ မကပ်ကြနဲ့၊ စိတ်မထိန်းနိုင်ရင် လူသတ်
မိလိမ့်မယ် ”

ဟု ခြိမ်းခြောက်လိုက်ရာ မျက်လှည့်အဖွဲ့သားများသည် ထိတ်
လန့်ပြီး စင်အောက်သို့ ပြန်ဆင်းသွားလေ၏။

ထိုအခါ လူဝကြီးက လူမိုက်ဆန်ဆန် လူငါးယောက်ကို မကျေ
မချမ်းကြည့်၍

“ ဟေ့ကောင်တွေ၊ ဒီအချိန်မှာ မင်းတို့နဲ့ ငါတို့ ရန်သူဆိုတာ
မဏမေ့ထားလိုက်ကြ၊ ငါတို့ ဦးတည်ချက်က မျောက်သူရိုးကို ဖမ်းမိ
ဖို့ပဲ ”

ဟု ပြောလေ၏။ လူမိုက်ဆန်ဆန် လူများ၏ ခေါင်းဆောင်က
ခေါင်းညိတ်၍

“ ကျုပ်သဘောတူတယ် ”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ထို့နောက်တွင်မူ မိန်းမချောလေး ခေါင်းဆောင်သောအဖွဲ့နှင့်
မိန်းမလျှာခေါင်းဆောင်သောအဖွဲ့သည် မျက်လှည့်ရုံအတွင်းမှ အပြေး
အလွှား ထွက်ခွာ သွားကြလေတော့၏။

၀၀၀၀၀

ဝေတနာစာပေ

ရွှေတံဆိပ် ၁၃၉

မိုးခိုက် နှင့်သံချောင်းသည် မျောက်ငယ်တာတေနှင့်အတူ ဘုရား
ပွဲဈေးတန်းကြီးမှ ပြန်ထွက်ခဲ့လေ၏။

မိုးခိုက်တို့သည် ဘုရားပွဲဈေးတန်းကြီးနှင့် ဝေးရာနေရာသို့ သွား
ရောက်၍ ညအိပ်ရန် ပြင်ဆင်ကြလေ၏။

မိုးခိုက်၏ ပန်းပေါ်တွင် ထိုင်၍ လိုက်ပါလာသော မျောက်ကလေး
တာတေသည် ပွဲဈေးတန်းအတွင်း လှည့်လည်သွားလာနေသော လူ
များကိုကြည့်ရှုနေလေ၏။

ဝေတနာစာပေ

၁၄၀ ● မင်းမြတ်သူရ

ထိုစဉ် လူဝကြီးနှင့်အဖွဲ့ကို ပွဲခင်းတစ်နေရာတွင်တွေ့ရ၍ မျောက်
ငယ်သည် ထိတ်လန့်တကြားဖြစ်သွားပြီး လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်သွားလေ၏။

မိုးခိုက်က သူ၏ပခုံးပေါ်တွင်ထိုင်၍ လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်နေသော
မျောက်ငယ်ကိုကြည့်၍

“ဟေ့ကောင် တာတေ၊ မင်းဘယ်လို ဖြစ်နေတာလဲ၊ ငြိမ်ငြိမ်
နေစမ်းကွာ ”

ဟု ဆူပူလိုက်လေ၏။

ထိုစဉ် လူဝကြီးခေါင်းဆောင်သော လူအုပ်စုသည် မိုးခိုက်တို့နှင့်
ပိုမို နီးကပ်လာလေ၏။

ရန်သူများ ပိုမို နီးကပ်လာလေ၊ မျောက်ငယ်သည် ပိုမို၍ ဂနာ
မငြိမ် ဖြစ်လာလေ၏။

မျောက်ငယ်သည် အနောက်ဘက်မှ တရွေ့ရွေ့တိုးစေ့၍ ရောက်
လာသော လူဝကြီးအုပ်စုကိုကြည့်၍ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်နေရာမှ အရှေ့
ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်ပြီး မျက်လုံးပြူးသွားပြန်၏။

၎င်းတို့၏ အရှေ့ဘက်တွင် မိန်းမလျာ၏ တပည့်တပန်းများ
ဖြစ်သော လှံမိုက်ဆန်ဆန် လူငါးယောက်၏ ဦးထုပ်များကို လူအုပ်
ကြားတွင် တွေ့ရလေ၏။

မျောက်ငယ်သည် အရှေ့နှင့် အနောက်မှ ရန်သူများ တရွေ့ရွေ့

ဝေတာနာတပေ

နီးကပ်နေသဖြင့် တကွဲကွဲအသံပြု၍ ပိုမို၍ ဂနာမငြိမ် ဖြစ်နေလေ၏။

မိုးခိုက်ကမူ ထိုအခြင်းအရာကို ရိပ်စားမိဟန်မတူဘဲ မျောက်ငယ်
ကို မော့ကြည့်၍

“ဟေ့ကောင် တာတေ၊ မင်းဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ၊ ပခုံးပေါ်က
နေ ငြိမ်ငြိမ်သက်သက်မနေဘူး ”

ဟု ကြိမ်းမောင်းလိုက်လေ၏။ မျောက်ငယ်ကမူ သူ့အား ဖမ်းဆီး
မည့်သူများ တဖြည်းဖြည်း နီးသထက် နီးလာသဖြင့် အလွန်ထိတ်လန့်
နေဟန်ရှိလေ၏။

မိုးခိုက်တို့၏ အရှေ့နှင့်အနောက်မှ ရန်သူအဖွဲ့နှစ်ဖွဲ့သည် ပိုမို၍
နီးကပ်လာလေ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် သံချောင်းက လူအများထိုင်၍ လောင်းကစား
နေသော ကြက်၊ ဆင်၊ လိပ် ဖယားကွက်ကြီးကို လက်ညှိုးညွှန်ပြ၍

“မိုးခိုက် နည်းနည်းပါးပါးဝင်ပြီး ကံကြမ္မာကိုစမ်းရအောင် ”

ဟု ပြောလေရာ မိုးခိုက်သည် ကြက်၊ ဆင်၊ လိပ် ဖယားအနီးတွင်
ထိုင်၍ လောင်းကစားနေသူများကိုကြည့်၍ စိတ်ပါသွားပြီး ၎င်းတို့နှင့်
အတူ ရောနှော၍ ဝင်ထိုင်လိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ၎င်းတို့နှစ်ဦးနှင့် ရန်သူအဖွဲ့နှစ်ဖွဲ့သည် ထိပ်တိုက်တိုးခြင်း
မှ ကပ်သီလေးလွဲသွားလေ၏။

ဝေတာနာတပေ

www.burmeseclassic.com

ရန်သူလူဝကြီးအဖွဲ့နှင့် လူမိုက်ဆန်ဆန် လူငါးဦးအဖွဲ့သည် ကြက်၊ ဆင်၊ လိပ် လောင်းကစားပိုင်း၏ အရှေ့တွင် ထိပ်တိုက် ဆုံတွေ့ကြ၏။

၎င်းတို့အဖွဲ့နှစ်ဖွဲ့သည် တစ်ဖွဲ့နှင့်တဖွဲ့ မကျေမချမ်းကြည့်၍ မိုးခိုက်တို့အဖွဲ့ကို ဆက်လက် ရှာဖွေလေ၏။

မိုးခိုက်နှင့် သံချောင်းကမူ ရန်သူများ၏ အခြေအနေကို နားမလည်ဘဲ ကြက်၊ ဆင်၊ လိပ် ဇယားတွင် အနိုင်ရရှိသဖြင့် အပျော်ကြီး ပျော်နေလေတော့၏။

၀၀၀၀၀

မင်းမြတ်သူရ

အုပ်စု(၇) မျက်နှာတန်း ကျိတ်ဆွမ်းမ ကျောက်မြိုင်ဆရာ ကထူး

ဝေတာနာစာပေ

လူဝကြီးသည် အကြော်ဆိုင်ရှေ့တွင် ထိုင်စောင့်နေသော မိန်းမချောလေးထံသို့သွား၍

“ မတွေ့သေးဘူး မမလေး ”

ဟု အစီရင်ခံလိုက်လေ၏။ မိန်းမချောလေးက မျက်မှောင်ကြုတ်၍ တက်ခေါက်လိုက်ပြီး

“ တောက်... မျောက်သူခိုး မိရင်တော့ အသေပဲ၊ ငါကတော့ ခုန်လို့ မုန့်တွေဝယ်ကျွေးလိုက်ရတာ၊ ငွေဆွဲပြားကို ပြန်ရရင် အဲဒီမျောက်နဲ့ မျောက်ဆရာနှစ်ယောက်ကို ကောင်းကောင်း ဆုံးမလိုက်စမ်း ”

ဟု အမိန့်ပေးလေရာ ပိန်ပိန်ရှည်ရှည် လူတစ်ယောက်က ခါးကြားတွင် ဂှက်၍ ဆောင်ထားသော အရောင်တဝင်းဝင်းလက်နေသော

ဝေတာနာစာပေ

ဓားမြောင်ကို ဆတ်ခနဲ ဆွဲထုတ်၍

“ စိတ်ချပါ မမလေး ဒီကောင်တွေ ဓားကျော်လှိုင်အကြောင်း သိသွားစေရမယ်၊ တရုတ်တန်းမှာ ဓားကျော်လှိုင်ဆိုရင် အားလုံးက ပွဲပြီး မီးသေပြီးသားပဲ ”

ဟု ကြိုးငါးလိုက်လေ၏။ ထိုအချိန်၌မှာပင် လူမိုက်ဆန်ဆန် လူငါးယောက်သည် ဘိန်းမုန့်ဆိုင်ရှေ့တွင် ထိုင်၍ စောင့်နေသော မိန်းမလျှာ၏ ရှေ့သို့ ရောက်သွားလေ၏။

မိန်းမလျှာက စိတ်လှုပ်ရှားစွာဖြင့်

“ ဟဲ့... မျောက်သူခိုးကို မတွေ့သေးဘူးလား ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ လူမိုက်ဆန်ဆန် လူများက ရှာဖွေနေဆဲ ဖြစ်ကြောင်း ပြောဆိုလေရာ မိန်းမလျှာသည် ဒေါသုန်ထသွားပြီး တက်ခေါက်ကာ

“ တောက်... အဲဒီကောင်တွေကို တွေ့ရင် ကောင်းကောင်း ပညာပေးလိုက်စမ်း၊ ဝါရာဖဝင်မှာ ကတုံးပေါ်ထိပ်ကွက်ခံရတာ ဒီတစ်ခါပဲ ရှိသေးတယ်၊ တောက်... မျောက်စုတ်၊ မျောက်နာ ”

ဟု ကြိုးငါးလိုက်ပြီး ဆက်လက် ရှာဖွေရန် အမိန့် ပေးလိုက်လေ၏။

၀၀၀၀၀

ဝေတာနာစာပေ

ထိုအချိန်၌မှာပင် မိုးခိုက်နှင့်သံချောင်းသည် ကြက်၊ ဆင်၊ လိပ်ကစားဝိုင်းမှ ငွေ့များစွာကို အနိုင်ရခဲ့ပြီးနောက် ကစားဝိုင်းမှ ထလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ လောင်းကစားသမားများသည် မိုးခိုက်တို့ကို အနိုင်နှင့် မပိုင်းရန် ပြောဆိုပြီးနောက် ဆက်လက်ကစားရန် ပြောဆိုလေ၏။

မိုးခိုက်က လက်ကာပြ၍

“ တော်ပြီဗျို့၊ ကျုပ်တို့ ဆက်ကစားဖို့ စိတ်မပါတော့ဘူး ”

ဟု ပြောလေရာ လောင်းကစားသမားများသည် လူအုပ်စုနှင့် ဖြစ်လေရာ ၎င်းတို့အုပ်စုမှ ခွန်အားဗလသန်မာ၍ နှုတ်ခမ်းမွှေးများ ရှိသော မိုက်ကန်းကန်းလူတစ်ဦးက

“ ကိုယ့်လူတို့ သတ္တိမရှိဘူးလား၊ မိန်းမလျှာတွေလား ”

ဝေတာနာစာပေ

ဟု ရန်စလေ၏။

သံချောင်းသည် နှုတ်ခမ်းမွှေးနှင့်လူ၏ စကားကြောင့် မျက်နှာ
ဘင်းမာသွားပြီး

“သတ္တိရှိတာနဲ့ လောင်းကစားဘာဆိုလဲ ကိုယ့်လူ၊ သံချောင်း
တဲ့၊ ဘာအောက်မေ့လဲ”

ဟု ပြန်လည်ပြောဆိုလေ၏။ ထိုအခါ နှုတ်ခမ်းမွှေးနှင့်လူက သူ၏
လူများကို မျက်စပစ်၍ အချက်ပြလိုက်ပြီး သံချောင်းတို့ကို စတင်တိုက်
ခိုက်လေ၏။

သံချောင်းသည် ကိုယ်ခံပညာကို ဟုတ်တိပတ်တိမတတ်သော်
လည်း သန်မာထွေးကျိုင်းပြီးရဲစွဲသူဖြစ်သဖြင့် လောင်းကစားသမားများ
ကို ဘတစ်ပြန် ကျားတစ်ပြန် ပြန်လည် တိုက်ခိုက်လေ၏။

မိုးခိုက်သည် သူ၏ဆရာက အကြောင်းကိစ္စ ကြီးငယ်မရှိဘဲ ရန်
မဖြစ်ရဟု မှာကြားထားသဖြင့် မျောက်ငယ်ကို ပခုံးပေါ်တင်၍ ရန်ပွဲတွင်
ပင်ပါရုန်းခိုးဖြစ်နေလေ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် နှုတ်ခမ်းမွှေးနှင့်လူသည် မိုးခိုက်ကို ဝင်ရောက်
ထိုးကြိတ်လေ၏။

မိုးခိုက်သည် ရန်သူက စတင် တိုက်ခိုက်နေသဖြင့် သည်းခံစိတ်
မမွေးနိုင်တော့ဘဲ နှုတ်ခမ်းမွှေးနှင့်လူ၏ ဗိုက်ကို ခြေဖြင့်ကန်လိုက်ရာ

————— ဝေဇာနာမာဃေ —————

ရန်သူသည် အားခန့်အော်၍ လဲကျလေ၏။

ထိုစဉ် လူတစ်ဦးသည် တုတ်တစ်ချောင်းဖြင့် ဝင်ရောက်ရှိက်နှက်
ပြန်၏။ မိုးခိုက်သည် တုတ်ကိုင်လက်ကို ခြေဖြင့်ခတ်၍ တုတ်လွှင့်ကျ
သောအခါ ရန်သူ၏ နံကြားသို့ ခြေဖြင့်ပင် လှမ်းကန်လိုက်ရာ ရန်သူ
လဲကျသွားပြန်၏။

မိမိကဲ့သို့ ထိပ်တန်းအဆင့်ရှိသော ကိုယ်ခံပညာရှင် တစ်ဦးအနေ
ဖြင့် လောင်းကစားသမားများကို ဧကောင်းစွာ အနိုင်ယူနိုင်လေ၏။

လောင်းကစားသမားများသည် မိုးခိုက်၏ အစွမ်းကို တွေ့မြင်
သွားပြီးနောက် ဆက်လက်၍ မတိုက်ခိုက်ဝံ့တော့ဘဲ လူအုပ်ကြားသို့
ဆုတ်ခွာ၍ ထွက်ပြေးသွားလေ၏။

၎င်းတို့သည် လွတ်မြောက်ရာနေရာသို့ ရောက်သောအခါ သတ္တိ
နည်းသူတို့၏ ထုံးစံအတိုင်း မိုးခိုက်တို့ကို ဆဲဆိုသွားလေ၏။

လောင်းကစားသမားများ ထွက်ပြေးသွားသောအခါ ဘုရားဖူး
အချို့သည် မိုးခိုက်တို့၏အနီးသို့ ရောက်လာပြီး လောင်းကစားသမား
များကို ထိုသို့ ဆုံးမလိုက်ခြင်းသည် ကောင်းမွန်ကြောင်း ချီးမွမ်းကြ
လေ၏။

လောင်းကစားသမားများသည် ဘုရားပွဲလာ ရိုးသားသော
ပြည်သူများကို နိုင်ထက်စီးနင်း ပြုကျင့်နေပုံရ၏။

————— ဝေဇာနာမာဃေ —————

ထိုစဉ် ၎င်းတို့အနီးသို့ ပုလိပ်များ ရောက်ရှိလာပြီးဘုရားပွဲတော်တွင် ရန်ပုံဖြစ်ပွားသည့်အတွက် မေးမြန်းရန် ပွဲတော်အတွင်း ယာယီပြုလုပ်ထားသော တဲကြီးသို့ ခေါ်ဆောင်သွားလေ၏။

မိုးခိုက်တို့သည် ပုလိပ်များနှင့် လိုက်ပါသွားပြီးနောက် ၎င်းတို့ကို အဖြစ်မှန် ရှင်းလင်းပြရလေ၏။

ပုလိပ်များသည် မိုးခိုက်တို့ကို ရိုးသားမှန်းသိ၍ နောင်တွင် ဘုရားပွဲတော်တွင် ရန်မဖြစ်ရန် သတိပေး၍ ပြန်လွှတ်ရန် ပြင်ဆင်ကြလေ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် ဘုရားလူကြီး သုံးယောက်သည် တဲကြီးအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်လာပြီး မိုးခိုက်တို့နှင့် အတူရှိနေသော မျောက်ငယ်ကို မြင်သောအခါ မျက်လုံးပြူးသွားပြီး

“ဟိုက်... စောစာက* မျက်လှည့်ရုံထဲမှာ ပြဿနာအကြီးအကျယ်တက်သွားတဲ့ မျောက်ပါလား၊ ဒီမျောက်ဟာ ပြဿနာကောင်လေး ဒီမျောက်ကြောင့် မျက်လှည့်လွယ် ပျက်သွားတယ်၊ ဒီမျောက်ကို လိုချင်လို့ လိုက်လုနေတဲ့လူတွေကလည်း သေနတ်တွေနဲ့ လူဆိုးတွေဖြစ်ပုံရတယ်၊ ဒါကြောင့် မျောက်ဆရာတွေဟာ ရာဇဝတ်မှုနဲ့ ပတ်သက်နေပုံရတယ်၊ သူတို့ကို မလွတ်ပါနဲ့ ”

ဟု ပြောလိုက်လေရာ မိုးခိုက်နှင့် သံချောင်းသည် မျက်လုံးပြူး

ဝေတနာတပေ

များပြီး မိုးခိုက်က

“ဟာ... ခင်ဗျားတို့ ဘာတွေ ပြောနေတာလဲ၊ မျက်လှည့်ရုံထဲမှာ မျောက်တစ်ကောင်ကြောင့် ပြဿနာတက်တယ်ဆိုရင် ကျုပ်တို့ မျောက်ကြောင့် တက်တာမဟုတ်ဘူး၊ ခင်ဗျားတို့ မျောက်မှားနေပြီ၊ ကျုပ်တို့ မျောက်က သိပ်လိမ္မာတယ်၊ ဒီလိုမဟုတ်တဲ့အလုပ်ကို လုံးဝလုပ်ဘူး”

ဟု ငြင်းဆန်လေရာ ဘုရားလူကြီးတစ်ယောက်က ခေါင်းခါ၍

“ဟေ့ကောင်တွေ၊ ငါတို့ မမှားဘူးကွ၊ ဒီမျောက်ကို ငါ့မျက်စိနဲ့ နှိပ်အပ်မြင်တာ သူ့ထက်ပိုသေချာတာက သူ့ကိုယ်မှာဝတ်ထားတဲ့ အနီရောင်အင်္ကျီပဲကွ၊ မျောက်ချင်းမတူရင် အနီရောင်အင်္ကျီလဲ တူစရာမရှိကြောင်းမရှိဘူးကွ၊ ဒါကြောင့် မင်းတို့ကို ပြန်လွှတ်လို့ မဖြစ်ဘူး ”

ဟု ပြောဆိုလေ၏။ မိုးခိုက်နှင့် သံချောင်းတို့မှာလည်း မျောက်ငယ်တာတေ ၎င်းတို့ရှေ့မှ ထွက်ခွာသွားခြင်းကို ရိပ်မိခြင်းမရှိသဖြင့် ဘုရားလူကြီးများ၏ စကားကို လက်မခံဘဲ အကြောက်အကန်ငြင်းဆန်လေ၏။

သံချောင်းက ဘုရားလူကြီးကို မကျေမနပ်ကြည့်၍

“ဟေ့လူကြီး ကျုပ်တို့ကို မတရားမစွပ်စွဲနဲ့ ဥပဒေနှင့် ငြိစွန်းတဲ့ အလုပ်ကို ကျုပ်တို့ တစ်သက်လုံး မလုပ်ဘူးဗျ၊ သေနတ်တွေနဲ့ လူဆိုး

ဝေတနာတပေ

တွေဟာ ကျုပ်တို့နဲ့ မပတ်သက်ဘူး။”

ဟု ငြင်းဆိုလေ၏။ ထိုအခါ ဘုရားလူကြီးကလည်း သူ၏မျက်စိ
မမှားကြောင်း မျက်လှည့်ရုံထဲတွင် သောင်းကျန်းသောမျောက်မှာ
တာဝန်ပင်ဖြစ်ကြောင်း စွပ်စွဲလေတော့၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် ဘုရားလူကြီးအထဲမှ စဉ်းစားတွေးခေါ်တတ်သူ
တစ်ယောက်က-

“ ဒီလို အငြင်းပွားနေရုံနဲ့ပြီးမှာ မဟုတ်ဘူး။ ပွဲခင်းလုံခြုံရေး
အတွက် တာဝန်ယူထားရတဲ့ ပုလိပ်တွေက ပွဲခင်းထဲမှာ လှည့်လည်ပြီး
သေနတ်ကိုင်လူဆိုးအဖွဲ့ကို ရှာဖွေကြ၊ မျက်လှည့်ရုံထဲမှာ သောင်းကျန်း
သွားတဲ့ မျောက်ဟာ ဒီမျောက်ဟုတ်မဟုတ် မျက်လှည့်ဆရာကို သွား
ခေါ်ပြီး မေးမြန်းလိုက်ရင် အဖြေပေါ်မှာပဲ သဘောတူကြလား။ ”

ဟု ပြောလေရာ အားလုံးက တညီတညွတ်တည်း သဘော
တူညီကြောင်း ပြောကြလေ၏။

ပုလိပ်များလည်း ပွဲခင်းထဲသို့ ထွက်ခွာသွားကြလေတော့၏။

ပုလိပ်များ ထွက်ခွာသွားပြီး ခဏကြာလျှင် မျက်လှည့်ဆရာနှင့်
မျက်လှည့်အဖွဲ့သားအချို့ ပွဲခင်း လုံခြုံရေးအဖွဲ့ရှိရာ တဲကြီးသို့ ရောက်
ရှိလာလေ၏။ မျက်လှည့်ဆရာသည် မျောက်ငယ်တာဝန်ကို ဖြင်သော
အခါ လက်ညှိုးငေါက်ငေါက်ထိုး၍

“ ကျုပ်ရဲ့ မျက်လှည့်ရုံမှာ သောင်းကျန်းသွားတာ ဒီမျောက်
ပေါ့။ ရှေ့ကျွမ်းနောက်ကျွမ်းထိုးတယ်၊ တိုင်တွေပေါ်ကို ဖက်တက်တယ်၊
ဒီကောင်ကြောင့် ခန်းဆီးကြီးတစ်ခုတောင် ပြုသွားတယ်၊ မျက်လှည့်
ဖွည်းတွေအပေါ်လဲ ခုန်ပေါက်ပြီးဆော့တယ်၊ သူ့ကိုမြင်တော့ မျက်လှည့်
ပွဲထဲက လူဆိုးတွေတက်လာပြီး ဝိုင်းဖမ်းဖို့ ကြိုးစားကြတယ်၊ ကျုပ်တို့
အဖွဲ့ကိုလဲ ဒီမျောက်ကြောင့် သေနတ်နဲ့ ခြိမ်းခြောက်တာ ခံလိုက်ရတယ်၊
မျောက်ထွက်မပြေးတော့ဘူး လူဆိုးတွေ ထွက်သွားတယ်၊ ဒါကြောင့် ဒီ
မျောက်ဟာ ရာဇဝင်လူဆိုးတွေနဲ့ ပတ်သက်နေပုံရတယ်၊ မျောက်ပိုင်ရှင်
တွေကလဲ လူဆိုးတွေပဲ ဖြစ်ရမယ် ”

ဟု အားတက်သရောပြောဆိုလေရာ မိုးခိုက်နှင့် သံချောင်းသည်
မျက်လုံးပြူးသွားပြီး ပြိုင်တူ ဘုရားတ၍ မိုးခိုက်က

“ ဟိုက်... အလကားနေရင် ငါတို့နှစ်ယောက်ရာဇဝင်လူဆိုး
ဖြစ် ရပြီ နေပါဦး၊ ဒီမျောက်စုတ်ဟာ သူတို့စွပ်စွဲသလို တကယ်ပဲ ရာဇဝင်
မှုတွေ ကျူးလွန်ခဲ့သလား။ ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ သံချောင်းက မျက်မှောင်ကြဲ၍

“ မင်းရောငါရော ငါတို့မိတ်ဆွေတွေနဲ့ ပွဲခင်းထဲမှာ စကားပြော
နေတုန်း ဒီကောင် ပွဲခင်းထဲကို ထွက်သွားသေးသလား။ ”

ဟု ပြန်လည်မေးမြန်းလေ၏။ မိုးခိုက်က သက်ပြင်းချ၍

၁၅၂ ● မင်းမြတ်သူရ

“ အဲဒီတုန်းက ငါလည်း ဧည့်သည်တွေနဲ့ စကားပြောနေလို့ ဒီကောင်ကို သတိမထားမိလိုက်ဘူး ”

ဟု ရေရွတ်လေ၏။ သံချောင်းက မျက်လုံးကြုတ်၍

“ ဒီကောင်က ငါတို့ မသိတုန်း မဟုတ်တာတွေ လျှောက်လုပ် သွားလား မသိဘူး။ ဒီကောင်ဟာ ပွဲခင်းထဲကို ထွက်သွားပြီး မျက်လှည့် ပွဲမှာ စွမ်းရည်ပြသတယ်ပဲ ထားပါတော့၊ ဒီကောင်ကို လူဆိုးအဖွဲ့နှစ်ဖွဲ့က သေနတ်တွေနဲ့ လုယက်ကြတယ်ဆိုတာ ဘာကြောင့်လဲ၊ ဒီကောင်ဟာ ဘယ်လောက်အဖိုးတန်လို့ လူဆိုးအဖွဲ့တွေက လုယက်ကြတာလဲ ”

ဟု ရေရွတ်လေ၏။ မိုးခိုက်က ခေါင်းခါယမ်း၍

“ ငါနဲ့ ဒီကောင်နဲ့တွေ့တာ ဘာမှ မကြာသေးဘူးကွ၊ ဒီကောင် ကို ခိုကိုးရာမဲ့ဖြစ်ပြီး ငါ့နောက်ကို တကောက်ကောက်လိုက်နေလို့ သနား ပြီး ခေါ်ခဲ့တာကွ၊ ဒီကောင်ဟာ ပြဿနာကောင်ဖြစ်မှန်းသိရင် မခေါ်ပါ ဘူးကွ၊ အခုတော့ ဒီကောင်ကြောင့် ငါတို့နှစ်ယောက် ရာဇဝင်လူဆိုး ဖြစ်ရပြီ၊ ကံဆိုးမိုးမှောင်ကျရင် ထောင်တွေတာတွေ ကျနိုင်တယ်ကွ ”

ဟု ပြောလေ၏။ သံချောင်းကခေါင်းညိတ်၍

“ ငါတော့ အပြစ်မရှိဘဲ ထောင်နန်းမစံနိုင်ဘူးကွ၊ အခြေအနေ ဒီထက်ဆိုးလာရင် ထွက်ပြေးသင့်ရင် ပြေးရမှာပဲ ”

ဟုပြောလေ၏။ ထိုအခါ မျက်လှည့်ဆရာသည် မိုးခိုက်တို့ကို

တောနာတပေ

“ ပျောက်စုတ် ပျောက်နာ၊

ပျောက်တစ်ကောင်က ငါ့ကို

လူလည်ကျလွှာတာ လုံ့လမကျေမ

ဘူး၊ ဒဏ်ကို မိများမိရင်တော့

နတ်နတ်စင်ပြီး ပျောက်သာစား

ဖစ်လိုက်မယ် ”

ကြည့်ရှု၍

“ဘာတွေ တိုးတိုးတိတ်တိတ် ကြိတ်ပြောနေတာလဲ၊ သူတို့ နှစ်ယောက်ဟာ လူဆိုးတွေပဲဖြစ်ရမယ်၊ ပုလိပ်ကိုမင်းခိုင်းပြီး စစ်ဆေး လိုက်ရင် အဖြေမှန်ပေါ်မှာပါ”

ဟုပြောလေ၏။ ထိုအခိုက်မှာပင် လုံခြုံရေးအဖွဲ့ရှိရာ တဲကြီးထဲ သို့ မျက်လှည့်အဖွဲ့သားများသည် ကင်မရာလွယ်ထားသောလူတစ်ဦး ကို ခေါ်ဆောင်လာပြီး

“ဟောဒီမှာ ဓာတ်ပုံဆရာပါ၊ သူဟာ ဒီမျောက်မျက်လှည့်ပွဲ မှာ သောင်းကျန်းနေတုန်းက ဓာတ်ပုံတွေရိုက်ထားပါတယ်၊ သူ့ဓာတ်ပုံ တွေကို ကြည့်လိုက်ရင် အဖြေမှန်ပေါ်မှာပါ”

ဟုပြောလေ၏။

ဓာတ်ပုံဆရာက မျောက်ငယ်ကိုကြည့်၍ လက်ဖျစ်တီးလိုက်ပြီး

“ဟုတ်ပြီ ဇာတ်ခုံပေါ်မှာ သောင်းကျန်းတာ ဒီမျောက်မှ ဒီ မျောက်အစစ်ပဲ၊ သူ့ရဲ့အနီရောင်အင်္ကျီကို ကျုပ်မှတ်မိတယ်၊ ဓာတ်ပုံကို ကြည့်စရာတောင်မလိုဘူး”

ဟုပြောလေရာ မိုးခိုက်နှင့်သံချောင်းသည် မျက်လုံးပြူးသွားလေ ၏။ ဓာတ်ပုံဆရာက နောက်တစ်နေ့တွင် မျောက်ငယ်၏ဓာတ်ပုံများကို သက်သေအဖြစ် တင်ပြပေးမည်ဟုဆို၏။

ထိုအခါ ဘုရားလူကြီးများက မိုးခိုက်နှင့်သံချောင်းကိုကြည့်ရှု၍
ယနေ့ညတွင် ပွဲတော်လုံခြုံရေးအဖွဲ့၏ တဲကြီး၌မှာပင် အိပ်စက်ရန်ပြော
လေ၏။

သံချောင်းက မိုးခိုက်ကို တီးတိုးကပ်၍

“ ဟေ့ကောင် ငါတို့နှစ်ယောက်ကို အနုနည်းနဲ့ ဖမ်းဆီးလိုက်
တာကွ၊ မနက်ကျရင် ဓာတ်ပုံဆရာက သက်သေပြပြီး ခိုင်လုံတယ်ဆိုရင်
ပုလိပ်လက်ကို အပ်မှာသေချာတယ် ”

ဟုပြောလေ၏။ မိုးခိုက်က သက်ပြင်းချ၍

“ မတတ်နိုင်ဘူးကွာ၊ ဖြစ်သမျှပြဿနာကို ရင်ဆိုင်ရတော့မှာ
ပဲ ”

ဟုပြောလေ၏။ မိုးခိုက်တို့သည် ထိုနေ့ညက ပွဲခင်းလုံခြုံရေးအဖွဲ့
၏ တဲကြီး၌ပင် အိပ်စက်ရလေ၏။

တဲ၏တံခါးပေါက်တွင် ပုလိပ်နှစ်ဦးက သေနတ်ကိုင်၍ စောင့်ကြပ်
နေကြ၏။ ဤသို့ဖြင့် မိုးခိုက်၊ သံချောင်းနှင့်မျောက်ကလေးတာတေတို့
သည် ပွဲခင်းလုံခြုံရေးအဖွဲ့၏ ထိန်းသိမ်းမှုအောက်တွင် နေထိုင်ရလေ၏။

၀၀၀၀၀

နောက်တစ်နေ့နံနက်သို့ရောက်သောအခါ လုံခြုံရေးတဲကြီး၏
အပေါက်ဝတွင် စောင့်ကြပ်နေသော ပုလိပ်နှစ်ဦးက မိုးခိုက်တို့ စား
သောက်ရန် ဘိန်းမုန့်နှစ်ချပ် ယူလာပေးလေ၏။ မျောက်ငယ်အတွက်
ငှက်ပျောသီးနှစ်လုံးပေးလေ၏။

မိုးခိုက်တို့သည် ဘိန်းမုန့်စားပြီးနောက် မျောက်ငယ်နှင့်အတူတဲ
ကြီးထဲတွင် ပျင်းလျှိုးငွေ့စွာ နေထိုင်ရလေ၏။

နေ့လယ်ခင်းအချိန်သို့ရောက်သောအခါ ဓာတ်ပုံဆရာနှင့် ဘုရား
လူကြီးများ ရောက်ရှိလာပြီး ဘုရားလူကြီးတစ်ဦးက စားပွဲပေါ်သို့ မှတ်

၁၅၆ ● မင်းမြတ်သူရ

ပုံနှစ်ပုံကို ချလိုက်ပြီး

“ဟောဒီမှာ ဒီမျောက်ရဲ့ဓာတ်ပုံတွေ၊ မင်းတို့ဘာငြင်းချင်သေးလဲ”

ဟုပြောလေရာ မိုးခိုက်နှင့်သံချောင်းသည် ဓာတ်ပုံများကိုယူ၍ သေချာစွာကြည့်ရှုလိုက်သောအခါ စင်မြင့်ပေါ်တွင် ဟန်ရေးပြနေသော မျောက်သည် မျောက်ငယ်တစ်ကောင်ဖြစ်ကြောင်း အံ့သြဖွယ်တွေ့ရလေ၏။

မိုးခိုက်သည် ဓာတ်ပုံကို မျက်လုံးပြူးမျက်ဆန်ပြူးကြည့်ရှု၍

“တောက်... ဒီမျောက်ဟာ ဘာကြောင့်ဒီလို ရှူးကြောင်ကြောင် အလုပ်တွေ လုပ်နေလဲမသိဘူး၊ ဒီကောင်ကြောင့် ကျုပ်တို့ဒုက္ခရောက်တော့မယ်၊ ကျုပ်တို့က လူဆိုးစားပြတွေမဟုတ်ဘူး၊ ရိုးရိုးသားသားခရီး သွားနေတဲ့လူတွေပါ၊ ကျုပ်တို့မွေးထားတဲ့မျောက်က မျက်လှည့်ပွဲမှာ ဝင် သောင်းကျန်းတာ ကျုပ်တို့လက်ခံပါပြီ၊ ဒီအတွက် အနူးအညွတ် တောင်းပန်ပါတယ်၊ ပျက်စီးသွားတာရှိရင်လဲ လျော်ကြေးပေးပါမယ်၊ ပြီးရင် ကျုပ်တို့သွားလိုရာ သွားလို့ရမလား”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ ထိုအခါ ဘုရားလူကြီးတစ်ဦးက ခေါင်းခါယမ်း၍

“ကိုယ့်လူတို့ဟာ လူဆိုးအဖွဲ့တွေနဲ့ပတ်သက်နေပုံရတယ်၊ ဒါ

စေတနာတပေ

“ဟုတ်တယ် ဒီဆိုရင် မျောက်ရက်နဲ့ သူ့သခင်တွေကို ကျုပ်တို့ အပြန်လုံး ရှာရမယ်၊ ကျုပ်တို့လက်ထဲကို ငွေဆွဲပြန်မိပြားလား ရရင်တော့ မှတ်မိတ်ပြန်စွဲတာပဲ”

ကြောင့် ဒီအတိုင်းမလွှတ်နိုင်ဘူး၊ ပုလိပ်အဖွဲ့နောက်လိုက်ပြီး စစ်ဆေး
တာကို ခံပေတော့၊ အပြစ်ရှိရင်တော့ အပြစ်ဒဏ်ခံရမယ်၊ အပြစ်မရှိရင်
တော့ လွတ်မှာသေချာတယ် ”

ဟုပြောလေရာ မိုးခိုက်နှင့် သံချောင်းသည် တစ်ယောက်မျက်နှာ
တစ်ယောက်ကြည့်၍ မျက်လုံးပြူးသွားကြလေ၏။

ထိုအချိန်မှစ၍ ဘုရားလူကြီးများသည် မိုးခိုက်နှင့်သံချောင်း
အား အလစ်မပေးဘဲ ချောင်းမြောင်းကြည့်ရှုနေကြ၏။

၀၀၀၀၀

ဝေဖန်စာ၊ အကြံပေးစာများ ရေးသားလိုပါလျှင်

မင်းမြတ်သူရ

အမှတ်-၇၊ အသောကလမ်း၊ ကျောက်မြောင်း၊ ရန်ကုန်သို့
လိပ်စု၍ ရေးသားနိုင်ပါသည်။

ဝေတနာစာပေ

ဘုရားပွဲဈေးခင်းထဲတွင် လူဝကြီးနှင့်အဖွဲ့သည် ဟိုသည် သွား
လာကြည့်ရှုကြပြီး မိုးခိုက်တို့ကို မတွေ့ရသဖြင့် ပွဲခင်းထဲတွင် မရှိတော့
ဟု ယူဆလိုက်လေ၏။

ထို့ကြောင့် သစ်ပင်ရိပ်အောက်တွင်ထိုင်စောင့်နေသော မိန်းမ
ချောလေးထံသို့သွား၍

“ ဒီကောင်တွေ ပွဲခင်းထဲမှာ မရှိတော့ဘူးနဲ့တူတယ်၊ ကျုပ်တို့
လိုက်ရှာနေတာလဲ ခြေကိုတိုနေပြီ ”

ဟုပြောလေရာ မိန်းမချောလေးသည် အေးသတကြီး တက်ချက်

၍

“ မျောက်စုတ် မျောက်နာ၊ မျောက်တစ်ကောင်က ငါ့ကို
လူလည်ကျသွားတာ လုံးဝမကျေနပ်ဘူး၊ ဒင်းကို မိများမိရင်တော့
နုတ်နုတ်စင်းပြီး မျောက်သားစားပစ်လိုက်မယ် ”

ဟုကြုံးဝါးလေ၏။ ထိုအချိန်၌မှာပင် မိန်းမလျှာ၏တပည့်တပန်း
များဖြစ်သော လူမိုက်ဆန်ဆန်လူများသည် ကားပေါ်တွင်ထိုင်စောင့်နေ
သော မိန်းမလျှာထံသို့ ရောက်ရှိလာကြပြီး ပွဲခင်းထဲတွင် မိုးခိုက်တို့လူစု
မရှိတော့ကြောင်း ပြောဆိုလေ၏။ မိန်းမလျှာသည် ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သူ
၏စကားကို နားထောင်၍ ခဲပြင်းဟန်ဖြင့် တောက်ခေါက်လိုက်ပြီး

“ တောက်... ဒီကောင်တွေဟာ အတော်လည်တဲ့ကောင်တွေပဲ၊
မျောက်တစ်ကောင်ကိုအသုံးပြုပြီး ငါတို့ရဲ့အဖိုးတန် အင်းတံဆိပ်ဆွဲပြား
တွေကို လုယက်သွားတယ်၊ ဒီပုံအတိုင်းဆိုရင် ဒီကောင်တွေကို အမြန်
ဆုံးတွေ့အောင်ရှာဖွေမယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဟိုကောင်မရဲ့ အင်း
တံဆိပ်ဆွဲပြားလဲ သူတို့လက်ထဲရောက်သွားပုံရတယ်၊ ဟိုကောင်မရဲ့
အင်းတံဆိပ်ဆွဲပြားဟာ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဒီမျောက်ရဲ့လက်ထဲရောက်
သွားလဲမသိဘူး၊ ဟိုကောင်မရဲ့တပည့်တွေလဲ မျောက်စုတ်မျောက်နာနဲ့
အဖွဲ့ကို သဲကြီးမဲကြီးရှာဖွေနေကြပြီ ”

ဟုပြောဆိုလေ၏။ လူမိုက်ဆန်ဆန် လူတစ်ဦးက လက်သီး
ဆုပ်

www.burmeseclassic.com

“ဟုတ်တယ်၊ ဒါဆိုရင် မျောက်စုတ်နဲ့သူ့သခင်တွေကို ကျုပ်တို့ အမြန်ဆုံးရှာရမယ်၊ ကျုပ်တို့လက်ထဲကို ငွေဆွဲပြားနှစ်ပြားစလုံးရရင် တော့ မုတ်ဆိတ်ပြားစွဲတာပဲ ”

ဟုပြောဆိုလေ၏။ ထို့နောက်တွင်မူ မိန်းမလျှာသည် ကားထဲသို့ ဝင်၍ ကားကိုစက်နှိုးလိုက်ပြီး

“ကဲ... မင်းတို့ ကားထဲကိုဝင်လိုက်တော့၊ ငါတို့ကားလမ်း အတိုင်း မြို့တွေတစ်မြို့ပြီးတစ်မြို့ဆက်ပြီး ဒင်းတို့ကို ရှာဖွေရမယ် ”

ဟုပြောဆိုလေ၏။ မိန်းမလျှာသည် သူ၏ဖွဲ့ဒ်ကားကလေးကို မြို့ ၏အရှေ့ဘက်သို့ ဦးတည်မောင်းနှင်လေတော့၏။

ထိုအချိန်၌မှာပင် မိန်းမလျှာလေးသည် သစ်ပင်ရိပ်အောက်တွင် ရပ်တန့်ထားသော အော်စတင်ကားလေးထဲသို့ လျှောက်သွားပြီး လူဝ ကြီးနှင့်အဖွဲ့ထဲသို့ လှည့်၍

“ကျွန်မတို့ မျောက်ဆရာနှစ်ယောက်ကို အမြန်ဆုံးရှာမှဖြစ် မယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ မိန်းမလျှာကြီးရဲ့ ဒေါင်းတံဆိပ်ဆွဲပြားလဲ မျောက်ဆရာတွေဆီကို ရောက်နေပုံရတယ်၊ ဒီပုံအတိုင်းဆိုရင် မျောက် ဆရာလက်ထဲကို ဆွဲပြားနှစ်ပြားရောက်သွားပြီ၊ ဒါဟာ ကျွန်မတို့ အတွက် အန္တရာယ်ရှိနေပြီ ”

ဟုပြောလေရာ လူဝကြီးက ခေါင်းညိတ်၍

“ ဟုတ်တယ် ကျုပ်တို့အတွက် အန္တရာယ်ရှိနေပြီ၊ ဒါပေမဲ့ ဆွဲ
ပြားနှစ်ပြားဟာ မျောက်ဆရာလက်ထဲမှာ ရောက်နေပြီဆိုတော့ မျောက်
ဆရာကို အမိဖမ်းနိုင်ရင် ကျုပ်တို့လက်ထဲကို ရတနာပုံဆိုက်ပြီပေါ့ ”

ဟုကြုံးဝါးလေ၏။ မိန်းမချောလေးက ခေါင်းညိတ်၍

“ ဒါကြောင့် ကျွန်မက ဟိုကောင်တွေကို အလောတကြီးရှာဖွေ
နေတာ၊ ပြောနေကြတာတယ် အခုချက်ချင်း ခရီးထွက်ကြစို့ ”

ဟုဆိုကာ အော်စတင်ကားလေးကို စက်နိုးလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ လူဝကြီးနှင့်အဖွဲ့သည် ကားပေါ်သို့တက်ကြလေ၏။

မိန်းမချောလေးသည် ကားကို ဂီယာထိုးပြီး မြို့၏အနောက်
ဘက်လမ်းသို့ ဦးတည်၍ မောင်းနှင်လေ၏။

၀၀၀၀၀

မိန်းမချောလေးနှင့်လူမိုက်ဆန်ဆန် လူငါးယောက်သည် မြို့တစ်
မြို့သို့ရောက်သောအခါ ထမင်းစားချိန်ဖြစ်သဖြင့် လူစည်ကားသော
ထမင်းဆိုင်တစ်ဆိုင်သို့ ဝင်ရောက်စားသောက်ကြလေ၏။

ထမင်းစားသောက်ပြီးနောက် ခဏမျှ အနားယူနေစဉ် အဝေး
ပြေးကားတစ်စီး ထိုးဆိုက်လာပြီး ဒရိုင်ဘာနှင့်စပယ်ယာသည် ထမင်း
စားရန် ဆိုင်ထဲသို့ ရောက်လာလေ၏။

ဒရိုင်ဘာသည် ထမင်းများကို မှာယူပြီးနောက် စပယ်ယာဘက်
သို့လှည့်ကာ

“ နေပါဦးကွ၊ ဘုရားလူကြီးတွေက မျောက်ဆရာကို ဘာဖြစ်
ဖို့ လူဆိုးလို့သံသယရှိနေတာလဲ ”

ဟုမေးမြန်းလေရာ စပယ်ယာဇာ လက်ဆေး၍ ထမင်းစားရန် ပြင်ပြီးမှ

“ အဒိမျောက်ဟာ လွန်ခဲ့တဲ့ညက ပွဲတော်ထဲက မျက်လှည့်ပိုင်း မှာ ဝပ်ပြီးတော့ အစွမ်းပြတယ်လို့သိရတယ်၊ မျောက်ဟာ စင်မြင့်ပေါ်မှာ အစွမ်းပြနေတုန်း လူဆိုးတွေက မျောက်ကို ဖမ်းဖို့ကြိုးစားကြတယ်ဆိုပဲ၊ ဒါကြောင့် မျောက်ဆရာတွေကို ပုလိပ်က သံသယရှိပြီး ဖမ်းဆီးထားတာပဲ ”

ဟုပြောလေ၏။ ထိုအသံများကို နားထောင်၍ မိန်းမလျှာသည် လက်သီးဆုပ်လိုက်ပြီး

“ ဪ... ဒီကောင်တွေဟာ ပုလိပ်လက်ထဲကိုရောက်နေပြီကိုး ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါတို့ရဲ့ဒေါင်းတံဆိပ်ဆွဲပြားတွေကို မရရအောင် ပြန်ယူရမယ်၊ ငါတို့နောက်ကြောင်း ပြန်လှည့်ကြမယ်ဗျာ၊ ဒီအချိန်ဆိုရင် ဒီကောင်တွေဟာ ဘုရားပွဲတော်မှာပဲရှိနေဦးမယ်၊ ပုလိပ်ဌာနကို ရောက်ဦးမှာ မဟုတ်သေးဘူး ”

ဟုဆိုကာ ကားကိုနောက်ကြောင်းသို့ပြန်လည် ဦးတည်လိုက်လေတော့၏။

၀၀၀၀၀

ဝေတနာတပေ

မိန်းမချောလေးနှင့်အဖွဲ့သည် မျောက်ဆရာကိုရှာဖွေရန် ခရီးထွက်ခဲ့ပြီးနောက် ဘုရားပွဲတော်နှင့် အတော်အတန်ဝေးကွာသောအရပ်သို့ရောက်လျှင် အော်စတင်ကားလေးသည် ထုံးစံအတိုင်း ရေစူလာပြီး ကားကို လမ်းနဘေး၌ ရပ်တန့်ရလေ၏။

မိန်းမချောလေးသည် ကားကို ရပ်တန့်၍ စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးဖြင့်

“ ဒီကားက ထုံးစံအတိုင်း အရေးအကြောင်းဆိုရင် ရေဆူနေပြီ၊ ကဲ... ပုံးတစ်ပုံးကိုငိုပြီး ရှင်တို့ရေရှာထွက်ပေတော့ ”

ဟုအမိန့်ပေးလိုက်ရာ ကားပေါ်တွင်လိုက်ပါလာသော ပိန်ရှည်ရှည်လူသည် ပုံးကိုကိုင်၍ ရေရှာရန် ထွက်ခွာသွားလေ၏။

ခဏကြာလျှင် ပိန်ရှည်ရှည်လူပြန်ရောက်လာပြီး ရွေးများကို

ဝေတနာတပေ

www.burmeseclassic.com

သုတ်ကာ

“ ဒီနားမှာ ရေရှာလို့မရဘူး၊ ရေနဲ့တူတာဆိုလို့ ဘာမှမရှိဘူး ”

ဟုပြောဆိုလေရာ မိန်းမချောလေးက ပိန်ရှည်ရှည်လူကို ဆူပူ ကြိမ်းမောင်းလေ၏။

ထို့နောက်တွင်မူ ၎င်းတို့သည် အကူအညီပေးနိုင်မည့် ကားကြို ကိုစောင့်ရလေ၏။ အတန်ကြာသောအခါ ခရီးသည်တစ်ဦးက ကား ကြီးတစ်စီး တအိအိ မောင်းနှင်လာသဖြင့် မိန်းမချောလေးသည် ကား ထဲမှထွက်၍ ဘတ်စ်ကားကို တားဆီးလေ၏။ ဘတ်စ်ကားဆရာသည် လမ်းပေါ်တွင် တားဆီးနေသော မိန်းမချောလေးကိုကြည့်၍ ကားကို ရပ်တန့်ပေးလိုက်လေ၏။ မိန်းမချောလေးသည် သူမ၏ကားရေတိုင်ကို မှ ရေဆူနေသဖြင့် ရေပါလျှင် တစ်ပုံးလောက်ပေးရန် တောင်းပန်လေ၏။

ထိုအခါ ဒရိုင်ဘာသည် မိန်းမချောလေးကို မျက်လုံးကျွတ်မတတ် စူးစိုက်ကြည့်၍

“ ဟီးဟီး... ရပါတယ်ညီမလေးရယ်၊ အစ်ကိုကြီးတို့ကားမှာ ရေတွေအများကြီးပါတယ် ”

ဟုမှသာပြောဆို၍ တစ်ပုံးတည်းသာပါသော ရေပုံးထဲမှ ရေများ ကို သယ်ဆောင်၍ မိန်းမချောလေး၏ အော်စတင်ကားရေတိုင်ကိုထဲသို့ ကိုယ်တိုင်လောင်းထည့်ပေးလေ၏။

ဒရိုင်ဘာသည် ထိုမျှနှင့် အားမရနိုင်သေးဘဲ မိမိကိုယ်မိမိ မည် သူမျှ မမေးမြန်းရဘဲ မိတ်ဆက်၍ အရှက်မရှိသောမျက်နှာပေးဖြင့် နောက် ပိုးရှူးလုပ်လေ၏။

“ ဟီးဟီး... အစ်ကိုကြီးနာမည် ကိုစိန်မော်လို့ခေါ်တယ်၊ လူပျို ကြီးပါ၊ မိန်းမမရှိသေးဘူး၊ ဒီလမ်းမှာတော့ စိန်မော်ဆိုရင် အားလုံးပဲဦး မီးသေပြီးသားပဲ၊ အစ်ကိုကြီးက သဘောကောင်းတယ်၊ သူတစ်ပါးကို ကူညီတတ်တယ်၊ ညီမလေးရဲ့ဒုက္ခကိုပဲ သက်သေအနေနဲ့ကြည့်လေ၊ နောက်ပြီးတော့ အစ်ကိုကြီးက မဟုတ်ရင်မခံတတ်ဘူးလေ၊ ဒါကြောင့် ဘယ်သူမှ မစော်ကားဝံ့ဘူး၊ ဟဲဟဲ... အစ်ကိုကြီးက အရက်၊ ဓား၊ မိန်းမ အားလုံးကင်းတယ်၊ ဒါကြောင့် သူများနဲ့မတူဘဲ စုမိဆောင်းမိတာပေါ့၊ အစ်ကိုကြီးလိုလူမျိုးကို အိမ်ထောင်ဘက်အဖြစ် ရွေးချယ်တဲ့မိန်းမလေး ဟာ ဘယ်တော့မှ စိတ်မဆင်းရဲဘူး၊ တစ်သက်လုံး ရွှေပေါ်မြတင်နေထိုင် ရမှာပဲ ”

ဟုရှည်လျားစွာ ပြောဆိုနေလေရာ မိန်းမချောလေးသည် တဏှာရှုဒရိုင်ဘာကို လွန်စွာ စက်ဆုပ်ရွံရှာသွားပြီး လက်သီးဆုပ်၍

“ ဒီမှာ ရှင်ဘာတွေပြောနေတာလဲ၊ ကျွန်မ အပျိုမဟုတ်ဘူး၊ ယောက်ျားရှိတယ်ရှင် ”

ဟုလိမ်ညာ၍ ပြောဆိုလိုက်လေ၏။ မိန်းမချောလေး၏စကား

၁၆၈ မင်းမြတ်သူရ

ကြောင့် မိမိကိုယ်မိမိ ချီးမွမ်းခန်းဖွင့်နေသော ဒရိုင်ဘာသည် ပါးစပ် အဟောင်းသားဖြစ်သွားပြီး

“မထင်ဘူးဗျာ၊ ညီမလေးတာ အိမ်ထောင်သည်နဲ့လုံးဝမတူ ဟူး၊ အံ့ဩစရာပဲ”

ဟုပြောဆိုလေ၏။ ထိုအခါ မိန်းမချောလေးသည် တဏှာရှုး ဒရိုင်ဘာကို ပိုမို၍ အရွံ့တိုက်ချင်စိတ်များဖြစ်ပေါ်လာပြီး

“ညီမက အိမ်ထောင်တောင် တစ်ဆက်မကဘူး၊ ဘဝပေး အခြေအနေကြောင့် မုဆိုးမဖြစ်ပြီး အိမ်ထောင်သုံးဆက်လောက်ကျမှ တယ်ရှင်၊ ကဲ... သွားတော့မယ်၊ နောက်လမ်းမှာကြိုရင်လဲ လုံးဝမခေါ်ပါနဲ့ နော်၊ ရှင့်မျက်နှာကြီးကို ကြည့်ရတာ အော့နလုံးနာလွန်းလို့ပါ”

ဟုအတည်ပေါက်လိုလို နောက်ပြောင်သလို အမူအရာဖြင့် ပြောဆိုလေရာ တဏှာရှုးဒရိုင်ဘာသည် အောင့်သက်သက်ဖြင့် ကားပေါ်သို့ ပြန်တက်ကာ မောင်းနှင်ရန်အတွက် ဘတ်စ်ကားကြီးကို စက်နိုးလေ၏။ သို့သော် ဘတ်စ်ကားစက်သည် ရုတ်တရက် နိုးမရဘဲ တအိအိ ဖြစ်နေလေ၏။

ထိုအခါ ကားပေါ်မှခရီးသည်များသည် ဘတ်စ်ကားပေါ်မှဆင်း၍ အောက်သို့ အညောင်းအညာဖြေကြ၏။ ခရီးသည်နှစ်ဦးသည် မိန်းမချောလေး၏ ကားအနီးရှိသစ်ပင်ရိပ်သို့ လျှောက်လာရင်း

“ညီမက အိမ်ထောင်တောင် တစ်ဆက်မကဘူး၊ ဘဝပေးအခြေအနေကြောင့် မုဆိုးမဖြစ်ပြီး အိမ်ထောင်သုံးဆက်လောက်ကျမှတယ်ရှင်၊ ကဲ... သွားတော့မယ်၊ နောက်လမ်းမှာကြိုရင်လည်း လုံးဝမခေါ်ပါနဲ့ နော်၊ ရှင့်မျက်နှာကြီးကို ကြည့်ရတာ အော့နလုံးနာလွန်းလို့ပါ”

“ မျောက်ဆရာနဲ့ မျောက်ကလေးကို ဘုရားလူကြီးအဖွဲ့က
ဖမ်းထားတယ်ဆိုတော့ ပုလိပ်လက်အပ်မှာပေါ့ ”

ဟုပြောဆိုလေရာ ကျန်ခရီးသည်တစ်ဦးက ခေါင်းညိတ်၍

“ ပုလိပ်လက်အပ်မှာပေါ့ကွာ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ မျောက်
ကလေးဟာ လူဆိုးအဖွဲ့တွေနဲ့ ပတ်သက်နေတယ်ဆိုပဲကွ၊ မျောက်
ကလေး မျက်လှည့်ရှုံ့ထဲမှာ ရှိနေတုန်းက သေနတ်ကိုင်လူဆိုးတွေ ရောက်
လာပြီး မျောက်ကလေးကို လုယူဖို့ကြိုးစားသေးတယ်ဆိုလားပဲကွ၊
ကြားရတာကတော့ အထူးအဆန်းပဲ ”

ဟုပြောဆိုလေ၏။ ၎င်းတို့၏စကားကို နားထောင်နေသော မိန်းမ
ချောလေးသည် လူဝကြီးဘက်သို့လှည့်၍

“ ကဲ... ကြားတဲ့အတိုင်းပဲ၊ ကျွန်မတို့ဘုရားပွဲကို ပြန်လှည့်ကြမယ်၊
မျောက်ဆရာနှစ်ယောက်ကို ဘုရားလူကြီးတွေက ဖမ်းထားပြီတဲ့၊ ကျွန်မ
တို့သူတို့ကို ပုလိပ်လက်မရောက်မီ မရရအောင် ကယ်တင်ရမယ်၊ ပုလိပ်
လက်ထဲရောက် သွားရင်တော့ ဒေါင်းတံဆိပ်ဆွဲပြားတွေဟာ ပျောက်
ဆုံးသွားမှာပဲ ”

ဟုပြောဆိုလေ၏။ ထို့နောက်တွင်မူ မိန်းမချောလေးသည် ကားကို
နောက်ကြောင်းပြန်လှည့်၍ လျင်မြန်စွာမောင်းနှင်လေတော့၏။

၀၀၀၀

တောနာတပေ

မိုးခိုက်နှင့် သံချောင်းသည် ဘုမသိ ဘမသိဖြင့် ဘုရားလှကြီးများ၏ ထိန်းသိမ်းမှုအောက်တွင် ခံနေရလေ၏။

နေ့လယ်သို့ရောက်သောအခါ နွားလှည်းတစ်စီးဖြင့် ပုလိပ်သားသုံးယောက်ရောက်ရှိလာ၏။

ပုလိပ်များသည် မိုးခိုက်နှင့်သံချောင်းအား လက်ထိပ်ခတ်လိုက်ရာ သံချောင်းသည် မျက်နှာရှုံ့မဲ့၍

“ ကျုပ်တစ်သက်လုံး တစ်ခါမှမူ လက်ထိပ်ခတ်မခံရဖူးဘူး၊ အခုတော့ မျောက်စုတ်မျောက်နာကြောင့် ခံရပြီ ”

ဝေတနာစာပေ

ဟုညည်းညူလေရာ မိုးခိုက်က ပရုံးတွန့်၍

“ တစ်သက်လုံး မခံဘူးရင်လဲ အခုခံရပြီလို့ မှတ်ထားလိုက်ပေတော့၊ ကိုယ့်မှာ အပြစ်မရှိဘဲနဲ့ လက်ထိပ်ခတ်ခံရတယ်ဆိုတော့ အတော်ထူးဆန်းတဲ့ ကံကြမ္မာရှိမှ ခံရတာဗျ၊ ငါတို့နှစ်ယောက်မှာ ထူးဆန်းတဲ့ ကံကြမ္မာသက်ရောက်နေတယ်လို့ ယူဆလိုက်စမ်းပါ ”

ဟုအားပေးစကားပြောဆိုလေ၏။ နွားလှည်းသည် တအိအိဖြင့် ခရီး ဆက်နေလေ၏။

ပုလိပ်များသည် အတန်ကြာအောင် လှည်းလမ်းအတိုင်း လျှောက်လှမ်းလာပြီး အရိပ်ကောင်းစွာ ရရှိသောညောင်ပင်ကြီးအောက်တွင်ရှိသော အကြော်ဆိုင်တစ်ဆိုင်သို့ ရောက်သောအခါ ပုလိပ်များက အကြော်စားမည်ဆိုကာ အကြော်ဆိုင်နှင့်မနီးမဝေးရှိ အရိပ်ရသော အပင်ကြီးအောက်တွင် နွားလှည်းကို ရပ်တန့်လေ၏။

ပြီးနောက် မိုးခိုက်တို့ကို လှည်းပေါ်တွင်ထားခဲ့ပြီးအကြော်ဆိုင်၌ အကြော်များမှာယူစားသောက်လေ၏။

မိုးခိုက်က ပုလိပ်များ အကြော်စားနေစဉ်

“ ငါတို့ ကိုယ်လွတ်ရုန်းပြေးရင် လွတ်နိုင်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ လက်ထိပ်ခတ်ခံထားရတယ်ဆိုတော့ မဖြစ်နိုင်သေးဘူး ”

ဟုပြောလေ၏။ သံချောင်းက လှည်းပေါ်တွင် လက်ထိပ်ခတ်ပြီး

ဝေတနာစာပေ

မခံရဘဲ လွတ်လပ်စွာရှိနေသော မျောက်ငယ်ကိုကြည့်၍

“တောက်... မျောက်စုတ်မျောက်နာကတော့ လှည်းပေါ်မှာအငြိမ် သားလိုက်လာတယ်၊ ငါတို့ကတော့ ဘုမသိဘမသိနဲ့ ခံနေရတယ်”

ဟူကြိမ်းမောင်းလေ၏။ ထိုအခိုက်မှာပင် လှည်းလမ်းအတိုင်း အော်စ တင်ကားကလေး မောင်းနှင်လာပြီး အကြော်ဆိုင်ရှေ့တွင် ရပ်တန့် လေ၏။

သံချောင်းသည် အော်စတင်ကားမောင်းလာသော မိန်းမချောလေး ကို ကြည့်၍ ရှက်ကိုးရှက်ကန်းဖြစ်သွားပြီး

“သွားပါပြီကွာ၊ တို့နှစ်ယောက်ကို သူခိုးခားပြဲတွေလို့ မိန်းမ လှလေးက မှတ်တော့မှာသေချာတယ်”

မိန်းမချောလေးသည် မိုးခိုက်နှင့်သံချောင်းတို့ကို လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး အကြော်ဆိုင်ထဲသို့သွားကာ အကြော်တစ်ပွဲမှာလေ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် ကားထဲမှာထွက်လာသော လူဝကြီးနှင့်အဖွဲ့ကို ကြည့်ပြီး မျောက်ငယ်တာတေသည် ထိတ်လန့်ဟန်ဖြင့် လှုပ်လှုပ်ရွှံ့ ဖြစ်သွားလေ၏။

ပုလိပ်များသည် အကြော်ဆိုင်ထဲသို့ဝင်ရောက်လာသော မိန်းမချော လေးကို ဂေါ်ရင်ဂျီကုလားများကဲ့သို့ အမင်းမကြည့်ရှုလေ၏။

မိန်းမချောလေးသည် ပုလိပ်များကို ငဲ့စောင်း၍ပင်မကြည့်ဘဲ

အကြော်များကို စားသောက်လေ၏။ အကြော်စားပြီးသောအခါ ကိုယ်လက်သန့်စင်လိုသောရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် အကြော်ဆိုင်နှင့်မလှမ်း မကမ်းရှိ ချုံတောကြီးထဲသို့ တိုးဝင်သွားလေ၏။

ပုလိပ်များသည် မိန်းမချောလေး၏ ကိုယ်ခန္ဓာလှပတောင့်တင်းပုံကို မစားရ ဝခမန်းပြောဆိုလေ၏။ ထိုအခိုက်မှာပင် ချုံတောထဲမှ

“အမလေး... ကယ်ကြပါဦးရှင်၊ ကယ်ကြပါဦး”

ဟူသောအသံကိုကြားရလေ၏။

ပုလိပ်များသည် လူ့စွမ်းကောင်းလုပ်လိုသူများဖြစ်၍ စားလက်စ အကြော်များကိုချ၍ ချုံတောထဲသို့ အလုအယက်တိုးဝင်သွားလေသည်။

ပုလိပ်များသည် ချုံတောထဲသို့ ရောက်သောအခါ မိန်းမချော လေးကို လွယ်လွယ်နှင့်ရှာမရဘဲရှိနေစဉ် ပုလိပ်နှစ်ယောက်၏ အနောက်မှ လူဝကြီး ရောက်လာ၏။ ပုလိပ်များကို ခေါင်းချင်းဆိုင်၍ တိုက်ပေး လိုက်ရာ ပုလိပ်များ မေ့မျောသွားလေ၏။

ကျန်သောပုလိပ်တစ်ဦးသည် မိန်းမချောလေးကို လူ့စွမ်းကောင်းလုပ် လိုစောင့်ဖြင့် ချုံတောအတွင်းသို့ အားတက်သရော တိုးဝင်သွားလေရာ ချုံတောတစ်နေရာတွင် အေးအေးဆေးဆေးရပ်နေသော မိန်းမချော ကိုတွေ့ရလေ၏။

ပုလိပ်က မိန်းမချောလေး၏အမူအရာကိုကြည့်၍ အံ့သြသွားပြီး

www.burmeseclassic.com

၁၇၄ မင်းမြတ်သူရ

“ဟင်... ညီမလေး ဘယ်လိုအန္တရာယ်တွေနဲ့ကြုံတွေ့လို့လဲ၊ ဘာမှ မကြောက်နဲ့နော်၊ အစ်ကိုကြီးဖြေရှင်းပေးမယ်”

ဟုအားပေးစကားပြောလေ၏။ မိန်းမချောလေးက ပုလိပ်၏ အကြောင်ကြောင်နိုင်ပုံကိုကြည့်၍ တခစ်ခစ်ရယ်မောကာ

“ဟင်းဟင်း... ဘယ်လိုအန္တရာယ်မှ မတွေ့ပါဘူးရှင်၊ အန္တရာယ်နဲ့ တွေ့မှာက ကျွန်မမဟုတ်ဘူး ရှင်ပဲ”

ဟုပြောလေရာ ပုလိပ်သည် နားမလည်ဟန်ဖြင့်မျက်မှောင်ကြုတ်၍

“ဟင်... အစ်ကိုကြီးက ဘာဖြစ်လို့အန္တရာယ်နဲ့တွေ့ရမှာလဲ”

ဟုရှေ့တံနေစဉ် သူ၏အနောက်မှ ပိန်ရှည်ရှည်လူကြီး ရောက်လာပြီး လက်ထဲရှိ တုတ်ဖြင့်ရိုက်ချလိုက်ရာ ပုလိပ်မေ့မျောသွားလေ၏။

ပုလိပ်များမေ့မျောသွားသောအခါ မိန်းမချောလေးနှင့်အဖွဲ့သည် မိုးခိုက်တိုရှိရာသို့ အပြေးအလွှားရောက်ရှိလာပြီး

“က... ရှင်တို့ ကျွန်မအနောက်ကို လိုက်ခဲ့ပေတော့၊ ပုလိပ်တွေ လက်က ကျွန်မတို့ကယ်တင်ပေးမယ်”

ဟုပြောလေ၏။ မိုးခိုက်နှင့်သံချောင်းသည် တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်၍ လိုက်သင့်မလိုက်သင့် ချိန်ဆနေလေ၏။

ထို့နောက် မိုးခိုက်က ၎င်းတို့၏လက်များကိုပြု၍ လက်ထိပ်ကို ဦးစွာဖြုတ်ပေးရန်ပြောလေ၏။ မိန်းမချောလေးသည် ပုလိပ်များထံမှ

ရယူလာသော လက်ထိပ်ဖွင့်ရန်သော့များကိုပြု၍ သူမတို့အနောက်သို့ လိုက်ပါပြီး ကားပေါ်သို့ရောက်လျှင် လက်ထိပ်ဖြုတ်ပေးရန်ပြောလေ၏။

မိုးခိုက်သည် မိန်းမချောလေးအဖွဲ့ကို မသင်္ကာဖြစ်မိသော်လည်း ၎င်းတို့နှင့်လိုက်ပါလျှင် ထူးခြားမှုတစ်ခု ကြုံတွေ့ရမည်ဟု ယူဆကာ လိုက်ခဲ့လေတော့၏။

၎င်းတို့သည် မိုးခိုက်၊ သံချောင်းနှင့်မျောက်ငယ်အား ကားထဲသို့ကြပ်တည်းစွာတိုးဝင်စေ၍ ကားကို မောင်းနှင်လေ၏။ ကားထွက်ပြီး ခဏကြာလျှင် မိုးခိုက်က လက်ထိပ်ဖွင့်ပေးရန် လူဝကြီးကိုပြောလေရာ လူဝကြီးက

“ဟဲဟဲ... ဖွင့်ပေးမှာပေါ့ကိုယ့်လူရယ်၊ ဘာဖြစ်လို့အရင်လိုနေရတာလဲ၊ ကားရပ်ပြီးရင် ဖွင့်ပေးပါမယ်”

ဟုပြောလေ၏။ မိန်းမချောလေးသည် ကားကိုလျှင်မြန်စွာမောင်းနှင်နေပြီးနောက် ညနေစောင်းသောအခါ ကားလမ်းနဘေးရှိ တိုက်ပျက်ကြီးတစ်လုံးရှေ့တွင် ကားကိုရပ်လေ၏။

ထို့နောက် ၎င်းတို့သည် မိုးခိုက်တို့အား တိုက်ပျက်ကြီးထဲသို့ခေါ်ဆောင်သွားလေ၏။ တိုက်ပျက်ကြီးသည် လူမနေသည်မှာ နှစ်ပေါင်းများစွာကြာမြင့်ပုံရ၏။ အိမ်ကြီးတစ်ခုလုံး ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းများဖြင့် ဖုံးလွှမ်းနေလေ၏။

www.burmeseclassic.com

၁၇၆ မင်းမြတ်သူရ

မိန်းမချောလေးသည် အိမ်အိုဟောင်းကြီးကို လိုက်လံကြည့်ရှုပြီး
ဟောင်းနွမ်းနေသော တံခါးကြီးတစ်ချပ်ကို ဆွဲဖွင့်၍ အခန်းထဲသို့ကြည့်
ကာ ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး

“ သူတို့နှစ်ယောက်ကို ဒီမှာဖမ်းထားရမယ် ”

ဟုအမိန့်ပေးလိုက်ရာ မိုးခိုက်က မျက်မှောင်ကြုတ်၍

“ ဒီမှာ ခင်ဗျားတို့ ဘာသဘောလဲ၊ ကျုပ်တို့ကို ကယ်တင်လာ
တယ်ဆိုပြီး ချုပ်နှောင်ထားဦးမလို့လား ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ မိန်းမချောလေးက မျက်နှာကိုမဲ့လိုက်ပြီး

“ ချုပ်နှောင်တယ် မချုပ်နှောင်ဘူးဆိုတာ ရှင်တို့အပေါ်မှာပဲတည်
တယ် ”

ဟုပြောဆိုကာ သူမ၏ စလင်းဘတ်အိတ်ထဲမှ ခြောက်လုံးပြူး
သေနတ်ကိုထုတ်၍ မိုးခိုက်တို့အား ချိန်ရွယ်လိုက်ရာ မိုးခိုက်နှင့်
သံချောင်းသည် မျက်လုံးပြူးသွားလေ၏။ မိုးခိုက်က မိန်းမချောလေးကို
နားမလည်နိုင်ဟန်ဖြင့် ကြည့်၍

“ မင်းတို့ ဘာလုပ်တာလဲ၊ ကျုပ်တို့ကို ဓားပြတိုက်မလို့လား၊
ကျုပ်တို့မှာ အစိုးတန်ပစ္စည်းဘာမှမရှိဘူး ”

ဟုပြောဆိုလေရာ မိန်းမချောလေးက မဲ့ပြီးပြီး၍

“ ကျွန်မတို့ ဒုစရိုက်သမားတွေမဟုတ်ဘူး၊ သေနတ်ကိုင်တယ်

ဆိုတာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ကာကွယ်ဖို့ကိုင်တာ၊ ရှင်တို့သာ ကျွန်မတို့ကို
ကတုံးပေါ်ထိပ်ကွက်လုပ်သွားတာ၊ ကဲ... အိပ်ချင်ဟန်ဆောင်သူဟာ
အနီးရခက်တယ်၊ ရှင်တို့လက်ထဲမှာ ရောက်နေတဲ့ ဒေါင်းတံဆိပ်ဆွဲပြား
နှစ်ခုစလုံး ကျွန်မတို့ကိုပေး၊ မပေးရင်တော့ ရှင်တို့ကို သက်ညှာမှာ
မဟုတ်ဘူး ”

ဟုပြောလိုက်လေ၏။ မိုးခိုက်သည် မိန်းမချောလေးက ဒေါင်းတံဆိပ်
ဆွဲပြားဆို၍ သူ၏ရင်ဘတ်တွင် ဆွဲထားသော ဒေါင်းတံဆိပ်ရွှေဆွဲပြားကို
အမှတ်တမဲ့ခွဲကြည့်လိုက်မိ၏။

ထိုဆွဲပြားသည် မိခင်ဖြစ်သူက ခွဲခွာကာနီးတွင် အမှတ်တရအဖြစ်
ပေးအပ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ ဒေါင်းတံဆိပ်ဆွဲပြားကို ဆောင်ထားခြင်းဖြင့် တစ်
နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန်တွင် မိခင်နှင့် ပြန်လည်ဆုံတွေ့မည်ဟု ယူဆထားခဲ့၏။

ယခု မိန်းမချောလေးက ဒေါင်းတံဆိပ်ဆွဲပြားကို တောင်းယူနေ
သဖြင့် မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်ပြီး

“ ဒီမှာ ဒေါင်းတံဆိပ်ဆွဲပြားက မင်းနဲ့ဘာဆိုင်လို့တောင်းရတာလဲ၊
ဒီဆွဲပြားဟာ ငါ့ရဲ့ကိုယ်ပိုင်ပစ္စည်း ”

ဟုပြောဆိုလိုက်ရာ မိန်းမချောလေးသည် ဒေါသပူပန်ထသွားပြီး

“ ကြည့်စမ်း ကြည့်စမ်း ရှင်ဟာ ယောက်ျားဖြစ်ပြီး အတော် ဗလောင်း
ဗလဲ ပြောတတ်ပါလား၊ ဒေါင်းတံဆိပ်ဆွဲပြားဟာ ကျွန်မရဲ့ကိုယ်ပိုင်ပစ္စည်း

ရှင်နဲ့ဘာဆိုင်လို့လဲ ”

ဟုရန်တွေလေ၏။ မိုးခိုက်သည် မိခင်အမှတ်တရ ထားရှိခဲ့သော ပစ္စည်းကို မတရားလိုချင်နေသော မိန်းမပျိုအား မကျေမနပ်ကြည့်၍

“ မင်းဟာ ရုပ်ကလေး သနားကမားနဲ့ ဒီလောက်အကျင့်ပျက်မယ် မထင်ဘူး၊ ဒီဆွဲပြားဟာ တန်ဖိုးမရှိပါဘူးကွာ၊ ကျုပ်အမေထားခဲ့တဲ့အမှတ် တရ ပစ္စည်းမို့လို့ သိမ်းဆည်းထားတာပါ၊ နောက်ပြီးတော့ ဒီပစ္စည်းလေး လက်ထဲမှာရှိနေရင် တစ်နေ့နေ့မှာ ကျုပ်အမေနဲ့ပြန်လည်ဆုံတွေ့မယ်လို့ ကျုပ်ယုံကြည်တယ် ”

ဟုပြောလေရာ မိန်းမချောလေးသည် မိုးခိုက်ကို ပိုမို၍ ဒေါသပူပန်ထဟန် ဖြင့် ကြည့်ရှုလိုက်ပြီး

“ ရှင်ဟာ အတော်စိတ်ဓာတ်ညံ့ဖျင်းပါလား၊ သူများပစ္စည်းကို မတရားလိုချင်တာနဲ့ မဟုတ်တဟုတ်လုပ်ဇာတ်တွေထွင်ပြီး ယုံကြည် အောင်ပြောတတ်တယ်နော်၊ ကဲ... ကျွန်မ စိတ်မရှည်တော့ဘူး၊ ဒေါင်း တံဆိပ်ဆွဲပြားကို ပေးမလား၊ မပေးဘူးလား ”

ဟုမေးမြန်းလိုက်လေ၏။ မိုးခိုက်သည် မိခင်ထားရစ်ခဲ့သော အမှတ်တရ ပစ္စည်းဖြစ်၍ အသက်နဲ့လဲပြီး ကားကွယ်ရမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ကာ

“ မပေးဘူးကွာ၊ သူတစ်ပါးပစ္စည်းကို မတရားလိုချင်လို့တာရမယ် ”

ဟုပြန်လည်ဟစ်အော်လေ၏။ ထိုအခါ မိန်းမချောလေးသည်

စိတ်မရှည်နိုင်တော့ဘဲ မိုးခိုက်တို့ကို သေနတ်ဖြင့်ချိန်ရှယ်၍ သူမ၏ တပည့်တပန်းများ အား မိုးခိုက်တို့၏ ခန္ဓာကိုယ်တွင် ရှာဖွေစေ၏။

မိန်းမချောလေး၏တပည့်များသည် မိုးခိုက်တို့၏ ကျောပိုးအိတ် များတွင် ရှာဖွေကြလေ၏။ ထိုသို့ရှာဖွေပြီး မတွေ့သောအခါ ခန္ဓာကိုယ်တွင် ရှာဖွေကြလေ၏။

မိုးခိုက်သည် မိမိတို့အား သေနတ်ဖြင့်အချိန်ခံထားရ၍ မလုပ်ဝံ့တဲ ခိုနေလေ၏။ လူဝကြီးသည် မိုးခိုက်၏ အကျိုးကြယ်သီးကိုဖြုတ်၍ ရင်ဘတ် နှ့်ဆွဲထားသော ဒေါင်းတံဆိပ်ဆွဲပြားလေးကိုကြည့်၍ မျက်လုံးပြူးသွား လေ၏။ လူဝကြီးက အံ့ထိတ်လန့်ဖြင့်

“ ဝုဒ္ဓေါ ဒေါင်းတံဆိပ်ဆွဲပြားက ရှေ့နဲ့ဖြစ်နေပါလား ”

ဟုရေရွတ်လိုက်ရာ မိန်းမချောလေးသည် အံ့သြစွာဖြင့် ရှေ့သို့တိုး ကြည့်၍

“ သူ့ရင်ဘတ်က အမြန်ဆုံးဖြုတ်လိုက်စမ်း ”

ဟုအမိန့်ပေးလိုက်ရာ လူဝကြီးက ရှေ့ဆွဲပြားကိုဖြုတ်၍ မိန်းမချော လေး လက်သို့အပ်နှံလိုက်လေ၏။

မိန်းမချောလေးသည် ဒေါင်းတံဆိပ်ဆွဲပြားကို စိတ်ဝင်စားစားကြည့်ရှု၍

“ အံ့သြရာပဲနော်၊ တစ်ပုံစံတည်းပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ဒေါင်းတံဆိပ်ဆွဲပြားဟာ ကျွန်မတို့ရဲ့ငွေဆွဲပြားတွေထက် နည်းနည်းလေးပိုကြီးနေတယ်၊ ဒီလူဆီက

ဒေါင်းတံဆိပ်ဆွဲပြားဟာ ဘာဖြစ်လို့ဆွဲဖြစ်နေတာလဲ၊ ကျွန်မတို့ရဲ့ဆွဲပြားတွေနဲ့ ဘာဖြစ်လို့ တစ်ထပ်တည်းတူနေတာလဲ ”

ဟုရေရှည်နေလေ၏။ ထို့နောက် မိုးခိုက်ကို စူးစိုက်ကြည့်၍

“ ဒီမှာ ကျွန်မကို မှန်မှန်ပြောစမ်း၊ ဒေါင်းတံဆိပ်ဆွဲပြားဟာ နှင်ဘယ်က ရထားတာလဲ၊ ဘယ်သူ့ဆီက ဓားပြတိုက်လာတာလဲ ”

ဟုမေးမြန်းလေရာ မိုးခိုက်သည် မိန်းမချောလေး၏မေးခွန်းက သူ၏ အကျင့်စာရိတ္တကို ထိပါးနေသဖြင့် အေ့သုပုန်ထသွားပြီး

“ ဒီမှာ ကျုပ်မျက်နှာကို သေသေချာချာကြည့်စမ်း၊ ဓားပြတိုက်မဲ့ရပ်လား၊ ဒီဆွဲပြားဟာ ကျုပ်ငယ်စဉ်ကတည်းက ဆွဲခဲ့တဲ့ဆွဲပြားမျိုး၊ ကျုပ်အဖေဟာ ကျုပ်နဲ့ခွဲခွဲကာနီးမှာ အမှတ်တရအနေနဲ့ ပေးရစ်ခဲ့တာ ”

ဟုအစချီ၍ မိခင်ပျောက်ဆုံးသွားခြင်းအကြောင်းကို အတိုချုပ်၍ ပြောပြလေ၏။

မိန်းမချောလေးသည် စိတ်ဝင်စားစွာနားထောင်နေရာမှ

“ ရှင်ရဲ့ဆွဲပြားကို ကျွန်မတို့စိတ်မဝင်စားပါဘူး၊ ကျွန်မတို့လိုချင်တာက ငွေနဲ့လုပ်ထားတဲ့ ဒေါင်းတံဆိပ်ဆွဲပြားနှစ်ခုပဲ၊ ဒီဆွဲပြားတွေဟာ ကျွန်မတို့မိသားစုရဲ့ဘိုဇွားပိုင်ပစ္စည်းတွေပဲ၊ ကျွန်မတို့အတွက် သိပ်အရေးကြီးပါတယ်၊ ဒီဆွဲပြားတွေကြောင့် ကျွန်မတို့ဆွေမျိုးရင်းခြာတွေတောင် သွေးကွဲပြီး ဗုက္ကရောက်ခဲ့ရတယ်၊ ရှင်တို့နဲ့ဘာမှမဆိုင်ပါဘူး၊ သူတစ်ပါးပဲစွဲလည်းကို

မလိုချင်ပါနဲ့၊ ကျွန်မတို့လက်ကို ပြန်အပ်ပါ ”

ဟုတောင်းဆိုလေတော့၏။ ထိုအခါ မိုးခိုက်က မိန်းမချောလေးကို နား မလည်ဟန်ဖြင့်ကြည့်၍

“ ဟင်... ခင်ဗျားတို့ရဲ့ဒေါင်းတံဆိပ်ငွေဆွဲပြားနှစ်ခုကို ကျုပ်တို့က ယူထားတယ်ဟုတ်လား၊ ဘာဖြစ်လို့ အခုလိုစွပ်စွဲရတာလဲ ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ မိန်းမချောလေးသည် မိုးခိုက်ကို နားမလည်ချင်ဟန် ဆောင်နေသည်ဟု ထင်မှတ်၍ အေ့သထွက်လာပြီး

“ ရှင် ယောက်ျားမဟုတ်ဘူးလား၊ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်တောင် လိမ်ညာချင်တာလဲ ”

ဟုအော်ဟစ်လိုက်လေ၏။ ထိုအခိုက်မှာပင် ၎င်းတို့အားလုံး အာရုံစူးစိုက်ခြင်းမှ ကင်းလွတ်နေသော မျောက်ငယ်သည် သူ၏အကျီအိပ်ထဲမှာ ဒေါင်းတံဆိပ်ငွေဆွဲပြားပါသော ဆွဲပြားနှစ်ခုကို ထုတ်၍ အနီးရှိ အမှိုက်များကြားထဲသို့ ပစ်ချလိုက်လေ၏။

မျောက်ငယ်သည် ဆွဲပြားနှစ်ခုကို မြေပေါ်သို့ ပစ်ချလိုက်ခြင်းမှာ အန္တရာယ်ရှိနားလည်၍မဟုတ်ဘဲ မိန်းမချောလေး၏တပည့်တော်စားနေသော ပဲကြီးလျော်ထုတ်ကို ကောက်ယူ၍ ပဲကြီးလျော်များအား သူ၏အကျီအိပ်ထဲသို့ထည့်ရန်ဖြစ်၏။

မျောက်ငယ်သည် ပဲကြီးလျော်ထုတ်ထားသောစက္ကူကိုကြည့်၍

www.burmeseclassic.com

အိတ်ကပ်ထဲသို့ ပဲကြီးလှော်များကို ထည့်ကာ တကျွတ်ကျွတ်ငါးစားနေလေ၏။

မိန်းမချောလေးသည် မိုးခိုက်ကို ပိုမို၍ဒေါသပူပန်ထလာပြီး

“ ကဲဒါဆိုရင် ဂျင်တို့မွေးထားတဲ့မျောက်စုတ်မျောက်နာရဲ့လက်ထဲမှာ ကျွန်မတို့ရဲ့ဒေါင်းတံဆိပ်ငွေဆွဲပြားဟာ ဘာဖြစ်လို့ရောက်နေတာလဲ ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ မိန်းမချောလေး၏အမေးကြောင့် မိုးခိုက်သည် တွေဝေသွားပြီး သက်ပြင်းချ၍

“ ဒါတော့ ကျုပ်မသိဘူး၊ ဒီကောင်ဟာ ဒီဆွဲပြားလေးကို ဘယ်လိုနည်းနဲ့ ရအောင်ယူသွားသလဲမသိဘူး ”

ဟုပြောလေ၏။ မိန်းမချောလေးက တက်ခေါင်၍

“ တောက်... အိပ်ချင်ဟန်ဆောင်တဲ့သူဟာ အနီးရောက်လိုက်တာ၊ ဂျင်တို့ မျောက်ကို ခိုးဖွက်လုယက်တတ်အောင် ဂျင်တို့ပဲ သင်ပေးထားတာမဟုတ်လား၊ ဒီမျောက်ရဲ့အကျင့်စာရိတ္တကို မသိတဲ့အတွက် ကျွန်မက သူ့ကိုချစ်စနိုးနဲ့ ချီပွေ့လိုက်မိတယ်၊ အဲဒီမှာ ကျွန်မလည်ပင်းက ဒေါင်းတံဆိပ်ငွေဆွဲပြားကို ဒီမျောက်ဖြတ်ယူလိုက်တာပဲ၊ ဒီမျောက်ဟာ ကျွန်မရဲ့ဆွဲပြားကိုသာ မကဘူး၊ မိန်းမလျှာကောင်ရဲ့ဆွဲပြားကိုလဲ ဖြတ်ယူလိုက်ပုံရတယ်၊ ဒါကြောင့် သူ့လက်ထဲမှာ ဒေါင်းတံဆိပ်ငွေဆွဲပြား နှစ်ခုတောင်ရှိနေတယ် ”

ဟုပြောလေရာ မိုးခိုက်သည် မျက်လုံးပြူးသွားလေ၏။ ထို့နောက် သံချောင်းဘက်သို့လှည့်၍

“ သံချောင်းရေ သူတို့ပြောပုံအတိုင်းမှန်မယ်ဆိုရင် ငါတို့ဟာ မြွေမွေးကို ခါးပိုက်ပိုက်ထားသလိုဖြစ်နေပြီ၊ ဒီမျောက်စုတ်ဟာ ရာဇဝတ်အိုးကို တုတ်နဲ့ထိုးပြီး သူတစ်ပါးပစ္စည်းတွေကို ခိုးယူနေပြီ ”

ဟုပြောလေ၏။ သံချောင်းကလည်း ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်၍

“ ဒီမျောက်ကို ငါမသင်္ကာဖြစ်နေတာကြာပြီကွ၊ သူဟာ ရွှေငွေနဲ့ လက်ဝတ်ရတနာတွေမြင်တိုင်း ပြူးပြီလောက်ကြည့်တတ်တယ် ”

ဟုပြောလေ၏။ မိုးခိုက်သည် သံချောင်း၏ကေားကြောင့် တစ်ခါကဖြစ်ရပ်တစ်ခုကို မျက်လုံးထဲတွင် မြင်ယောင်လာလေ၏။

ထိုအခါက မိုးခိုက်အိပ်ပျော်နေစဉ် အိပ်ရာမှလန့်နိုးလာသောအခါ မျောက်ငယ်တာတေသည် သူ၏အနီးတွင်ထိုင်၍ လည်ပင်းတွင်ဆွဲထားသော ဒေါင်းတံဆိပ်ငွေဆွဲပြားကို ဖြတ်ရန်ကြိုးစားနေ၏။

မိုးခိုက်သည် ဒေါင်းတံဆိပ်ငွေဆွဲပြားကို ချွတ်ပေးသောအခါ သူ၏လည်ပင်း၌ဆွဲလျက် သဘောအကျကြီးကျနေကြောင်း ပြန်လည်မြင်ယောင်လာ လေ၏။

ဤမျောက်သည် ရွှေရောင်မြင်တိုင်း လက်ဆော့တတ်သော သဘောရှိ၏။ ထို့ကြောင့် ပဲကြီးလှော်စားနေသော မျောက်ငယ်ကိုကြည့်၍

၁၀၄ ● မင်းမြတ်သူရ

“ ဒါဆိုရင် သူ့ရဲ့ကိုယ်မှာ ရှာကြည့်၊ ဒီတောင်ဟာ ဒီလောက်အကျင့် စာရိတ္တဆိုရင် သူ့ကိုမမွေးပါဘူးဗျာ၊ ခိုကိုးရာမဲ့ဖြစ်နေလို့ သနားလို့ကျွေးမွေး ပြီး ကျုပ်သွားလေရာကို ခေါ်သွားတာဗျာ၊ ခင်ဗျားတို့ပစ္စည်းတွေ သူ့ကိုယ်မှာ ရှာကြည့်လို့တွေ့ရင်တော့ ပြန်ယူသွားဗျာ၊ ကျုပ်တို့က သူတစ်ပါးပစ္စည်းကို လုံးဝ စိတ်မဝင်စားပါဘူး ”

ဟုပြောလေရာ လူဝကြီးနှင့် တပည့်တပန်းများသည် မျောက်ငယ်၏ ခန္ဓာကိုယ်တွင် နှံ့စပ်၍ရှာဖွေကြလေ၏။

မျောက်ငယ်၏အင်္ကျီကိုချွတ်၍ ဖင်ပြန်ခေါင်းပြန်စစ်ဆေးကြည့်ရှုသော် လည်း မည်သည့်ငွေဆွဲပြားကိုမှ မတွေ့ရချေ။ လူဝကြီးနှင့်အဖွဲ့သည် မျောက်၏ခန္ဓာကိုယ်တွင် မည်သည့်ဆွဲပြားကိုမှ မတွေ့ရသောကြောင့် နောက်ဆုံးတွင် ပြဿနာမှာ မိုးခိုက်တို့ဘက်သို့ ပြန်လည်လှည့်လာပြီး မိန်းမချောလေးက

“ ကဲ... ရှင်တို့ဘာမှ အပိုပြောမနေနဲ့တော့၊ ငွေဆွဲပြားတွေကို ပြန်ပေး မလား မပေးဘူးလား ”

ဟုပြောဆိုကာ အမျိုးမျိုးအဖုံဖုံ ခြိမ်းခြောက်၍တောင်းယူလေ၏။

နောက်ဆုံးတွင် မိုးခိုက်တို့အား မျောက်ငယ်နှင့်အတူ အိမ်ကြီး၏ အခန်းတစ်ခန်းထဲတွင် ချုပ်နှောင်ကာ အပြင်ဘက်မှ တံခါးကို မင်းတုံး ချထားလေ၏။

ဝေတနာစာပေ

“ ဟေ့လူကြီး... မလုပ်နဲ့၊

ဗိုက်ပူပူကြီးထဲကို ကျည်

ဆန်တွေ ဝင်သွားမယ်၊

တာအောက်ပေ့လဲ ”

ထိုအခန်း၏တံခါးများသည် ခိုင်မာပြီး လုံခြုံလှသဖြင့် ထွက်ပြေးရန်
မလွယ်ကူလှချေ။

မိုးခိုက်သည် အခန်းနောက်ရှိသံတိုင်များကာရံထားသော ပြတင်း
ပေါက်ကိုဖွင့်လိုက်ရာ လေတဟူးတဟူးတိုးဝင်လာပြီး ပြတင်းပေါက်၏
အနောက်တွင် ကြောက်မက်ဖွယ် ချောက်ကမ်းပါးကြီးကိုတွေ့ရလေ၏။

အိမ်ကြီး၏အနောက်မှ ထွက်ပြေးရန် ရည်ရွယ်ချက်ကို လက်လျှော့
လိုက်ရလေ၏။

၀၀၀၀၀

မိုးခိုက် လွန်လှူဝေ

အုပ်စု(၇) မြန်မာစာပေ ကျိညာဉ်ပေး ကျောက်ပြင်ရွှေ တာဝန်

ညသို့ရောက်သောအခါ လူဝကြီးနှင့်တပည့်တန်းများက အခန်းထဲတွင် မှန်အိမ်တစ်လုံးထွန်းညှိပေးလေ၏။ မိုးခိုက်တို့သည် ညစာအဖြစ် ထမင်းထုပ်နှစ်ထုပ်ရရှိလေ၏။

မျောက်ကလေးအတွက် ငှက်ပျောသီးသုံးလုံးရရှိလေ၏။ မိုးခိုက်တို့သည် မျောက်ကလေး ငှက်ပျောသီးစားနေပုံကိုကြည့်၍

“သူဟာ တိရစ္ဆာန်ဆိုတော့လဲ လူလို အသိဉာဏ်ဘယ်ရှိပါ့မလဲ၊ သူ လုပ်ချင်တာလျှောက်လုပ်နေမှာပေါ့၊ သူ့ပယောဂကြောင့် ကံအေးပြီး ငါတို့အမင်းခံတာပေါ့”

ဟုပြောဆိုရင်း ညည်းညူနေလေ၏။ မျောက်ကလေးသည် ငှက်ပျော

သီး စားပြီးသောအခါ ထုတ်တန်းပေါ်သို့ ခိုခွဲတက်သွားလေ၏။

ခေါင်မိုးထုတ်တန်းအဆုံးသို့ရောက်သောအခါ ထုတ်တန်းအနီးရှိလေကာမှန်ကို ကိုယ်ခန္ဓာဖြင့် တွန်းနေကြောင်းတွေ့ရ၏။

မျောက်ကလေးသည် ရွှေလျားသွားသော လေကာမှန်မှ ခေါင်းတိုးဝင်၍ တစ်ဖက်ခန်းသို့ ဝင်ရောက်သွားကြောင်း တွေ့ရလေ၏။

မိုးခိုက်တို့သည် မျောက်ပယ်ဝင်ရောက်သွားသော လမ်းကြောင်းကိုကြည့်၍ ထွက်ပြေးရန် လမ်းစပေါ်သွားလေ၏။

ထို့ကြောင့် မိုးခိုက်သည် ထုတ်တန်းကို ခိုခွဲတက်၍ ထုတ်တန်းအဆုံးသို့လျှောက်သွားလေ၏။

ထို့နောက် လေကာမှန်ကို ရွှေလျားပြီးနောက် တစ်ဖက်ခန်းသို့ခေါင်းတိုးဝင်၍ ကြည့်ရှုလိုက်သောအခါ အခန်းထဲတွင် မှန်အိမ်တစ်လုံး ထွန်းညှိထားပြီး ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ကော်ဇောခင်း၍ ခွေခွေလေးအိပ်ပျော်နေသော မိန်းမချောလေးကို တွေ့ရလေ၏။

မိုးခိုက်သည် လေကာမှန်ကို အားစိုက်၍တွန်းကြည့်ရာ လူတစ်ကိုယ်စာဝင်နိုင်သောကြောင့် အောက်တွင် အသင့်စောင့်ဆိုင်းနေသော သံချောင်းကို အပေါ်သို့တက်လာရန် လက်ပြလိုက်၏။

မိုးခိုက်သည် လေကာမှန်ထဲမှ ကိုယ်ခန္ဓာကို ခက်ခက်ခဲခဲတိုး၍ ထွက်လိုက်ပြီး တစ်ဖက်ခန်းထဲသို့ရောက်သောအခါ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့

အသံမကြားအောင် ခုန်ချလိုက်လေ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် အခန်းဝမှ တံခါးခေါက်သံကြားရ၍ မိန်းမချောလေးသည် ကောဇောပေါ်တွင် အိပ်ပျော်နေရာမှ ထလိုက်သဖြင့် မိုးခိုက်သည် အခန်းထောင့်ရှိ အမှောင်ရိပ်ထဲသို့ တိုးဝင်နေရ၏။

အခန်းသို့ လူဝကြီးရောက်လာပြီး

“ မိန်းမလျာနဲ့အဖွဲ့ မျောက်ဆရာတွေကို လိုက်ရှာနေတယ်၊ သူတို့ဟာ မကြာမီ ကျုပ်တို့ရှိတဲ့နေရာကို ရှာတွေ့သွားနိုင်တယ်၊ ဒီတော့ အိမ်ကြီးက အမြန်ဆုံးပြောင်းရွှေ့ဖို့သင့်ပြီ ”

ဟုပြောလေရာ အိပ်ချင်မှူးတူးဖြစ်နေသော မိန်းမချောလေးက တဝါးဝါး သန်ဝေလိုက်ပြီး

“ ညကြီးသန်းခေါင် ဘယ်လိုလုပ် အခန်းပြောင်းမှာလဲ၊ ရှင်ရှူးနေသလား၊ မနက်အရှက်တက်တော့မှ ပြောင်းကြတာပေါ့ ”

ဟုပြောလေရာ လူဝကြီးက ခေါင်းခါယမ်း၍

“ မိန်းမလျာကောင်ဟာ အစေးပြေးလမ်းအတိုင်း လိုက်လာတယ်ဆိုရင် ဒီအိမ်ကြီးကို သံသယဖြစ်ပြီး ဝင်ရှာမှာသေချာတယ်၊ ဒါကြောင့်အချိန်မရှိတော့တာပါ ”

ဟုပြောလေ၏။ မိန်းမချောလေးသည် ညကြီးသန်းခေါင် နေရာပြောင်းရွှေ့ချင်စိတ်မရှိသဖြင့် လူဝကြီး၏အကြံဉာဏ်ကို သဘောမတူဘဲ

“ ရှင် အစိုးရိမ်လွန်လို့ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်၊ မနက်ကျမှ အခန်းပြောင်းမယ်၊ ဒါပဲ ကျွန်မ ပြန်အိပ်တော့မယ် ”

ဟုပြောကာ လူဝကြီးကို အခန်းထဲမှ နှင်ထုတ်လိုက်လေ၏။

မိန်းမချောလေးသည် တဝါးဝါးသန်းဝေနေ၍ သူမအိပ်စက်ရာ ကော်ဇောရှိရာသို့ ပြန်ရောက်လာပြီး လှဲအိပ်လိုက်လေ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် သူမ၏အနီးသို့ မိုးခိုက်ရောက်လာပြီး ခေါင်းအုံးအောက်မှ ခြောက်လုံးပြူးကို ဆတ်ခနဲထုတ်ယူ၍ ချိန်လိုက်ပြီး

“ ကဲ... အသက်မသေချင်ရင် ကျုပ်တို့ကို တံခါးဖွင့်ပေးပါ ”

ဟုတောင်းဆိုလိုက်ရာ မိန်းမချောလေးသည် မိုးခိုက်ကို တအံ့တကြွင်းကြည့်၍

“ ဟင်... ရှင်ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဒီအခန်းထဲကိုရောက်နေရတာလဲ ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ မိုးခိုက်က သူမ၏အမေးကို မဖြေဘဲ လေကာမှန်မှ ဝင်ရောက်လာသောသံချောင်းကို လက်ညှိုးညွှန်ပြလိုက်လေ၏။

မိုးခိုက်သည် ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်ကို ချောက်ခနဲမောင်းတင်၍

“ ကျုပ် သေနတ်ကောင်းကောင်းပစ်တတ်တယ်၊ ငယ်ငယ်ကတည်းက ကျုပ်ဆရာက အမျှော်အမြင်ကြီးကြီးနဲ့ သေနတ်ပစ်သင်ပေးခဲ့တယ်၊ မပစ်ဝံ့ဘူး မထင်နဲ့ ”

ဟုမိန်းမချောက်လေရာ မိန်းမချောလေးသည် မျက်နှာပျက်သွားလေ၏။

ထို့နောက် သူမကို အခန်းထဲသို့ တပည့်တစ်ဦးကို ခေါ်ယူစေရန် စေခိုင်းလိုက်လေ၏။ မိန်းမချောလေးသည် ပိန်ရှည်ရှည်လူကို အခန်းထဲသို့ခေါ်လိုက်ရလေ၏။

ပိန်ရှည်ရှည်လူသည် မိန်းမချောလေး၏ခေါ်သံကြောင့် အခန်းတံခါးကိုဖွင့်၍ ဝင်ရောက်လာလေ၏။ ပိန်ရှည်ရှည်လူသည် အခန်းထဲတွင် ဆံပင်ဖိုရိုးဖားရားဖြင့်ထိုင်နေသော မိန်းမချောလေးကိုကြည့်၍

“ မမလေး ဘာလိုလို့လဲ ”

ဟုမေးမြန်းနေစဉ် မိုးခိုက်က တံခါးအနောက်မှထွက်လာပြီး လက်ဝဲစောင်းဖြင့် ခုတ်ချလိုက်ရာ မေ့မျောသွားလေ၏။

ထို့နောက် အမှာညီအစ်ကိုနှစ်ဦးကိုလည်း အခန်းထဲသို့တစ်ပြိုင်တည်း ဝင်ရောက်လာစေပြီး မိုးခိုက်နှင့်သံချောင်းက သူတစ်ပြန်ကိုယ်တစ်ပြန်တိုက်ခိုက်လိုက်ရာ အမှာညီအစ်ကိုနှစ်ဦးသည် အလစ်အငိုက်ခံလိုက်ရသဖြင့် မေ့မျောသွားလေ၏။

မိုးခိုက်သည် အိမ်ကြီး၏အပြင်ဘက်တွင် လူဝကြီးတစ်ဦးသာ ကျန်ရှိတော့ ကြောင်းသိရသဖြင့် မိန်းမချောလေးကိုအခန်းအပြင်သို့ ထွက်ခိုင်းလေ၏။

အိမ်ကြီး၏ဧည့်ခန်းသို့ရောက်သောအခါ မီးအိမ်တစ်လုံးဖြင့် တစ်ကိုယ်ဟည်း ဖဲကစားနေသော လူဝကြီးကိုတွေ့ရလေ၏။ မိုးခိုက်သည် တံခါး

နောက်မှထွက်၍ မိန်းမချောလေးကို လင်းရောင်ထဲသို့ တွန်း လွှတ်လိုက်၏။

လူဝကြီးသည် တစ်ကိုယ်တည်းဖဲကစားနေရာမှ မိန်းမချောလေး၏မျက်နှာရိပ်ကို မြင်သည်နှင့် လွန်စွာပါးနပ်သူတစ်ဦးဖြစ်သဖြင့် စားပွဲပေါ်ရှိ ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်ကို ဆတ်ခနဲယူ၍ ချိန်ရွယ်လိုက်လေ၏။

ထိုအခါ မိန်းမချောလေးအနောက်မှထွက်လာသော မိုးခိုက်နှင့် သေနတ်ချင်းပြိုင်တူချိန်မီကြ၏။ မိုးခိုက်နှင့်လူဝကြီးသည် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး သေနတ်ချင်းချိန်မီကြပြီး မပစ်ဝံ့ဘဲရှိနေကြ၏။

ထိုအချိန်၌မှပင် လူဝကြီးနဘေးသို့ သံချောင်းရောက်ရှိလာပြီး လူဝကြီး၏နံကြားသို့ ပြောင်းဖူးရိုးတစ်ခုဖြင့် ထောက်လိုက်ပြီး

“ ဟေ့လူကြီး မလှုပ်နဲ့ ငိုက်ပူပူကြီးထဲကို ကျည်ဆန်တွေဝင်သွားမယ်၊ ဘာအောက်မေ့လဲ ”

ဟုခြိမ်းခြောက်လိုက်ရာ လူဝကြီးသည် သူ၏နံကြားတွင်ထောက်ထားသော ပြောင်းဖူးရိုးကို သေနတ်တစ်လက်ဟုအောက်မေ့၍ မလှုပ်မဲတော့ဘဲ လက်နက်ချလိုက်ရလေ၏။

သံချောင်းသည် ထိုအခါမှပင် လူဝကြီးလက်မှ သေနတ်ကိုယူ၍ ပြောင်းဖူးရိုးကိုလွှဲပစ်ကာ

“ ဟဲဟဲ... ဉာဏ်ရှိရင် ပြောင်းဖူးရိုးကလဲ သေနတ်ဖြစ်တယ် ”

၁၉၂ မင်းမြတ်သူရ

ဟုပြောလေရာ လူဝကြီးသည် မခံချိမခံသာဖြစ်သွားလေ၏။

ထိုအခါ မိုးခိုက်က လူဝကြီးကို အခန်းထဲသို့ဝင်စေပြီး မေ့မျောနေသူ သုံးဦးနှင့်အတူ အခန်းထဲတွင်ထည့်၍ အခန်းတံခါးကိုပိတ်ထားလိုက်လေ၏။

ထို့နောက်တွင်မူ မိုးခိုက်က မိန်းမချောလေးကို ကားပေါ်သို့တက်စေပြီး ကားကိုမောင်းနှင်စေ၏။ မိုးခိုက်နှင့် သံချောင်းသည် သေနတ်ကိုယ်စီဖြင့် ကားနောက်ခန်းတွင်ထိုင်၍ လိုက်ပါလာလေ၏။

မိန်းမချောလေးသည် အောင့်သီးအောင့်သက်ဖြင့် ကားကိုမောင်းနှင်ရလေ၏။ ၎င်းတို့သည် ကားကို အတန်ကြာအောင်မောင်းနှင်စေပြီးမှ မိုးခိုက်က တစ်စုံတစ်ရာကို သတိရသဖြင့် မျက်လုံးပြူးသွားပြီး

“ဟင်း.. မျောက်စုတ်မျောက်နာ ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီ ဒီကောင်ကို ခေါ်ဖို့မေ့နေတယ်”

ဟုပြောလေရာ သံချောင်းက မျက်မှောင်ကြုတ်၍

“နေပါစေဗျာ၊ ပြန်ခေါ်မနေနဲ့၊ ဒီမျောက်ကြောင့် ကျုပ်တို့ဒုက္ခအမျိုးမျိုးရောက်ရတယ်”

ဟုပြောလေ၏။ မိုးခိုက်သည် မျောက်ငယ်နှင့်အတူအကွ စားအတူ သွားအတူ နေထိုင်ခဲ့ဖူးသဖြင့် ၎င်းကို ပြန်ခေါ်ရန်နီးဖြစ်နေလေ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် ကားခေါင်မိုးပေါ်မှ တဝုန်းဝုန်းအသံကြားရပြီး

ဝေတနာတပေ

“နေပြီ၊ ခပ်စုတ်လို မိန်းမချောလေးတစ်ယောက်က ဘာဖြစ်လို့ သေနတ်ကိုပြီး ခုခိုက်အမှုတွေကို ကျူးလွန်နေတာလဲ၊ နောက်ပြီး တော့ ဒေါင်းတံဆိပ်ငွေဆွဲပြား နှိပ်ပြီး ဟာ ချုပ်လို့ ခပ်လို ယာဇာတ်လဲ”

မိန်းမချောလေးသည် ကားမောင်းနေရာမှ ရပ်၍အထိတ်တလန့်ဖြင့်

“ဟင်... ကားခေါ်မိုးပေါ်မှာ ဘာသံလဲ”

ဟုရွှေတံဆိပ်ပြောဆိုလေရာ မိုးခိုက်သည် တံခါးကိုဖွင့်၍ ခေါ်မိုးပေါ်သို့ ကြည့်ရှုလေရာ အမိုးပေါ်တွင်အခန့်သားထိုင်၍လိုက်ပါလာသော မျောက်ငယ်ကိုတွေ့ရလေ၏။

မိုးခိုက်သည် မမျှော်လင့်ဘဲ မျောက်ငယ်ကိုတွေ့ရသဖြင့် အံ့သြဝမ်းသာသွားပြီး

“မျောက်စုတ် မျောက်နာ”

ဟု ချီးကျူးထောပနာပြုလိုက်လေ၏။

ထို့နောက် မျောက်ငယ်တာတေကို ကားအတွင်းသို့ခေါ်၍ ခရီးဆက်စေခဲ့၏။ မိုးခိုက်သည် ကားမောင်းနေသော မိန်းမချောလေး၏ ရှည်လျားသော ဆံပင်ကိုငေးစိုက်ကြည့်၍ ချောမောလှပသော မိန်းမတစ်ယောက်သည် အဘယ်ကြောင့် ဒုစရိုက်အမှုများနှင့်ပတ်သက်နေသည် မသိချေ။

မိုးခိုက်သည် မိန်းမချောလေးကို ကြည့်ရှု၍ သူ့ဘာဝနောက်ကြောင်းကို သိချင်လာမိ၏။ ထို့ကြောင့် သူမကိုကြည့်၍

“နေပါဦး ခင်ဗျားလို မိန်းမချောလေးတစ်ယောက်က ဘာဖြစ်လို့သေ နတ်ကိုလိုပြီး ဒုစရိုက်အမှုတွေကို ကျူးလွန်နေတာလဲ၊ နောက်ပြီးတော့

ခေါင်းတံဆိပ်ငွေဆွဲပြားနှစ်ပြားဆိုတော့ ခင်ဗျားတို့နဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်သလဲ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ မိန်းမချောလေးသည် ကားကိုရုစိုက်၍မောင်းနှင်နေရင်း

“ရှင်တကယ်သိချင်တယ်ဆိုရင် ကျွန်မ အေးအေးဆေးဆေးပြောပြပါမယ်။ တကယ်တော့ ကျွန်မတို့ဟာ ရှင်ထင်သလို ဒုစရိုက်သမားတွေမဟုတ်ပါဘူး။”

ဟုပြောရင်း ကားကို လမ်းနဘေးသို့ ထိုးရပ်လိုက်လေ၏။ ညဉ့်နက်သန်းခေါင်အချိန်ဖြစ်သော်လည်း လသာသောညဖြစ်သဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ဝှမ်းလုံး လင်းလက်နေလေ၏။

မိန်းမချောလေးသည် ကားထဲမှထွက်၍ လမ်းနဘေးရှိ ကျောက်တုံးပေါ်၌ တင်ပလွဲထိုင်လေ၏။ ထို့နောက် သူမ၏ရှည်လျားသော ဆံပင်များကို ဝှေ့ညှိုးလိုက်ပြီး

“ကျွန်မရဲ့ဖခင်ကြီးဟာ လယ်တွေယာတွေ၊ ထန်းတောတွေ အများကြီးပိုင်ဆိုင်တဲ့ တောသူဌေးကြီးတစ်ယောက်ပါ။ မိခင်ကြီးကတော့ ကျွန်မကိုမွေးဖွားပြီး မီးတွင်းထဲမှာပဲ အသက်ဆုံးပါးသွားခဲ့တယ်။ ဖခင်ကြီးဟာ မိခင်ဆုံးပါးသွားပြီး ကျွန်မအသက် (၅) နှစ်အရွယ်အထိ အေးအေးချမ်းချမ်းနေ ထိုင်ခဲ့ပါတယ်။ နောက်တော့ ရွာဘုရားပွဲကို ရောက်လာတဲ့ မြို့ပေါ်က

မိန်းမလည်တစ်ယောက်နဲ့ ပြွန်းခါး မိန်းမလည်ရဲ့မာယာညွတ်ကွင်းထဲမှာ သက်ဆင်းသွားခဲ့ရပါတယ်။ ဖခင်ကြီးဟာ မိန်းမလည်ကို တမ်းတမ်းပွဲဖြစ်ပြီး လက်ထပ်ယူတဲ့အချိန်မှာ ကျွန်မတို့မောင်နှမဟာ ငရဲတွင်းထဲကျသလို မှားခဲ့ရပါတယ်။ မိတ္တူဖြစ်တဲ့ မိန်းမကြီးဟာ အလွန်မာယာမာယာများပြီး ဖခင်ကြီးကိုလဲ တဖြည်းဖြည်း လွှမ်းမိုးလာပါတယ်။ ကျွန်မဖခင်ဟာ ရှေးဆန်ပြီး ရိုးသားတဲ့ တောသူဌေးတစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့အတွက် မြို့သူမိန်းမလည်တစ်ယောက်ရဲ့ မာယာညွတ်ကွင်းထဲကနေ ရုန်းမထွက်နိုင်တော့ပါဘူး။ ဒီလိုနဲ့ ဖခင်ကြီးဟာ နှလုံးရောဂါစွဲကပ်လာပါတော့တယ်။ ဖခင်ကြီးရဲ့ကျန်းမာရေး အခြေအနေ ဆိုးဝါးပြီး သေမင်းလက်ကို ဝကွက်အပ်ရမဲ့အချိန်မှာ မိတ္တူဖြစ်သူ မိန်းမလည်ကြီးဟာ ဖခင်ကြီးရဲ့ စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေအားလုံးကို အပိုင်သိမ်းယူခဲ့ပါတယ်။ နောက်ဆုံးတော့ ဖခင်ကြီးဟာ သူ့သေကာနီးရောက်တော့မှ မိတ္တူဖြစ်သူရဲ့ ယုတ်မာ ကောက်ကျစ်မှုကို ခိုင်စားမိသွားခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဖခင်ကြီးအတွက် အရာရာ နောက်ကျသွားခဲ့ပါပြီ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဖခင်ကြီးရဲ့ စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေအားလုံး မိတ္တူဖြစ်သူက အပိုင်သိမ်းထားလိုက်ပြီလေ။ ဖခင်ကြီးဟာ သူ့သေကာနီးအချိန်မှာ ကျွန်မနဲ့အစ်ကိုဖြစ်ကိုခေါ်ပြီး ငွေနှံလုပ်ထားတဲ့ ခေါင်းတံဆိပ်ဆွဲပြားနှစ်ပြားကို နောက်ဆုံးအမွေအဖြစ်ပေးခဲ့ပါတယ်။ ဖခင်ကြီးရဲ့ နောက်ဆုံးအမွေဟာ ငွေဆွဲပြားနှစ်ပြားသာဖြစ်လို့ မိတ္တူဖြစ်သူက

စိတ်မဝင်စားခဲ့ပါဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အခင်ကြီးရဲ့ အတွင်းပစ္စည်းတွေနဲ့ လယ်တွေယာတွေ ထန်းတောတွေအားလုံး သူ့နာမည်နဲ့လွှဲအပ်ထားလိုက်ပြီလေ။ အခင်ကြီးဟာ သူ့သားသမီးတွေကို မိတ္တူဖြစ်သူက စောင်မကြည့်ရှုမယ်ထင်လို့ အမွေတွေအားလုံး လွှဲပေးခဲ့ပြီးမှ မိတ္တူဖြစ်သူရဲ့ ဘီလူးခေါင်းဆောင်းထားတဲ့ ကြမ်းကြုတ်ရက်စက်မှုဟာ တဖြည်းဖြည်းပေါ်ပေါက်လာတယ်။ ဒီအချိန်မှာ အခင်ကြီးအတွက် အားလုံးဟာနောက်ကျသွားပြီလေ။ သူ့အသက်ဆုံးကာနီးမှာ ကျွန်မတို့မောင်နှမအတွက် တန်ဖိုးမရှိတဲ့ ဒေါင်းတံဆိပ်ငွေဆွဲပြားနှစ်ပြားကို အမွေအဖြစ်ပေးခဲ့တယ်။

အခင်ကြီးဟာ အသက်ဆုံးကာနီးမှာ ကျွန်မတို့ မောင်နှမနှစ်ယောက်ရဲ့ လက်ကိုကိုင်ပြီး ဒေါင်းတံဆိပ်ငွေဆွဲပြားလေး နှစ်ပြားကို သေသေချာချာ သိမ်းထားဖို့ အကြိမ်ကြိမ်မှာကြားခဲ့တယ်။ နောက်ပြီးတော့ ဒီဆွဲပြားလေးနှစ်ပြားဟာ သားတို့သမီးတို့အတွက် တစ်ချိန်ချိန်မှာ အကျိုးကျေးဇူးရှိလိမ့်မယ်လို့ လေးလေး နက်နက်မှာကြားခဲ့တယ်။ အခင်ကြီးသေဆုံးသွားတဲ့အချိန်ကစပြီး မိတ္တူဖြစ်သူဟာ လယ်တွေယာတွေ ထန်းတောတွေအားလုံး ရောင်းပြီး ရွာကနေ ထွက်သွားခဲ့တယ်။ ကျွန်မတို့ မောင်နှမကိုတော့ တစ်ပြားတစ်ချပ်မှ ပေးမသွားခဲ့ပါဘူး။

ဟုပြောလေရာ မိုးခိုက်နှင့် သံချောင်းသည် မိန်းမချောလေးကို ကရုဏာသက်ဟန်ဖြင့် ကြည့်ရှုလိုက်လေ၏။ မိန်းမချောလေး၏ မိတ္တူ

ဖြစ်သူသည် ရက်စက်လွန်းလှ၏။ ထိုအခိုက်မှာပင် မျောက်ငယ် တာတေသည် ကားစက် ဖုံးပေါ်တွင်ထိုင်နေရာမှ သူ၏အင်္ကျီအိတ်ထဲရှိ ဒေါင်းတံဆိပ်ငွေဆွဲပြားနှစ်ပြားကို ထုတ်ယူ၍ လည်ပင်း၌ ဆွဲလိုက်ခြင်းကို မည်သူမျှ သတိမထားမိလိုက်ချေ။

မျောက်ငယ်သည် လူဝကြီးနှင့်အဖွဲ့ သူ၏ခန္ဓာကိုယ်အား ရှာဖွေစဉ်က ဒေါင်းတံဆိပ်ငွေဆွဲပြားကို အမှိုက်များအတွင်းသို့ပစ်ချ၍ အိပ်ကပ်ထဲသို့ ပဲကြီးလှော်များ ထည့်စားခဲ့၏။

သူ၏အိတ်ကပ်ထဲတွင် ပဲကြီးလှော်ကုန်သွားသောအခါ ဒေါင်းတံဆိပ်ငွေဆွဲပြားများကို အင်္ကျီအိတ်ထဲသို့ ပြန်ထည့်ထားခြင်းဖြစ်၏။

မိန်းမချောလေးက သူ၏စကားကို ဆက်ပြန်၏။

“ အဖေမရှိတဲ့နောက်မှာ ရွာမှာအွေ့မျိုးရင်းခြာလည်းမရှိတော့ ကျွန်မတို့ မောင်နှမဟာ ခိုကားရာမဲ့ဖြစ်ခဲ့ရတယ်။ နောက်တော့ ကျွန်မအစ်ကိုကို ရွာမှာ အမဲလိုက်ဖို့ရောက်လာတဲ့ ဝန်ထောက်ကြီးတစ်ယောက်က မွေးစားဖို့ခေါ် သွားတယ်။ ကျွန်မ အစ်ကိုကို မွေးစားဖို့ခေါ်သွားပြီး ဘာမှမကြာပါဘူး။ ရွာအလှူပွဲကိုရောက်လာတဲ့ မြို့ပေါ်က ကောင်လိပ်ကျောင်းဆရာကြီးဟာ ကျွန်မကို မွေးစားဖို့ခေါ်သွားပြန်တယ်။ ဒီလိုနဲ့ ကျွန်မတို့မောင်နှမဟာ တစ်ကွဲတစ်ပြားစီဖြစ်ခဲ့ရတယ်။ ကျွန်မတို့ မောင်နှမအတွက် အဖေထားရစ်ခဲ့တဲ့ အမွေဆိုလို့ ဘာမှတန်ဖိုးမရှိတဲ့ ဒေါင်း

တံဆိပ်ငွေဆွဲပြားတစ်ပြားစီပဲ ရရှိခဲ့တယ်။ အစ်ကိုဖြစ်သူနဲ့လည်း နှစ်
မပါင်းများစွာ ကွဲကွာခဲ့ရတယ်။ ကျွန်မကို မွေးစားတဲ့ ကောလိပ် ကျောင်း
ဆရာကြီးဟာ ကျွန်မကို ပညာသင်ပေးခဲ့တယ်။ ကျွန်မ ဆယ်တန်း
အောင်ပြီး ကောလိပ်ကျောင်းတက်ချိန်မှာ ရာဇဝင်တက်ကိုယူခဲ့တယ်။
ကျွန်မရဲ့မွေးစားအဖေကတော့ ရှေးဟောင်း ပစ္စည်းဝါသနာအိုးကြီး
တစ်ယောက်ပါ။ ကျွန်မလည်း မွေးစားအဖေနေ့နေပြီး ရှေးဟောင်းပစ္စည်းတွေ
ကို ဝါသနာပါလာခဲ့တယ်။ ဒီလိုနဲ့တစ်နေ့မှာ ရှေးဟောင်းပစ္စည်းတစ်ခုရဲ့
သဲလွန်စရလို့ ညောင်ဦးဘက်ကို သွားရင်း ဧရာဝတီမြစ်ထဲမှာ ကျွန်မ
တို့လှေနဲ့ခရီး ထွက်ခဲ့တယ်။ အဲဒီခရီးမှာ လှေမှောက်ပြီး ကျွန်မရဲ့မွေးစား
အဖေ သေဆုံးခဲ့တယ်။ ကျွန်မလည်း ရေထဲမှာ မျောပါပြီး မြစ်ကမ်း
တစ်နေရာမှာ သွားပြီးတင်နေခဲ့တယ်။ ကျွန်မလည်း သတိရလာရော
အလွန်ထူးဆန်းတဲ့အဖြစ်အပျက် တစ်ခုဖြစ်ပျက်ခဲ့တယ်။ အဲဒါကတော့
ကျွန်မရဲ့အင်းတံဆိပ်ငွေဆွဲပြားလေးဟာ အလယ်ကနေ ကွဲကွာပြီး
နှစ်ခြမ်းဖြစ်နေတယ်။ ကျွန်မ ငယ်စဉ်ကတည်းက အင်းတံဆိပ် ငွေဆွဲပြား
လေးကို နေ့စဉ်ကိုင်တွယ်ကြည့်နေပေမဲ့ ဆွဲပြားလေးကို လုပ်ထားတဲ့
လက်ရာကောင်းလွန်းလို့ ဆွဲပြားလေးနှစ်ခြမ်းဆက်ထားတာ သတိ
မပြုမိဘူး။ ဒီထက်ပိုအံ့သြစရာကောင်းတာက ဆွဲပြားလေး နှစ်ခြမ်းရဲ့
အတွင်းဘက်မှာ စာနဲ့မြေပုံတစ်ခုကို တွေ့ရတယ်။ စာကတော့ ကျွန်မ

အဖေက ကျွန်မတို့ကိုရေးထားတဲ့စာပါ။ စာထဲမှာ သူ့ရဲ့ အမွေတွေကို
သားသမီးနှစ်ယောက်ကို မိန်းမလည်ကြီးမသိအောင် ပေးခဲ့တဲ့
အကြောင်း ရေးထားခဲ့တယ်။ မြေပုံကတော့ တစ်ဝက်စီပဲပါတယ်။ ကျွန်မနဲ့
ကျွန်မအစ်ကို အရွယ်ရောက်ရင် အင်းတံဆိပ်ငွေဆွဲပြားနှစ်ပြားကို
ပူးပေါင်းပြီး ရတနာတွေရှိတဲ့မြေပုံကို သွားရောက်ရှာဖွေပါလို့ ပါရှိတယ်။”

ဟုပြောလေရာ မိုးခိုက်က သက်ပြင်းချ၍

“အဲဒါ ဖခင်ရဲ့မေတ္တာပေါ့ဗျာ။ ခင်ဗျာတို့ မောင်နှမရဲ့အဖြစ်အပျက်
နဲ့ဆင်တူတဲ့ အဖြစ်မျိုးကို ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ကြုံတွေ့ခဲ့ဖူးပါတယ်။
အဲဒါကတော့ ဖခင်သေဆုံးချိန်မှာ မိသွေးက စည်းစိမ်တွေအားလုံး
အကုန် လက်ဝါးကြီးအုပ်ထားပြီး သမီးဖြစ်သူက စိတ်မနှံ့ဖြစ်နေတဲ့အချိန်
ပေါ့။ နောက်ဆုံးတော့ သမီးဖြစ်သူ အရွယ်ရောက်တဲ့အချိန်မှာ ဖခင်
လှူဒါန်းခဲ့တဲ့ ဇရပ်ကြီးရဲ့ခေါင်မိုးပေါ်က ခေါင်းရှပ်ကြီးကျက်ပြီး ရတနာတွေ
တွေ့ရတယ်။ အဲဒီလို ရတနာတွေကို တွေ့ရတာလဲ ကျွန်တော်နဲ့မျောက်
ကလေး တာတောရဲ့ပယောဂကြောင့်ပဲ။”

ဟုပြောလေ၏။ ထိုအခါ မိန်းမချောလေးက မိုးခိုက်ပြောသော
အကြောင်းကို စိတ်ဝင်တစားရှိလှသဖြင့် မေးမြန်းလေရာ မိုးခိုက်က
အရူးမ မိလှ၏အမွေပစ္စည်းများကို ဇရပ်ခေါင်မိုးပေါ်မှ ရယူပေးခဲ့သော
အကြောင်းကို ပြန်လည်ပြောဆိုလေ၏။ မိန်းမချောလေးသည်

စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်နေရာမှ

“ကျွန်မတို့မောင်နှမရဲ့ အဖြစ်နဲ့အတော်ဆင်တူတာပဲ၊ အရူးမမိလှကတော့ သူ့ရဲ့ စိတ်ဝေဒနာကောင်းမွန်သက်သာလာပြီး ဖခင်ရဲ့အမွေပစ္စည်းတွေကို ရခဲ့တယ်နော်၊ ကျွန်မတို့ကတော့ မိလှလို ကံမကောင်းပါဘူး။ ကျွန်မဟာ ဒေါင်းတံဆိပ်ငွေဆွဲပြားလေးရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်ကို သိခဲ့ရသလို ကျွန်မရဲ့အစ်ကိုဟာလည်း ဒေါင်းတံဆိပ်ငွေဆွဲပြားရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်ကို သူ့နည်းသူ့ဟန်နဲ့သိခဲ့တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မတို့မောင်နှမနှစ်ယောက်ဟာ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကွဲကွာနေတော့ မောင်နှမအရင်းသံယောဇဉ် မရှိတော့ဘူး။ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ယုံကြည်လို့လဲ မရဘူး။ သံသယမျက်လုံးတွေနဲ့ကြည့်ပြီး တစ်ယောက်လက်ထဲမှာရှိတဲ့ ဒေါင်းတံဆိပ်ဆွဲပြားကို တစ်ယောက်က လိုချင်နေခဲ့တယ်၊ ဆွဲပြားနှစ်ပြားကို အတူပေါင်းပြီး ရတနာတွေကို သွားရောက်ဝူးဖော်ဖို့ တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး ယုံကြည်မှု မရှိကြဘူး”

ဟုပြောလေရာ သူမ၏စကားကို စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်နေသော သံချောင်းက ဝင်၍

“ဒါနဲ့ နေပါဦး မိန်းကလေးရဲ့အစ်ကိုကရော ဘာအလုပ်လုပ်သလဲ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ မိန်းမချောလေးက သက်ပြင်းချ၍

တောနာစာပေ

“ကျွန်မအစ်ကိုကို မွေးစားတဲ့ ဝန်ထောက်ကြီးဟာ သားထောက်သမီးမရှိဘူး၊ အစ်ကိုကိုပဲ သားအရင်းလို မွေးစားခဲ့တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မအစ်ကိုဟာ ရှေးဘဝက ဝင်ကြွေးကြောင့်လားမသိဘူး၊ မိန်းမမိတ်ပေါက်ပြီး မိန်းမလျာဖြစ်နေခဲ့တယ်၊ အစ်ကိုကိုမွေးစားတဲ့ ဝန်ထောက်ကြီးဟာ သားဖြစ်သူကို ယောက်ျားပီပီသသနဲ့ ရဲဝံ့စေချင်လွန်းလို့ တောလိုက်ဖို့ ခေါ်သွားတယ်၊ ကိုယ်ခံပညာအမျိုးမျိုးကို သင်ကြားပေးခဲ့တယ်၊ ဒါပေမဲ့ အစ်ကိုကတော့ မိန်းမလျာဘဝကို မစွန့်လွှတ်နိုင်ဘူး၊ နောက်ဆုံးတော့ ဝန်ထောက်ကြီး သေဆုံးသွားပြီး အမွေတွေအများကြီးရလိုက်တဲ့အစ်ကိုဟာ မိန်းမလျာဘဝနဲ့ ဆိုးချင်တိုင်းဆိုး၊ ပေချင်တိုင်းပေနေခဲ့တယ်၊ အစ်ကိုဟာ လောဘဇောကပ်ပြီး ကျွန်မတို့သွားလာရာကို တကောက်ကောက်လိုက်နေတယ်၊ သူဟာ အခွင့်အာရေရရရ ကျွန်မရဲ့ဒေါင်းတံဆိပ်ငွေဆွဲပြားကို လုယူပြီး ရတနာတွေကို သူတစ်ယောက်တည်း မောင်ပိုင်စီးဖို့ကြံရွယ်ခဲ့တယ်၊ အခုတော့ သူ့ရဲ့ငွေဆွဲပြားဖျော့ ကျွန်မရဲ့ငွေဆွဲပြားပါ ကတုံးပေါ်ထိပ်ကွက်တဲ့ ရှင်တို့လက်ထဲကို ရောက်ခဲ့ရပါပြီ”

ဟုပြောလေ၏။ မိန်းမချောလေး၏စကားကြောင့် မိုးခိုက်က လက်ကာပြ၍

“ဒီမှာ ကျုပ်ပြောတဲ့စကားကို နားထောင်ပါဦး၊ တကယ်တော့ မင်းထင်သလို ကတုံးပေါ်ထိပ်ကွက် လုပ်တာမဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီကိစ္စအား

တောနာစာပေ

လုံး မျောက်တစ်ကောင်ကြောင့်ဖြစ်ခဲ့တာပါ။ ဒီမျောက်ဟာ အရောင် ပြောင်ပြောင်လက်လက်မြင်ရင် မနေနိုင်ဘူး။ မရရအောင် ယူတတ်တဲ့ အကျင့်ရှိပါတယ်။ ကျုပ်ရဲ့လည်ပင်းမှာဆွဲထားတဲ့ ဒေါင်းတံဆိပ်တွေဆွဲပြီး ကိုတောင် မကြာခဏ ချွတ်ယူဖို့ကြိုးစားခဲ့ဖူးတယ်။ ကျုပ်တို့ဟာ မျောက် လုပ်သမျှ ဘုမသီ ဘမသီနဲ့ ခံနေရတာပါ။ တကယ်တော့ ဒီမျောက်ဟာ ကျုပ်ရဲ့မျောက်လည်းမဟုတ်ပါဘူး။ သူ့ဘာသာ ခိုကိုးရာမဲ့ပြီး ကျုပ် နောက်ကို လိုက်နေခဲ့တာပါ။”

ဟုရှင်းလင်းပြလေ၏။ မိန်းမချောလေးသည် မိုးခိုက်၏စကားကြောင့် မယုံမရဲကြည့်လိုက်ပြီး

“ရှင်ပြောတာ အမှန်တွေပဲလား။”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ သံချောင်းက ဝင်ရောက်၍

“အမှန်တွေပါဗျာ၊ ကျုပ်တို့ဟာ ဒေါင်းတံဆိပ်တွေဆွဲပြီးကို မိန်း ကလေးပြောမှ ကြားဖူးတာပါ။ ဒီနေ့ထက်တိုင် မြင်တောင်မမြင်ဘူးခဲ ပါဘူး။ ကျုပ်တို့မွေးထားတဲ့ မျောက်စုတ်က ဂြိုဟ်မွှေနေတာပါ။”

ဟုပြောရင်း ကားစက်ဖူးပေါ်တွင် ထိုင်နေသော မျောက်ငယ်ကို လှမ်း ကြည့်လိုက်၏။

မျောက်ငယ်သည် သူ၏လည်ပင်းတွင် ဒေါင်းတံဆိပ်တွေဆွဲပြီးပါ သော ဆွဲပြီးဖျားကို ဆွဲထားဆဲဖြစ်သော်လည်း ညအမှောင်ထဲတွင်

ရောက်ရှိနေ၍ ၎င်းတို့အားလုံး မြင်တွေ့ခြင်းမရှိချေ။

မိုးခိုက်က မိန်းမချောလေးကို ကြည့်၍

“တကယ်လို့ ကျုပ်တို့လက်ထဲကို ဒေါင်းတံဆိပ်တွေဆွဲပြီးတွေ့ ရောက်လာလို့ရှိရင် မင်းကိုဆက်သွယ်ပြီး အမြန်ဆုံးပြန်ပေးပါမယ်။ သူ တစ်ပါးပစ္စည်းကို မတရားမလိုချင်ပါဘူး။ ကျုပ်တို့ဟာ တစ်ခါတုန်းက အဖျားမမီလှဆိုသူရဲ့အမွေပစ္စည်းတွေကို သူ့လက်ထဲရောက်အောင် လုပ်ပေးခဲ့ဖူးပါတယ်။ ကျုပ်တို့တစ်ပြားတစ်ချပ်မှ မယူပါဘူး။ မယုံရင် အဲဒီ မြို့ရောက်ရင် စုံစမ်းကြည့်ပါ။ အဖျားမမီလှရဲ့လိပ်စာကို ကျုပ်တို့ပေးလိုက် မှာပါ။”

ဟုပြောလေရာ မိန်းမချောလေးသည် မိုးခိုက်တို့ကို အနည်းငယ်ယုံ ကြည့်သွားလေ၏။ ထို့ကြောင့် သက်ပြင်းချ၍

“ဒါဆိုရင် ကျွန်မတို့က အထင်မှားပြီး ရှင်တို့ကိုဖမ်းမိတယ်ထင် တယ်။ ရှင်တို့ဟာ ဗုဒ္ဓရိုက်သမားတွေမဟုတ်ဘူးဆိုရင်တော့ ကျွန်မကပဲ တောင်ပန်ပါတယ်။ အကယ်၍ ရှင်တို့လက်ထဲကို ဒေါင်းတံဆိပ်တွေဆွဲပြီး တွေ့ ရောက်လာခဲ့ရင် ကျွန်မတို့ကို ပြန်ပေးပါနော်။ ဒီပစ္စည်းတွေကို ကျွန်မ တစ်ယောက်တည်း မယူပါဘူး။ ကျွန်မအစ်ကိုကို တစ်ဝက်ခွဲပေးမှာပါ။ ကျွန်မရတဲ့ တစ်ဝက်ကိုတော့ ကျောင်းကန်ဘုရားတွေအတွက် ပျံ့အိန်း ပစ်မယ်လို့ စိတ်ကူးပါတယ်။ ကျွန်မက ပိုက်ဆံကို မက်မေးခြင်းမရှိပါဘူး။”

ကျွန်ုပ်ရင်ထဲမှာ စွဲလမ်းတမ်းတတာ ရှေးဟောင်းပစ္စည်းတွေပါ။ ငွေစက္ကူတွေကို ရှေးဟောင်းပစ္စည်းတွေလောက် မမက်မောပါဘူး။”

ဟုပြောလေ၏။ မိုးခိုက်သည် မိန်းမချောလေး၏ ချောမောလှပသော မျက်နှာကိုကြည့်၍ သက်ပြင်းချလိုက်မိ၏။

သူမသည် ညှို့ဝင်အားကောင်းသော မိန်းမတစ်ယောက်ဖြစ်နေလေ၏။ သူမ၏ရှည်လျားသော ဆံပင်များက အရပ်မြင့်၍ စွင့်ကားသောတံင်နှင့် လိုက်ဖက်ခြင်းရှိလှ၏။

ထို့နောက်တွင်မူ မိုးခိုက်တို့သည် ကားဆီသို့ပြန်လည်ရောက်ရှိလေ၏။ မျောက်ကလေးတောတေသည် မိုးခိုက်တို့ရောက်ရှိလာသောအခါ သူ၏လည်ပင်းမှ ဒေါင်းတံဆိပ်ငွေဆွဲပြားနှစ်ပြားကို ချွတ်၍ အိတ်ကပ်ထဲသို့ ဖွက်လိုက်လေ၏။

မျောက်ငယ်သည် ဒေါင်းတံဆိပ်ငွေဆွဲပြားနှစ်ပြားကို သူတစ်ဦးတည်း လိုချင်နေပုံရ၏။ သူ့လက်ထဲမှ လူများလုယူသွားမှာ စိုးရွံ့၏။ မိုးခိုက်တို့သည် ကားပေါ်သို့ပြန်တက်၍ အလာလမ်းအတိုင်း မောင်းနှင်ခဲ့လေ၏။

ကားကို အတန်ကြာအောင် မောင်းနှင်ပြီးနောက် မီးရောင်လင်းလက်နေသော မိုးအလင်းဖွင့်သည့် ဆိုင်ကလေးတစ်ဆိုင်ကို တွေ့ရလေ၏။ သံချောင်းသည် ဆိုင်ကလေးကိုကြည့်၍ ဗိုက်ဆာသည်ဟုဆိုကာ

ကားကိုရပ်ခိုင်းလေ၏။

မိုးခိုက်တို့သည် ကားကိုရပ်၍ဆိုင်ကလေး၏တံခါးကိုခေါက်လိုက်ရာ ဆယ်ကျော်သက်အရွယ်လူငယ်လေးတစ်ဦးသည် တံခါးကိုဖွင့်ပေးလေ၏။ မိုးခိုက်သည် ဆိုင်ထဲသို့ မျက်လုံးဝှေ့ကြည့်၍ ဆိုင်ထဲတွင် လူရှင်းနေသဖြင့်

“ ကျုပ်တို့ခရီးသွားရင်း ဗိုက်ဆာလိုဝင်လာကြတာ ဘာများရဦးမလဲ ”

ဟုမေးမြန်းလေရာ စားပွဲထိုးကလေးသည် မိုးခိုက်တို့သုံးယောက်စလုံးကိုကြည့်၍ အေးတိအေးစက်အမူအယာဖြင့်

“ ထမင်းနဲ့ဟင်း နည်းနည်းတော့ကျန်ပါသေးတယ်၊ အားလုံး ဝက်သားစားတယ်မဟုတ်လား၊ ဝက်သားဟင်းတွေတော့ အများကြီးကျန်သေးတယ် ”

ဟုပြောလေ၏။ မိုးခိုက်တို့သည် လူငယ်လေးကို ဝက်သားစားကြောင်း ပြောဆို၍ ဆိုင်ထဲသို့ ဝင်သွားကြ၏။ ဆိုင်၏ထောင့်တစ်နေရာတွင် အောက်လင်းမီးအိမ်တစ်လုံး ထွန်းထားပြီး ငွေသိမ်းစားပွဲတွင် ဦးထုပ်တစ်လုံးကို ခပ်ခိုက်ခိုက်ဆောင်းထားသော လူတစ်ဦးသည် ငွေများကို ရေတွက်နေလေ၏။

ညဉ့်နက်နေပြီဖြစ်သဖြင့် ဆိုင်ထဲတွင် လူတစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ ရှိ

၂၀၆ မင်းမြတ်သူရ

မနေကြချေ။ မိုးခိုက်တို့သည် ထမင်းဟင်းများကို စောင့်ဆိုင်းရင်း တစ်ဆိုင်လုံး လှည့်လည်ကြည့်ရှုလေရာ ဆိုင်အိမ်နံရံတွင် ရှေးဟောင်း မြန်မာကဏ္ဍာများကို ရေးဆွဲထားသော ပိတ်စများကို ချိတ်ဆွဲထားကြောင်းတွေ့ရ၏။

ခဏကြာလျှင် စားပွဲတိုးကလေးသည် ထမင်းဟင်းများကို အေးတိ အေးစက်အမှုအရာဖြင့် ယူလာပေးလေ၏။ သံချောင်းသည် လူငယ် ဧ၏အမှုအရာကိုကြည့်၍ သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး

“ ဆိုင်မှာ စားပွဲတိုးတစ်ယောက်တည်းရှိသလား ”

ဟုမေးပြန်းလိုက်ရာ စားပွဲတိုးလူငယ်သည် ခေါင်းကိုခါယမ်း၍

“ ခင်ဗျားတို့ မကြာခင်သိရမှာပါ။ ထမင်းတွေစားလိုက်ပါဦး ”

ဟုပဟေဠိဆန်ဆန်ပြောလေ၏။ မိုးခိုက်တို့သည် ဆာလောင်နေပြီ ပြစ်သဖြင့် သူ၏စကားကို မတွေးတောနိုင်တော့ဘဲ ထမင်းစားသောက်ကြလေ၏။

မျောက်ငယ်သည် ကားထဲတွင်လဲလျောင်းပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့သဖြင့် ၎င်း အတွက် ကျွေးရန်မလိုခဲ့ချေ။

၎င်းတို့သည် ထမင်းများစားသောက်ရင်း ဟင်းချက်လက်ရာညှံ့ဖျင်းကြောင်း အပြစ်တင်ကြလေ၏။ သံချောင်းသည် မျက်နှာရှုံ့မဲ့၍ လေသံ ဟီးတိုးဖြင့်

“ ဝက်သားဟင်းကလည်း အရသာမရှိလိုက်တာ၊ ပေါရွတ်ရွတ်နဲ့ အဆီတုံးကိုပဲ ဝါးလို့ရတယ်၊ အသားတုံးက သံခဲကို မျိုရသလိုပဲ ”

ဟုပြောလေ၏။ မိန်းမချောလေးကလည်း ဟင်းချိုတစ်ခွက်ကို ဖြည်း ဖမ်းရင်း

“ ဟုတ်ပေါ့၊ ဟင်းချိုကလည်း လက်ဆေးရေလား အောက်မေ့ရတယ်၊ ဘာအရသာမှမရှိဘူး ”

ဟုပြောလေ၏။ မိုးခိုက်တို့သည် ၎င်းတို့နှစ်ဦး၏အတိုင်အစောက် ညီညီ အပြစ်တင်နေပုံကိုကြည့်၍

“ ရှု၊ တိုးတိုးပြောပါ၊ ဆိုင်ရှင်ကြားသွားရင် မကောင်းပါဘူး၊ ညကြီးသန်းခေါင်ယံ ရောင်းပေးရသေးတယ် ”

ဟုတားဆီးလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဦးထုပ်ကို ခပ်ငိုက်ငိုက်ဆောင်းထားသော ဆိုင်ရှင်က ပေသီးကို တဒေါက်ဒေါက်ခေါက်နေရာမှ အလွန် နားပါးဟန်ဖြင့်လှမ်းကြည့်၍

“ ဟင်းတွေမတောင်းရင်လဲ အပြစ်တင်လို့ရပါတယ်၊ အရသာရှိခြင်း မရှိခြင်းဟာ လျှာနဲ့ပဲဆိုင်တယ်၊ လျှာတစ်ချောင်းက အရသာမရှိဘူးဆိုပေမဲ့ ကျန်တဲ့တစ်ချောင်းကတော့ အရသာအလွန်ရှိပါတယ်လို့ ချီးမွမ်းခန်းဖွင့်ရင် ဖွင့်နေမှာနော်၊ ဒါကြောင့် လောကကြီးမှာ ကြိုက်ခြင်းမကြိုက်ခြင်းဟာ လူတစ်ဦးချင်းစီရဲ့ ပုဂ္ဂလိကဆန္ဒတွေနဲ့ အများကြီးသက်ဆိုင်

၂၀၀ မင်းမြတ်သူရ

ပါတယ် ”

ဟုပြောလေရာ မိုးခိုက်သည် ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိုတ်၍ အားတုန် အားနာဟန်ဖြင့်

“ ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ၊ သူတို့နှစ်ယောက် စားလို့မကောင်းပေမဲ့ ကျုပ် ကတော့ အတော်လေး စားလို့ကောင်းပါတယ်၊ ဒါကြောင့် ထမင်းနောက် ပန်းကန် ထပ်ထည့်နေရတယ် ”

ဟုပြောလေ၏။ ဆိုင်ရှင်သည် ပေသီးကို တဒေါက်ဒေါက်ခေါက်၍

“ မြန်မာစကားပုံတစ်ခုရှိတယ်၊ သေကာနီး ဂိက္ခာယူသွားတယ်တဲ့၊ ဒါကြောင့် ဂိက္ခာယူတဲ့သဘောနဲ့ သဘောရှိစားသောက်တာကို ကျုပ်တို့ အနေနဲ့ တားဆီးဖို့ရန် မရှိပါဘူး၊ စိတ်ကြိုက်သာစားပါ ”

ဟုပြောလေရာ မိုးခိုက်တို့သုံးယောက်သည် ဆိုင်ရှင်ကို အံ့သြဟန် ဖြင့် ကြည့်ရှုကြလေ၏။

ဆိုင်ရှင်က သူ၏စကားဆုံးသည်နှင့် ထိုင်ရာမှထ၍ ခပ်ခိုက်ခိုက် ဆောင်းထားသောဦးထုပ်ကို ချွတ်လိုက်ရာ မိန်းမချောလေးသည် တအံ့ တသြဖြင့်

“ အစ်ကိုကြီး ”

ဟုခေါ်ဝေါ်လိုက်လေ၏။

ဆိုင်ရှင်သည် ယောက်ျားစစ်စစ်တစ်ဦး၏အမူအရာနှင့်မတူဘဲ မိန်းမ

တောနာတာပေ

“ ဘာ... ဒေါင်းတံဆိပ်

ငွေညှိပြန်ပါပြေးလား၊ ပျောက်

ဆုံးသွားပြီ ဟုတ်လား၊ ငါ

ယခုတုန်း ကောင်မ ငါတို့ကို

အကြောင်လိုက်ဖို့မကြိုးစားနဲ့

အသေသတ်ပစ်မယ် ”

လျာတစ်ဦး ဖြစ်နေလေ၏။ ထိုသူသည် မိန်းမချောလေး၏ အစ်ကိုကြီး ဆိုသူဖြစ်ပုံရ၏။ မိန်းမလျာသည် စားပွဲပေါ်တွင်တင်ထားသော ခြောက် လုံးပြူးသေနတ်ကို ချောက်ခနဲမောင်းတင်၍ ချိန်ရှယ်ကာ

“ တဲဟဲ... သိပ်အံ့ဩသွားသလား ညီမလေး၊ ယုန်ထောင်ကြောင်မိ ဆိုသလိုဖြစ်နေပြီ၊ ငါတို့က ဒီကောင်တွေနောက်ကို လိုက်တယ်၊ ကံ ကောင်းချင်တော့ ညီမလေးကို လာမိတယ်၊ ဒီတော့ မောင်နှမအချင်း ချင်း ရက်စက်ရမလိုဖြစ်နေပြီ ”

ဟုပြောလေရာ မိန်းမချောလေးသည် ခံပြင်းဟန်ဖြင့် မိန်းမလျာကို ကြည့်ရှု၍

“ အစ်ကိုကြီးဟာ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်တောင်လောဘကြီးနေ တာလဲ၊ တကယ်ဆိုရင် မောင်နှမနှစ်ယောက် စည်းစည်းလုံးလုံးနဲ့ ပူး ပေါင်းပြီး ရတနာတွေရယူမယ်ဆိုရင် နှစ်ဦးနှစ်ဖက်စလုံး အကျိုးရှိတာကြာ ပြီ၊ အခုတော့ အစ်ကိုကြီးရဲ့ မတော်လောဘစိတ်ကြောင့် ဒေါင်းတံဆိပ် ငွေဆွဲပြားနှစ်ပြားစလုံး ပျောက်ဆုံးခဲ့ရပြီ ”

ဟုပြောလေ၏။ မိန်းမလျာသည် မိန်းမချောလေး၏စကားကြောင့် မျက်လုံးပြူးသွားပြီး

“ ဘာ... ဒေါင်းတံဆိပ်ငွေဆွဲပြားနှစ်ပြားစလုံး ပျောက်ဆုံးသွားပြီ ဟုတ်လား၊ ငါမယုံဘူး၊ ကောင်မ ငါတို့ကို အကြောင်ရိုက်မို့မကြီးဘူးနဲ့၊

အသေသတ်ပစ်မယ် ”

ဟုဒေါသတကြီးအော်ဟစ်လိုက်လေ၏။ မိန်းမချောလေးသည် မိန်းမလျာ၏စကားကို ကြောက်ရွံ့ဟန်မပြဘဲ

“ အစ်ကိုကြီး သတ်ချင်သတ်လိုက်ပါ။ တကယ်တော့ အစ်ကိုကြီးနဲ့ညီမဟာ တစ်ဖအထဲက မွေးဖွားလာတဲ့ မောင်နှမအရင်းအခြာတွေပါ။ အစ်ကိုကြီး ဒီလောက်တောင် ရတနာတွေကို မက်မောနေရင် အစ်ကိုကြီးတစ်ယောက်တည်း ယူလိုက်ပါတော့။ မောင်နှမနှစ်ယောက် ရန်သူကြီးတွေလို မဖြစ်ပါရစေနဲ့တော့။ ညီမလေးဟာ ရတနာတွေကို စိတ်မဝင်စားပါဘူး။ ကျွန်မ စိတ်ဝင်စားတာက ဂျေးဟောင်းပစ္စည်းတွေပါ ”

ဟုပြောလေရာ မိန်းမလျာသည် မိန်းမချောလေး၏စကားကိုနားထောင်၍ အနည်းငယ်တွေဝေသွားလေ၏။ ပြီးမှ အံ့သြဟန်ဖြင့်

“ နင်တကယ်ပဲ ရတနာတွေကို မယူဘူးလား ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ မိန်းမချောလေးက သက်ပြင်းချ၍ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြီး

“ အရင်တုန်းက ရတနာတွေကို ရယူဖို့ကြိုးစားနေတာ ကျွန်မရဲ့တစ်ကိုယ်ရေ လောဘကြောင့်မဟုတ်ပါဘူး။ အများကောင်းကျိုးအတွက် အသုံးပြုမလို့ပါ။ ဆင်းရဲနွမ်းပါးတဲ့သူတွေကို အလှူအတန်းတွေ လုပ်ချင်လို့ပါ ”

ရတနာစာပေ

ဟုပြောလေရာ မိန်းမလျာသည် မိန်းမချောလေးကို မျက်မှောင်ကြုတ်ကြည့်၍

“ နေပါဦး... ဒေါင်းတံဆိပ်ငွေဆွဲပြားနှစ်ပြားက ဘယ်ကိုရောက်နေသလဲ။ ဒီကောင်တွေဆီမှာ မဟုတ်ဘူးလား ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ မိန်းမချောလေးက ခေါင်းကိုခါယမ်း၍

“ ဒီအကြောင်းတွေကို ကျွန်မ ရှင်းပြပါမယ် ”

ဟုအစချီကာ မိုးခိုက်တို့ကို ဖမ်းဆီးခဲ့ချိန်မှစ၍ တွေ့ဆုံမေးမြန်းခဲ့ပုံများကို စိကာပတ်ကုံး ပြောပြလေ၏။ သူမက

“ တကယ်တော့ သူတို့နှစ်ယောက်ဟာ ဒေါင်းတံဆိပ်ငွေဆွဲပြားနဲ့လုံးဝမပတ်သက်ပါဘူး။ ငွေဆွဲပြားကို မြင်တောင်မမြင်ဘူးခဲဘူး။ ငွေဆွဲပြားကို ကျွန်မတို့ဆီက ခိုးဝှက်ယူသွားတာ အသိဉာဏ်မရှိတဲ့မျောက်တစ်ကောင်ပါ ”

ဟုပြောလေရာ မိန်းမလျာက ခေါင်းကိုခါယမ်း၍

“ တိရစ္ဆာန်က အသိဉာဏ်ဘယ်ရှိမလဲ။ အသိဉာဏ်ရှိတဲ့လူတွေက ခိုးယူဖို့ ခိုင်းစေလို့ ခိုးတာဖြစ်မှာပေါ့။ နေပါဦး အဲဒီမျောက် ဘယ်မှာလဲ။ မျောက်ကလေးကို ချစ်စရာဆိုပြီး မုန့်တွေဝယ်ကျွေးလိုက်ရတာ၊ ဒင်းက ဒေါင်းတံဆိပ်ငွေဆွဲပြားကို ခိုးသွားတယ်၊ မျောက်ဟာ ငွေဆွဲပြားတွေကို ခိုးပြီး ဘယ်မှာထားမလဲ၊ ဒါ သူ့သခင်တွေဆီကိုပဲ အပ်နှံမှာပေါ့။ ဒီကောင်

ရတနာစာပေ

တွေဟာ မျောက်ကို ခိုးဝှက်ဖို့ လေ့ကျင့်ပေးထားတာဖြစ်မယ် ”

ဟုစွတ်စွဲလေ၏။

ထိုအခါ မိုးခိုက်က လက်ကာပြု၍

“ ဒီမှာ ကျုပ်တို့ကို မတရားမစွပ်စွဲပါနဲ့၊ ကျုပ်တို့ဟာ အချောင် သမားတွေမဟုတ်ဘူး၊ သူတစ်ပါးပစ္စည်းကို အလကားမလိုချင်ဘူး၊ တကယ်ပါ၊ ကျုပ်တို့ကိုယ်မှာ ခင်ဗျားတို့ကြိုက်သလိုရှာဖွေကြည့်လိုက် ”

ဟုပြောဆိုလေတော့၏။ မိုးခိုက်၏စကားကြောင့် မိန်းမချောလေးက လည်း ဝင်ရောက်ထောက်ခံလေ၏။

“ ဟုတ်ပါတယ်အစ်ကိုကြီး ညီမတို့ သူတို့ဆီမှာ အကြိမ်ကြိမ်ရှာ ဖွေကြည့်ပြီးပါပြီ ”

ဟုပြောလေရာ မိန်းမလျှာသည် ဒေါသပုန်ထသွားပြန်ပြီး

“ ဘာ... အကြိမ်ကြိမ် ရှာဖွေကြည့်ပြီးပြီဟုတ်လား၊ ဒါဆိုရင် ဒေါင်း တံဆိပ်ငွေဆွဲပြားတွေက ဘယ်ကို ခြေထောက်ပေါက်သွားသလဲ၊ ငွေ ဆွဲပြားတွေ ပျောက်တဲ့အတွက် ဒီကောင်တွေမှာ တာဝန်ရှိတယ်၊ ဆွဲပြား ပြန်မရရင်တော့ ဒီကောင်တွေရဲ့အသက်ကို ယူရမှာပဲ၊ ငါ့ရဲ့တစ်သက်လုံး စိတ်ကူးယဉ်အိပ်မက်မက်ခဲ့တဲ့ ရတနာတွေကို လက်လွှတ်မခံနိုင်ဘူး၊ နေ ပါဦး၊ မျောက်စုတ်မျောက်နုက ဘယ်မှာလဲ ”

ဟုမေးမြန်လေ၏။ မိန်းမချောလေးက မျောက်ငယ် ကားထဲတွင်ရှိ

ဝေတနာတငယ်

ကြောင်း ပြောဆိုလေရာ ဆိုင်၏အတွင်းဘက်တွင် ပုန်းအောင်းနေသော မိန်းမလျှာကြီး၏ တပည့်များက မျောက်ငယ်ကို ကားထဲမှ ဆွဲခေါ်လာ လေ၏။

မျောက်ငယ်သည် သူ့အား ကြမ်းတမ်းစွာဆွဲခေါ်လာသော လူမိုက် တစ်ဦး၏အိတ်ထဲမှ ထန်းလျက်ထုပ်ကို နှိုက်စားလိုက်ရာ သူ၏အင်္ကျီ အိတ်ထဲမှာ ဒေါင်းတံဆိပ်ငွေဆွဲပြားနှစ်ပြားသည် မြေပေါ်သို့ လျှော ကျသွားလေ၏။

မျောက်ငယ်သည် သူ၏ငွေဆွဲပြားနှစ်ပြား မြေပေါ်သို့ လျောကျသွား ခြင်းကို သိရှိသောကြောင့် ရယူချင်သော်လည်း လူမိုက်က သူ့ကိုဖမ်း ချုပ်ထားသဖြင့် မတတ်သဘာဘဲ အိမ်ထဲသို့ လိုက်ပါသွားလေ၏။

ဆိုင်ထဲသို့ရောက်သောအခါ မိန်းမလျှာကြီးသည် မျောက်ငယ်တာ တေကိုကြည့်၍ တက်ခေါက်လိုက်ပြီး

“ တောက်... မျောက်စုတ် ငါ့ရဲ့ငွေဆွဲပြား ပြန်မရရင်တော့ အရေခွံ ဆုပ်ပြီး မျောက်သားစားပစ်မယ် ”

ဟုကြုံးဝါးကာ မျောက်၏ကိုယ်ခန္ဓာတွင် ဒေါင်းတံဆိပ်ငွေဆွဲပြား နှစ်ပြားကို ရှာဖွေခိုင်းလေ၏။

လူမိုက်များသည် ငွေဆွဲပြားများကို ရှာဖွေပြီး မတွေ့ကြောင်း ပြော လေ၏။ ထိုအခါ မိန်းမလျှာသည် ပိုမို၍ဒေါသအိုးပေါက်ကွဲလာပြီး လူ

ဝေတနာတငယ်

မှိုက်များအား ကားပေါ်တွင် သွားရောက်ရှာဖွေခိုင်းလေရာ လူမှိုက်များ သည် မီးအိမ်ကိုကိုင်၍ ကားရှိရာသို့ ထွက်သွားလေ၏။

မီးအိမ်ကိုင်ထားသော လူမှိုက်တစ်ဦးသည် ဆိုင်အပြင်ဘက်သို့ ရောက်သောအခါ မျောက်ငယ်၏အိတ်ထဲမှ ဖြေပေါ်သို့ကျနေသော ငွေ ဆွဲပြားနှစ်ပြားကို ဖြေနှင့်နင်း၍ ထွက်ခွာသွားလေရာ ငွေဆွဲပြားများ သည် သဲများဖုံးလွှမ်းသွားလေ၏။

လူမှိုက်များသည် အတန်ကြာအောင် ကားထဲတွင်ရှာဖွေပြီးနောက် မတွေ့ရသဖြင့် လက်လျှော့ပြန်ခဲ့၏။ မိန်းမလျှာသည် လူမှိုက်များ၏စကား ကို နားထောင်ပြီးနောက် တက်ခေါက်၍

“တောက်... ဒါဆိုရင် ဒီဆွဲပြားတွေ ဘယ်ကိုရောက်ကုန်ပြီလဲ၊ ပြောစမ်း”

ဟုအော်ဟစ်လိုက်လေ၏။ မိန်းမချောလေး၏ သက်ပြင်းချ၍

“တကယ်တော့ အသိဉာဏ်မရှိတဲ့မျောက်တစ်ကောင်ရဲ့လက်ထဲ ကို ငွေဆွဲပြားတွေ ရောက်သွားတော့ တစ်နေရာမှာပြုတ်ကျပြီး မျောက် ဆုံးကုန်တာဖြစ်လိမ့်မယ်”

ဟုပြောလေရာ မိန်းမလျှာက မကျေမချမ်းဖြင့်

“ဘာ... ဒါဆိုရင် ငါတို့ရဲ့ငွေဆွဲပြားတွေ ဆုံးရှုံးကုန်ပြီပေါ့ဟုတ် လား။ တောက်... ငွေဆွဲပြားတွေ ပြန်မရလို့ကတော့ မျောက်စုတ်ရော

သူ့ရဲ့သခင်တွေပါ ချမ်းသာမပေးနိုင်ဘူး”

ဟုအော်ဟစ်လေ၏။ မိန်းမချောလေးက မိန်းမလျှာကို ဖျောင်းဖျ ပြောဆိုသော်လည်း လက်ခံခြင်းမရှိချေ။ မိန်းမလျှာက မိန်းမချောလေး ဘက်သို့လှည့်၍

“ကဲ... ညည်းကိုတော့ တစ်မအေတည်းမွေးတဲ့ ညီမတစ်ယောက် ဖြစ်နေလို့ အသက်ချမ်းသာပေးလိုက်မယ်၊ ဒီကောင်တွေကိုတော့ ငါ့ရဲ့ ငွေဆွဲပြားတွေ ပြန်ပြီးမရရအောင် စစ်ဆေးရမယ်”

ဟုပြောကာ မိန်းမချောလေးအား ပြန်ပို့ပေးရန် သူ၏တပည့်များကို စေခိုင်းလိုက်လေ၏။ မိန်းမချောလေးက သက်ပြင်းချ၍ မိုးခိုက်တို့ကို ကြည့်ကာ

“ကျွန်မ ပယောဂကြောင့် အခုလိုဖြစ်ရတာကို ကျွန်မ စိတ် မကောင်းပါဘူး”

ဟုပြောလေ၏။ မိုးခိုက်က ခေါင်းခါယမ်းပြု၍

“နေပါစေဗျာ၊ ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ကျုပ်တို့ရဲ့ကံကြမ္မာကိုက ဒီလိုစွပ်စွဲခံ ရလို့ ရှိနေတာကိုး၊ ကျုပ်တို့ဟာ အကျင့်စာရိတ္တမကောင်းတဲ့ မျောက် တစ်ကောင်ကို မွေးလိုက်မိတာ ကံဆိုးတာပဲ”

ဟုပြောလိုက်လေ၏။

ထို့နောက်တွင်မူ မိန်းမချောလေးကို လူမှိုက်ဆန်ဆန်လူများက

၂၁၆ မင်းမြတ်သူရ

ကားဖြင့်ပြန်လည်ပို့ဆောင်ပေးလေ၏။

ကျန်သောလူမိုက်များက ကြိုးတစ်ချောင်းကိုယူ၍ မိုးခိုက်နှင့်သံချောင်း၏ လက်ကောက်ဝတ်တွင် ချည်နှောင်ရန်ပြင်လေ၏။ ထိုအခိုက်မှာပင် မျောက်ငယ်သည် အန္တရာယ်ကို ကြိုတင်သိမြင်နေသည့်အလား ဖားပွဲခုံပေါ်မှ ခုန်ထ၍ ထုတ်တန်းပေါ်သို့ ပြေးလေ၏။

မျောက်ငယ်၏အမူအရာကိုကြည့်၍ မိန်းမလျာကြီးက

“ မျောက်စုတ်ကို မိအောင်ဖမ်းကြ ”

ဟုအော်ဟစ်သော်လည်း မျောက်ငယ်သည် ထုတ်တန်းအဆုံးသို့ ပြေးလွှား၍ ခေါင်မိုးနှင့်သွပ်ပြားအကြား ကွဲဟနေသောနေရာမှ တိုးဝှေ့၍ ဆိုင်အပြင်သို့ ရောက်သွားလေ၏။

ထိုမှတစ်ဖန် သစ်ကိုင်းတစ်ခုကိုခိုဆွဲ၍ သစ်ပင်ပေါ်တွင် ပုန်းအောင်းနေလိုက်ရာ လူမိုက်များ တံခါးဖွင့်၍ ဆိုင်အပြင်သို့ ထွက်ကြည့်သောအခါ မျောက်ငယ်ကို မတွေ့ရတော့ချေ။

လူမိုက်များသည် လက်နှိပ်ဓာတ်မီးတင်းဝင်းဖြင့် မျောက်ငယ်ကို ရှာဖွေလေ၏။ မျောက်ငယ်ကို ရှာဖွေ၍မတွေ့ကြောင့် မိန်းမလျာကြီးကို ပြောသောအခါ မိန်းမလျာသည် ပိုမို၍ဒေါသုပန်ထလာပြီး

“ ဒီကောင်နှစ်ကောင်ကို အခန်းထဲမှာထည့်ပြီး ချုပ်နှောင်ထားလိုက်၊ မင်းတို့ မျောက်ကို မတွေ့မချင်း တစ်ညလုံး ဘယ်သူမှမအိပ်ရ

ဘူး၊ မရရအောင် ရှာရမယ် ”

ဟုခေါင်းလိုက်လေရာ လူမိုက်များသည် မိုးခိုက်တို့ကို အခန်းထဲသို့ ထည့်၍ မျောက်ငယ်ကိုရှာဖွေကြလေ၏။

သို့သော် မျောက်ငယ်သည် အပုန်းကောင်းသောကြောင့် ရှာဖွေ၍ မတွေ့နိုင်ဘဲရှိလေ၏။

၀၀၀၀၀

ပန်းအိမ် ကျွန်ုပ်တို့

အုပ်စု(၇) မျက်နှာစာ၊ ကျိတ်သံ၊ ကျောက်မြိုင်စော့ တာဝှေ့

မိန်းမလျှာသည် မနက်မိုးလင်းသည့်အချိန်အထိ သေနတ်တစ်လက်
ကိုကိုင်၍ ဆိုင်ထဲတွင် ထိုင်စောင့်နေလေ၏။ ၎င်းတို့သည် ထမင်းဆိုင်၏
ပိုင်ရှင်လူကြီးကိုလည်း အခန်းတစ်ခုထဲတွင် ပိတ်လှောင်ထားလေ၏။

မိုးစင်စင်လင်းသည့်အချိန်သို့ရောက်သောအခါ လူမိုက်ဆန်ဆန် လူ
များ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာပြီး မျောက်ငယ်ကိုမတွေ့ကြောင်းပြောဆို
လေ၏။ ထိုအခါ မိန်းမလျှာသည် သူ၏တပည့်များကို ရုစရာမရှိအောင်
ဆူပူကြိမ်းမောင်းလေ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် မိုးခိုက်နှင့်သံချောင်းကို ချုပ်နှောင်ထားရာ အခန်း
ငယ်၏ ကြက်တူရွေးတန်းများကြားမှ မျောက်ငယ်ဝင်ရောက်လာပြီး

တစ္ဆေခိုးအသံပြုလေ၏။

မိုးခိုက်က မျောက်ငယ်ကိုမြင်သောအခါ အားတက်သွားပြီး သူ၏
အခန်းသို့လာရောက်ရန် လက်ဟန်ခြေဟန်ဖြင့်ပြသလေ၏။

မောင်ငယ်သည် ထုတ်တန်းပေါ်မှ ခုန်ဆင်းပြီး မိုးခိုက်၏အနားသို့
ရောက်ရှိလာ၏။ မိုးခိုက်က သူ၏လက်တွင် ချုပ်နှောင်ထားသောကြိုး
ကို မျောက်ငယ်ရှိရာသို့ တိုးကပ်ပေးလိုက်သောအခါ မျောက်ငယ်သည်
ကြိုးစများကိုဆွဲယူ၍ ပိုမို၍တင်းကျပ်အောင်ချုပ်နှောင်လေရာ မိုးခိုက်
သည် မျက်လုံးပြူးသွားပြီး လေသံတီးတိုးဖြင့်

“တောက်... ဒီကောင်ကို ကြိုးဖြည်ခိုင်းမှ ပိုဆိုးနေပြီ၊ ကြိုးကိုပိုပြီး
ခိုင်အောင်ချည်နေတယ်”

ဟုပြောဆိုကာ မျောက်ကို တွန်းလွှတ်လိုက်လေ၏။ သံချောင်းက
တီးတိုးရယ်မော၍

“ကျားကြောက်လို့ရှင်ကြီးကိုး ရှင်ကြီးကျားထက်ဆိုး ဆိုသလို
ဖြစ်နေပြီ၊ နေပါဦး ငါ့လက်ကို သူ့ကိုပေးပြီး စမ်းကြည့်ဦးမယ်”

ဟုပြောဆိုကာ သူ၏လက်ကို မျောက်ငယ်ရှိရာသို့ ထိုးပေး
လိုက်လေရာ မျောက်ငယ်က ကြိုးများကိုဖြည်ရန်ကြိုးစားလေ၏။

သံချောင်း၏လက်တွင် ချုပ်နှောင်ထားသောကြိုးသည် အစထွက်
နေခြင်းမရှိသဖြင့် မျောက်ငယ်သည် ကြိုးကိုဖြည်ရန် ခြေဖြင့်ကန်

၂၂၀ မင်းမြတ်သူရ

ထုတ်လိုက်လေ၏။

ထိုအခါ မိုးခိုက်က သံချောင်း၏လက်တွင် အစထွက်နေသောကြိုးကို သူ၏သွားဖြင့် ဖြည့်ရန်ကြိုးစားလေရာ သံချောင်း၏လက်မှ ကြိုးများ ပြေသွားလေ၏။

သံချောင်းလက်မှ ကြိုးပြေသွားသောအခါ မိုးခိုက်၏လက်မှ ကြိုးများကို ဖြည့်ရန်ကြိုးစားလေ၏။ သို့သော် မျောက်ငယ်က ပိုမိုတင်းကြပ်အောင် ချည်နှောင်ထားသဖြင့် အခက်ကြုံနေလေ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် မိန်းမလျှောက် လူမိုက်များကိုခေါ်၍
“ မနက်မိုးလင်းနေပြီ၊ ငါတို့ဒီနေရာက ထွက်ကြမှဖြစ်မယ်၊ ဆိုင်ရှင်လူကြီးကို ပြန်လွှတ်ပေးလိုက်၊ အခန်းထဲကအကောင်နှစ်ကောင်ကို ခေါ်ထုတ်လိုက်ပေတော့ ”

ဟုပြောလေ၏။ ထိုအခါ လူဆိုးများသည် တံခါးကိုဖွင့်၍ မိုးခိုက်တို့အား ခေါ်ယူရန်ပြင်ဆင်လေ၏။

သံချောင်းသည် မိုးခိုက်၏လက်မှကြိုးကိုဖြေနေဆဲဖြစ်၏။

လူမိုက်များသည် တံခါးချက်ကိုဖြုတ်၍ ဖွင့်ရန်ပြင်လိုက်၏။ သံချောင်းသည် ကြိုးများကို အမြန်ဆုံးဖြေနေလေ၏။ လူမိုက်များသည် တံခါးကို ဖွင့်လိုက်သည်နှင့် မိုးခိုက်၏လက်မှ ကြိုးများပြတ်သွားလေ၏။

လူမိုက်နှစ်ဦးသည် အခန်းထဲသို့ရောက်သောအခါ မိုးခိုက်က စတင်

တိုက်ခိုက်လိုက်၏။ မိုးခိုက်သည် လူမိုက်တစ်ဦး၏ပေါင်ကြားကို ခြေဖြင့် ဆောင့်ကန်လိုက်၏။ သံချောင်းကလည်း လူမိုက်တစ်ဦး၏ခေါင်းကို ထုတ် တစ်ချောင်းဖြင့် ရိုက်နှက်လိုက်၏။

လူမိုက်နှစ်ဦးလဲကျသွားသောအခါ မျောက်ငယ်သည် အခန်းထဲမှ ဦးစွာထွက်ပြေးလေ၏။

မိုးခိုက်နှင့်သံချောင်းသည် အခန်းအပြင်သို့ ရောက်သောအခါ မိန်းမလျှာနှင့်လူမိုက်သုံးဦးသည် အလစ်အငိုက်မိပြီး တအံ့တသြဖြစ်နေလေ၏။ မိန်းမလျှာသည် လူမိုက်များကိုအော်ဟစ်၍ မိုးခိုက်အား တိုက်ခိုက်စေ၏။

လူမိုက်များသည် မိုးခိုက်ကို ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်သော်လည်း မိုးခိုက်သည် ကိုယ်ခံပညာကျွမ်းကျင်သူဖြစ်သဖြင့် လူမိုက်သုံးဦးကို ကောင်းစွာ တိုက်ခိုက်နိုင်ပြီး လူမိုက်များမြေပေါ်သို့လဲကျသွား၏။

မိန်းမလျှာသည် သူ၏လက်မှ ခြောက်လုံးပြူးဖြင့် မိုးခိုက်ကို ချိန်လှယ်လိုက်သောအခါ မိုးခိုက်သည် အနီးရှိတုတ်တိုတစ်ချောင်းကိုကောက် ကိုင်၍ လျှင်မြန်စွာ လှမ်းပစ်လိုက်ရာ မိန်းမလျှာ၏လက်မှ ခြောက်လုံးပြူးလွတ်ကျလေ၏။

သံချောင်းသည် မိန်းမလျှာ လွတ်ကျသောခြောက်လုံးပြူးကို ပြေးယူ၍ မိန်းမလျှာကို ချိန်လှယ်လိုက်၏။

၂၂၂ ● မင်းမြတ်သူရ

မိုးခိုက်က မိန်းမလျှာ၏အနီးသို့ တိုးကပ်လိုက်ပြီး

“ ဒီမှာ ခင်ဗျားရဲ့အိပ်ခန်းထဲမှာ ခင်ဗျားနဲ့အိပ်ခန်းမှာ ကျုပ်ဆန်မှာလုံးဝ မရှိဘူး၊ ဒါကို ယုံကြည်လိုက်စမ်းပါ။ အိပ်ခန်းထဲမှာ ခင်ဗျားဟာ ဥစ္စာရှင်မှန် ရင်တော့ တစ်နေ့နေ့မှာ ခင်ဗျားတို့လက်ထဲပြန်ရောက်မှာပဲ ”

ဟုပြောဆို၍ ခြောက်လုံးပြုံးဆိုလည်ထဲမှ ကျည်ဆန်များကိုထုတ်၍ သေနတ်ကို မိန်းမလျှာ၏လက်သို့ ပြန်ထည့်လိုက်ရာ မိန်းမလျှာသည် ဖျက်နာရှုံ့မဲ့၍ သေနတ်ကို ယူလိုက်လေ၏။

လူမိုက်များသည် ကြမ်းပေါ်မှာ နာကျင်စွာညည်းညူ၍ ကုန်းထဲရန် ကြိုးစားကြ၏။ မိုးခိုက်က မိန်းမလျှာကြီးကိုကြည့်၍

“ အိပ်ခန်းထဲမှာ ခင်ဗျားကို ကျုပ်တို့လက်ထဲမှာ ရောက်ခဲ့ရင် ခင်ဗျားနဲ့ခင်ဗျားညီမကို အမြန်ဆုံးပြန်ပို့ပေးပါမယ် ”

ဟုပြောရင်း ဆိုင်ထဲမှထွက်ခဲ့လေ၏။ မိန်းမလျှာသည် ကျောခိုင်း ထွက်ခွာသွားသော မိုးခိုက်နှင့်သံချောင်း၏နောက်ကျောကို မကျေမနပ် ကြည့်၍ သူ၏ကျောပိုးအိတ်ကိုလျှင်မြန်စွာနှိုက်၍ ကျည်ဆန်များကို ရှာဖွေလေ၏။

ကျည်ဆန်တွေ သောအာခါ ခြောက်လုံးပြုံးဆိုလည်ကိုဖွင့်၍ထည့်ကာ မိုးခိုက်တို့ကိုပစ်ရန် ချိန်ဂ္လွယ်လိုက်သော်လည်း ကျောခိုင်း၍အေးဆေးစွာသွားလာနေသော မိုးခိုက်တို့ကို ပစ်ခတ်ရန် မဝံ့ရဲဘဲဖြစ်နေ

လေ၏။

မိန်းမလျှာသည် မိုးခိုက်နှင့်သံချောင်းအား အိပ်ခန်းထဲမှာ ခင်ဗျားနဲ့အိပ်ခန်းထဲမှာ ခင်ဗျားဟာ ဥစ္စာရှင်မှန် ရင်တော့ တစ်နေ့နေ့မှာ ခင်ဗျားတို့လက်ထဲပြန်ရောက်မှာပဲ ”

၀၀၀၀၀

၆၀ ယ်ခါ၊ နာကျင်စွာသွား ရေးသားလိုပါလျှင်

မင်းမြတ်သူရ

အမှတ်-၇၊ အသောကလမ်း၊ ကျောက်မြောင်း၊ ရန်ကုန်သို့

လိပ်စာမှန် ရေးသားနိုင်ပါသည်။

မိုးခိုက်တို့သည် အဝေးပြေးကားတစ်စီးကို တားဆီး၍ ကားကြို လိုက်ခဲ့လေ၏။

မိုးခိုက်တို့ ကားပေါ်သို့ခိုဆွဲတက်နေချိန်တွင် မျောက်ငယ်သည် အပြေးအလွှားရောက်လာပြီး ကားပေါ်သို့ခုန်တက်လေ၏။

မိုးခိုက်တို့သည် ကားပေါ်သို့ တက်လာသောမျောက်ငယ်ကိုကြည့်၍

“ ပြဿနာကောင် ”

ဟု ပြိုင်တူပြောဆိုလိုက်လေတော့၏။

လော်ရီကားကြီးသည် မြို့တစ်မြို့သို့ရောက်သောအခါ စပယ်ယာ သည် အနောက်သို့ကုန်များချရန် ရောက်ရှိလာပြီး မျောက်ငယ်ကို မြင်

ဝေတာနာစာပေ

သောအခါ တအံ့တသြကြည့်၍

“ ဟင် ဒီမျောက်က ခင်ဗျားတို့ရဲ့မျောက်လား ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။

မိုးခိုက်က ဟုတ်မှန်ကြောင်း ပြောဆိုလိုက်သောအခါ စပယ်ယာ သည် ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်၍ မည်သည့်စကားကိုမျှ မဆိုတော့ဘဲ ကားနောက်ခန်းမှ ထွက်ခွာသွားလေ၏။

ထိုနောက်တွင်မူ လော်ရီကားသည် အတန်ကြာအောင်မောင်းနှင်ပြီး နောက် မြို့တစ်မြို့သို့ ရောက်ပြန်၏။

ထိုမြို့၏ မြို့စွန်တွင် လွန်စွာကြီးမားသော အုတ်ရိုးကြီးဖြင့် ကာရံ ထားသော ထောင်ကြီးကိုတွေ့ရလေ၏။

ထိုထောင်ကြီးသည် ဗြိတိသျှအစိုးရကို တော်လှန်ရန် ကြိုးစားသော မျိုးချစ်တော်လှန်ရေးသမားများ ရှိနေလေ၏။

လော်ရီကားကြီးသည် ထောင်ကြီး၏ တံခါးပေါက်ရှေ့တွင်ရပ်၍ ထောင်အတွင်းသို့ ဒရိုင်ဘာနှင့်စပယ်ရာ ဝင်ရောက်သွားလေ၏။

မိုးခိုက်တို့သည် ထောင်အတွင်းသို့ ဆန်အိတ်များတင်ပို့မည်ထင် သောကြောင့် ကားပေါ်တွင် ခဏစောင့်နေလေ၏။

ခဏကြာလျှင် ဒရိုင်ဘာနှင့် စပယ်ယာသည် ကားဆီသို့ ပြန်လာ၍ ရောက်ရှိလာ၏။

ဝေတာနာစာပေ

၂၂၆ မင်းမြတ်သူရ

ထောင်ကြီး၏ တံခါးကိုဖွင့်လိုက်သဖြင့် လော်ရီကားကြီးကို ထောင်ထဲသို့ မောင်းဝင်လေ၏။

မိုးခိုက်တို့သည် ထောင်အတွင်းသို့ မရောက်ဖူးသောကြောင့် စိတ်ဝင်တစားကြည့်ရှုလေ၏။

လော်ရီကားကြီးကို ထောင်၏ အနောက်ဘက် လူရှင်းသောနေရာသို့ မောင်းနှင်သွားလေ၏။

ထိုနေရာတွင် လက်နက်ကိုင် တပ်သားငါးယောက်ကို တွေ့ရလေ၏။

ကားရပ်သောအခါ လက်နက်ကိုင်လူငါးယောက်သည် ကားအနောက်ဘက်ရှိ မိုးခိုက်နှင့် သံချောင်းကို ချိန်ရွယ်ကာ

“ ဟေ့ကောင်တွေ ကားပေါ်က ဆင်းစမ်း ”

ဟု အမိန့်ပေးသဖြင့် မိုးခိုက်တို့သည် ဆန်အိတ်များ ချမည်အထင်ဖြင့် ကားပေါ်မှ ဆင်းပေးလိုက်၏။

မိုးခိုက်တို့ကားအောက်သို့ ဆင်းလိုက်သောအခါ လက်နက်ကိုင်တပ်သားများက သေနတ်ဖြင့် ချိန်၍

“ ဟေ့ကောင်တွေ ရှေ့ကနေသွားစမ်း ”

ဟုဆိုကာ ထောင်၏ အနောက်ဘက်ရှိ ဝိုင်းရံကြီးတစ်လုံးကို ညွှန်ပြသဖြင့် မိုးခိုက်နှင့် သံချောင်းသည် မယုံနိုင်ဟန်ဖြင့် သံပြိုင်

“ ကျုပ်တို့မှာ ဘာအပြစ်ရှိလို့လဲ ”

တောနာတပေ

ရွှေတင်တောင် ၂၂၇

ဟု မေးမြန်းလိုက်လေ၏။ လက်နက်ကိုင်တပ်သားများက သေနတ်ဖြင့် ချိန်ရွယ်၍

“ စကားမရှည်နဲ့ ရှေ့ကနေ သွားဆိုသွားစမ်း ”

ဟု အော်ဟစ်၍ အမိန့်ပေးလေ၏။ ထိုအချိန်၌မှာပင် မျောက်ငယ်တာတေသည် ကားခေါင်မိုးပေါ်မှနေ၍ သစ်ကိုင်းတစ်ခုကို ခိုဆွဲ၍ သရက်ပင်ကြီးပေါ်သို့ တက်သွားလေ၏။

မိုးခိုက်က လက်နက်ကိုင်တပ်သားများကို မကျေမနပ်ကြည့်၍

“ ဟေ့လူတွေ မတရားမလုပ်နဲ့၊ ကျုပ်တို့ကို ဘာဖြစ်လို့ ဖမ်းတာလဲ ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ထိုအချိန်မှာပင် အနီးရှိ ထောင်ပိုင်ကြီး၏အိမ်ဖြစ်ဟန်တူသော ကျွန်းအိမ်မည်းကြီး၏ ဝရန်တာသို့ မျက်နှာဖြူလူကြီးတစ်ယောက်ထွက်လာပြီး မြန်မာဘာသာစကားဖြင့်

“ ဟဲ့ ဟဲ့ လူကလေး ကျုပ်ကို မမှတ်မိဘူးနဲ့တူတယ် ”

ဟု ပြောလေတော့၏။ မိုးခိုက်သည် မျက်နှာဖြူလူကြီးကိုကြည့်၍ တစ်ခါက လူစည်ကားစသော ဈေးတန်းကလေး၌ မျက်နှာဖြူကြီး၏ကားကို ကြမ်းတမ်းစွာ မောင်းနှင်သဖြင့် ဈေးသွားဈေးလာများ ဝရန်းသုန်းကားဖြစ်ခဲ့ပုံ ကလေးငယ်တစ်ဦးကို မျက်နှာဖြူကြီး၏ ကား ဝင်တိုက်လှနီးနီးဖြစ်သွားသဖြင့် မိုးခိုက်က ဝင်ရောက်ကာဓွယ်ခဲ့ပုံ၊ မျက်နှာဖြူကြီး၏

တောနာတပေ

၂၂၀ စမ်းမြတ်သူရ

မောက်မာရိုင်းခိုင်းမှုအတွက် သူ၏ ဓားမြောင်ကိုထုတ်၍ မျက်နှာဖြူကြီး
ကို ခြိမ်းခြောက်ခဲ့ပုံနှင့် မျက်နှာဖြူကြီး၏ ကားဒရိုင်ဘာကို ရိုက်နှက်ခုံ
များကို ပြန်လည်မြင်ယောင်လာ၏။

မိုးခိုက်သည် မျက်နှာဖြူကြီးကို မျက်မှောင်ကြုတ်ကြည့်၍

“ ဘာလဲ ခင်ဗျားက တစ်ခါတုန်းက ဖြစ်ခဲ့တဲ့ ရန်ငြိုးအတွက်
ကျုပ် တို့ကို ကလဲစားချေချင်လို့လား ”

ဟု မေးမြန်းလေရာ မျက်နှာဖြူလူကြီးက တဟားဟားရယ်မော၍

“ ဟား ဟား ဟား... ကျုပ်က ရန်ငြိုးရန်စကို မေ့လျော့လိုက်ပါပြီ
လူကလေးတို့ကို ဒီကိစ္စအတွက် ဖမ်းဆီးတာမဟုတ်ပါဘူး ”

ထိုအခါ မိုးခိုက်က မျက်မှောင်ကြုတ်၍

“ ဒါဆိုရင် ဘာကိစ္စနဲ့ ကျုပ်တို့ကို ဖမ်းရတာလဲ ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။

မျက်နှာဖြူကြီးက မိုးခိုက်၏ မျက်နှာကို စူးစိုက်ကြည့်၍

“ ဒေါင်းတံဆိပ်ဆွဲပြားအတွက်ပဲ ”

ဟု ပြောကာ ဝရန်တာမှ ကျွန်းအိမ်မည်းကြီးသို့ ဝင်ရောက်သွား
လေ၏။

၀၀၀၀၀

ဝေတာနာတပေ

ရွှေတံဆိပ် ၂၂၉

လက်နက်ကိုင်တပ်သားများသည် မိုးခိုက်နှင့် သံချောင်းအား ဂိုဒေါင်
ကြီးထဲသို့ ခေါ်ဆောင်သွားလေ၏။

ဂိုဒေါင်ထဲတွင် ဆန်အိတ်၊ ပဲအိတ်နှင့် ဓာတ်ဆီပေါများအခြားသော
ပစ္စည်းများကို တွေ့ရလေ၏။ လက်နက်ကိုင်တပ်သားများသည် မိုးခိုက်
တို့ကို တိုင်တစ်လုံးနှင့်တွဲ၍ လက်ထိပ်ခပ်ထားလိုက်လေ၏။

မိုးခိုက်တို့သည် ဒေါင်းတံဆိပ်ငွေဆွဲပြားဟူသောအသံကြောင့် မျက်
နှာဖြူထောင်ပိုင်ကြီးသည် ငွေဆွဲပြားများအကြောင်း သိရှိနေခြင်းကို
လွန်စွာအံ့သြနေမိ၏။

ဝေတာနာတပေ

ထောင်ပိုင်ကြီးသည် ခဏအကြာတွင် လက်နက်ကိုင်တပ်သားများ နှင့်အတူ ဝိုင်းဝန်းထဲသို့ ဝင်ရောက်လာကြ၏။

ထောင်ပိုင်ကြီးသည် လက်ထိပ်ခတ်ခံထားရသော မိုးခိုက်၏ရှေ့တွင် ရပ်၍ မျက်နှာကို သေသေချာချာကြည့်ကာ မိုးခိုက်၏ပါးကို ဖြန်းခနဲ မြည်အောင် ရိုက်လိုက်လေ၏။

မိုးခိုက်သည် နှုတ်ခမ်းထဲမှ စီးကျလာသော သွေးများကို ထို့ခနဲ ထွေးထုတ်လိုက်၏။

ထောင်ပိုင်ကြီးက တဟားဟားရယ်မော၍ မြန်မာဘာသာဖြင့်ပင်

“ လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးနှစ်လောက်က ထောင်ထဲကိုရောက်လာတဲ့ထောင် သား တစ်ယောက်တစ်ဆင့် တောသူဌေးတစ်ဦးရဲ့ ရတနာသိုက် အကြောင်းကို ကောင်းကောင်းသိတဲ့လူတစ်ယောက်ပဲ။ ဒါကြောင့် ဒေါင်း တံဆိပ် ငွေဆွဲပြားတွေအကြောင်းကို ငါ့စမ်းခဲနတာကြာပြီ အခု နောက် ဆုံးကြားတဲ့ သတင်းအရ ဒေါင်းတံဆိပ်ငွေဆွဲပြားနှစ်ပြားဟာ မျောက် ဆရာနှစ်ယောက်ရဲ့ဆီကို ရောက်နေတယ်လို့ ကြားရတယ်။ မင်းတို့ကို လမ်းကြိုတင်လာတဲ့ ဒေါင်းဘာနဲ့ စပယ်ယာက ငါ့လူတွေပဲ။ သူတို့ကို မျောက်ဆရာနှစ်ယောက်ကိုတွေ့ရင် ငါ့ကိုသတင်းပေးဖို့ မှာကြားထားခဲ့ တယ်။ အခုတော့ မျောက်ဆရာတွေ ငါ့ရှေ့ကို ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ရောက်လာပြီပေါ့။ ကဲ... ဘယ်မှာလဲ၊ ဒေါင်းတံဆိပ်ငွေဆွဲပြားတွေထုတ်

ပေးစမ်း ”

ဟု တောင်းဆိုလေ၏။ မိုးခိုက်သည် မျက်နှာဖြူကြီးကိုကြည့်၍

“ ကျုပ်တို့ဆီမှာ ဘာဆွဲပြားမှ မရှိဘူး ”

ဟု အော်ဟစ်လိုက်လေ၏။

ထိုအခါ မျက်နှာဖြူကြီး၏ မျက်နှာတင်းမာသွားပြီး သူ၏တပည့်များ ဘက်သို့လှည့်၍

“ ဒီကောင်တွေ ကိုယ်မှာ ရှာကြစမ်း ”

ဟု အမိန့်ပေးလိုက်ရာ လက်နက်ကိုင်များသည် မိုးခိုက်နှင့် သံချောင်း ၏ ခန္ဓာကိုယ်ကို နှံ့နှံ့စပ်စပ် ရှာဖွေကြရာ ဒေါင်းတံဆိပ်ဆွဲပြား များကို မတွေ့ရဘဲ မိုးခိုက်၏ လည်တွင်ဆွဲထားသော ရွှေဆွဲပြားကိုသာ တွေ့ရ လေ၏။

လက်နက်ကိုင်များသည် မိုးခိုက်ထံမှ ဒေါင်းတံဆိပ်ရွှေဆွဲပြားကိုယူ၍ မျက်နှာဖြူ ထောင်ပိုင်ကြီးကို ပြသလေရာ ထောင်ပိုင်ကြီးသည် ရွှေဆွဲ ပြားကို အံ့သြဟန်ဖြင့် ကြည့်ရှု၍

“ တင်... ဒေါင်းတံဆိပ် ရွှေဆွဲပြားဟာ မင်းနဲ့ ဘယ်လိုပတ် သက်လဲ ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ မိုးခိုက်က သူ၏မိခင် အမှတ်တရပေးခဲ့သော ရွှေဆွဲပြားသာဖြစ်ကြောင်း ဒေါင်းတံဆိပ်ငွေဆွဲပြားနှင့် မည်သို့မျှ မပတ်

၂၃ မင်းမြတ်သူရ

သက်ကြောင်း ရှင်းလင်းပြလေ၏။

သို့သော် မျက်နှာဖြူကြီးသည် မိုးခိုက်၏စကားကို နားဝင်ဟန်မရှိဘဲ
ရွှေဆွဲပြားကို သိမ်းဆည်း၍ ဓားမြှောင်ကို ဆတ်ခနဲထုတ်၍ မိုးခိုက်၏
လည်တိုင်ကို ဖိတင်ထားရင်း

“ဟေ့ကောင် ငွေဆွဲပြားတွေအကြောင်း ပြောပြဖို့ တစ်ရက်အချိန်
ပေးရင် မနက်ဖြန်ဒီအချိန်မှာ ဆွဲပြားတွေအကြောင်း မသိရလို့ကတော့
အသက်ပေးရလိမ့်မယ်”

ဟု ကြိမ်းမောင်းကာ ဂိုဒေါင်ထဲမှ ထွက်သွားလေ၏။ ထိုအချိန်တွင်
မိုးခိုက်တို့ကို မလိမ့်တပတ်ခေါ်ယူလာသော ဒရိုင်းဘာနှင့်စပယ်ယာသည်
လက်နက်ကိုင်တပ်သားများနှင့်အတူ ကားပေါ်တွင် လိုက်ပါလာသော
မျောက်ငယ်ပျောက်ဆုံး၍ ရှာဖွေနေကြလေ၏။

မိုးခိုက်တို့သည် ထိုမြင်ကွင်းကိုကြည့်၍ သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး
သံချောင်းက

“တာတေတော့ ပျောက်သွားပြန်ပြီ၊ ဒီကောင်ငါတို့ကို လာကယ်
ရင် သိပ်ကောင်းမယ်”

ဟု ရေရွတ်လေ၏။

မိုးခိုက်က

“ဒေါင်းတံဆိပ်ငွေဆွဲပြားတွေဟာ အတော်ဂြိုဟ်မွေတာပဲ၊ ဒီဆွဲ

“အနှစ်တစ်ရာမနေရပေမယ့် အမှု
တစ်ရာရှာဖွေရတယ်ဆိုတာ တကယ်
မှန်တာပဲ၊ မျက်နှာဖြူထောင်ပိုင်ကြီးဟာ
ဒုတိယကမ္ဘာပွဲကုန်လွန်နေတဲ့ လောက
အိုကြီးပဲကွ၊ ဒီကောင်ကြီးဟာ လိုချင်တာ
မရရင် ငါတို့ကို ကောင်းကောင်း
ဒုက္ခပေးလိမ့်မယ်”

ပြားတွေကြောင့် ငါ့အဖေ ပေးခဲ့တဲ့ ဒေါင်းတံဆိပ်ဆွဲပြားတောင် မျက်နှာ
ဖြူကြီးဆီကို ရောက်သွားပြီ။ ရွှေဆွဲပြားနှင့် ငွေဆွဲပြားတွေဟာ မဆီ
မဆိုင် ဘာဖြစ်လို့ လက်ရာတူနေသလဲ မသိဘူး။ ”

ဟု ပြောလေရာ သံချောင်းက မျက်မှောင်ကြုတ်၍

“ ငါ့ဟာ အမေ့နောက် ရှာပုံတော်ဖွင့်ဖို့ ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ခရီးထွက်
ခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီနေ့အချိန်ထိ ငါ့အဖေရဲ့သဲလွန်စကို ရှာဖွေမပြောနဲ့ ငွေ
ဆွဲပြားနှစ်ပြားကြောင့် ဒုက္ခအမျိုးမျိုး တွေ့ခဲ့ရတယ်။ ”

ဟု ပြောလေ၏။ သံချောင်းက ခေါင်းညိတ်၍

“ အနှစ်တစ်ရာမနေရပေမယ့် အမှုတစ်ရာရှာဖွေရတယ်ဆိုတာ
တကယ်မှန်တာပဲ။ မျက်နှာဖြူ ထောင်ပိုင်ကြီးဟာ ဒုစရိုက်မှုတွေ
ကျူးလွန်နေတဲ့ လောဘအိုးကြီးပဲကွ။ ဒီကောင်ကြီးဟာ လိုချင်တာမရရ
ရင် ငါတို့ကို ကောင်းကောင်း ဒုက္ခပေးလိမ့်မယ်။ ”

ဟု ပြောလေရာ မိုးခိုက်က ခေါင်းညိတ်၍

“ ဟုတ်တယ်။ ငါတော့ အခွင့်အရေးရရင် အမြန်ဆုံးထွက်ပြေးဖို့
ဆုံးဖြတ်ထားတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ငွေဆွဲပြားနှစ်ပြားကို မရရင်
ငါတို့ကို အမှုဆင်ပြီးထောင်ချရင် ချစ်နိုင်တယ်။ ဒါမှ သူ့လုပ်ရပ်တွေ
လူမသိမှာကိုး။ ဒီထက်ပိုပြီးတော့ အသက်ကို ရန်ရှာချင်လဲ ရှာနိုင်တယ်။
ငါတို့ထွက်ပြေးမှဖြစ်မယ်။ ”

ဟု ပြောလေ၏။ သံချောင်းက ဂိုဒေါင်ကြီး၏ ပတ်ဝန်းကျင် ကိုကြည့်၍ သက်ပြင်းချ၍

“တာတော ဘယ်ရောက်နေသလဲ၊ ဒီကောင်ဟာ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အရေးအကြောင်းဆိုရင် အားကိုးရတယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခိုက်မှာပင် ဂိုဒေါင်တံခါးပွင့်သွားပြီးနောက် လက်နက်ကိုင်လူနှစ်ဦးရောက်လာပြီး မိုးခိုက်နှင့် သံချောင်း၏ လက်ထိပ် များကို ဖြည့်ပေးလေ၏။

မိုးခိုက်တို့၏ လက်ထိပ်များ ပြုတ်သွားသောအခါ ဂိုဒေါင်၏ အနောက်ရှိ သံတိုင်များကာရံထားသော အချုပ်ခန်းထဲသို့သွင်းကာ သော့ခတ်လေ၏။

ထို့နောက်သော့ကို ဂိုဒေါင်တစ်နေရာရှိ သံချိတ်တွင်ချိတ်၍ ထွက်ခွာ သွားလေ၏။

ညနေစောင်းသောအခါ အချုပ်ခန်းသို့ အစောင့်တစ်ဦးရောက်လာ ပြီး ညနေစာအဖြစ် ဆန်ကြမ်းနှင့် ကန်စွန်းရွက်ကို ကျွေးမွေးလေ၏။

မိုးခိုက်တို့သည် ဆာလောင်နေသောကြောင့် ညှပ်ဖျင်းသော အစား အစာများကို မြန်ရှက်စွာ စားသောက်လေ၏။

မိုးခိုက်တို့ ညစာစားသောက်နေစဉ် လက်နက်ကိုင်လူများသည် တွန်းလှည်းတစ်စီးကိုတွန်း၍ ထင်းရှူးသေတ္တာလုံးများတင်ကာ

ဂိုဒေါင်ထဲတွင် လာရောက် ထည့်သွင်းလေ၏။

မိုးခိုက်က ထင်းရှူးသေတ္တာများကို ကြည့်ရှု၍

“သေတ္တာထဲမှာ ဘာတွေလဲ မသိဘူး”

ဟု ရေရွတ်နေစဉ် သေတ္တာတစ်လုံး၏ အဖုံးများပွင့်သွားပြီး ထောင် သားများ ဝတ်ဆင်ရန် ပိတ်စများ ထည့်သွင်းထားကြောင်းတွေ့ရလေ၏။

လက်နက်ကိုင်လူများသည် ထင်းရှူးသေတ္တာများကို ဂိုဒေါင်ထဲသို့ ထည့်သွင်းပြီးနောက် ဂိုဒေါင်ကြီး၏ တံခါးကို ပြန်လည်ပိတ်သွားလေ၏။

မိုးခိုက်နှင့် သံချောင်းသည် အချုပ်ခန်းထဲတွင်ထိုင်၍ လွတ်မြောက် ရန် လမ်းစကို ရှာကြံကြလေ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် မိုးခိုက်တို့ မျက်စိရှေ့တွင် ရှိနေသော ထင်းရှူး သေတ္တာ၏ အဖုံးသည် ရွှေလျှားသွားသဖြင့် ၎င်းတို့သည် အထိတ်ဟ လန့်ကြည့်နေစဉ် ထင်းရှူးသေတ္တာထဲမှ ထွက်လာသူကိုကြည့်၍ ဝမ်း မြောက်ဝမ်းသာဖြစ်သွားလေ၏။

ထင်းရှူးသေတ္တာထဲမှ ထွက်လာသူမှာ မျောက်ငယ်တာတေပင် ဖြစ်၏။

မျောက်ငယ်သည် မိုးခိုက်တို့ကိုကြည့်၍ ခွီးခနဲအသံပြု၍ သွားများ ကို ခြီးပြလေ၏။

သံချောင်းက ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဟန်ဖြင့်

“ ကယ်တင်ရှင်တွေလာပြီ ”

ဟု ရေရွတ်လိုက်လေ၏။

မိုးခိုက်က လက်ဟန်ခြေဟန်ဖြင့် အနီးသို့ ခေါ်လိုက်သောအခါ မျောက်ငယ်သည် သံတိုင်များအနီးသို့ ရောက်ရှိလာလေ၏။

မိုးခိုက်က မျောက်ငယ်အနီးသို့ ရောက်လျှင် ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ သံချိတ်တွင် ချိတ်ထားသော အချုပ်ခန်းသော့ကို လက်ညှိုးညွှန်ပြလေ၏။

သို့သော် မျောက်ငယ်သည် နားမလည်ဟန်ဖြင့် ကြောင်ငေးငေးကြည့်နေသဖြင့် မိုးခိုက်သည် အကြိမ်ကြိမ်ပြောဆိုရလေ၏။

မျောက်ငယ်သည် မိုးခိုက် လက်ညှိုးညွှန်ပြသော သံချိတ်၏အနီးသို့ သွား၍ သော့ကိုမယူဘဲ သံချိတ်နှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင် ချိတ်ထားသော ဦးထုပ်တစ်လုံးကို ယူ၍ မိုးခိုက်တို့ရှိရာသို့ ယူလာပေးလေ၏။

သံချောင်းသည် ဦးထုပ်ကိုယူ၍ မျောက်ငယ်ကို ပစ်ပေါက်ကာ

“ မျောက်စုတ် မျောက်နာ ”

ဟု ကျိန်ဆဲလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ မျောက်ငယ်သည် ဦးထုပ်ကို ဆောင်း၍ ထင်းရှူးသေတ္တာများပေါ်သို့ ခုန်တက်၍ ဆော့ကစားနေလေ၏။

မိုးခိုက်က မျောက်ငယ်ကို ဒုတိယအကြိမ်ခေါ်ယူရန် ကြိုးစားနေစဉ် မျောက်ငယ်က သေတ္တာများအပေါ်သို့ တဝှမ်းဝှမ်းအသံပြည်အောင် ခုန်

တက်နေစဉ် ရိုခေါင်အပြင်ဘက်တွင်ရှိသော အစောင့်တပ်သား နှစ်ယောက်သည် ရိုခေါင်ကိုဖွင့်၍ အတွင်းသို့ ဝင်လာလေ၏။

မိုးခိုက်တို့သည် မျောက်ငယ်အတွက် စိုးရိမ်ဟန်ဖြင့် ကြည့်ရှုနေစဉ် မျောက်ငယ်သည် အန္တရာယ်ကို နားလည်ဟန်ဖြင့် ဆန်အိတ်များပေါ်သို့ တက်ပုန်းလေ၏။

လက်နက်ကိုင် အစောင့်နှစ်ဦးသည် အခန်းထဲတွင် လှည့်လည်ကြည့်ရှုကြပြီး မသင်္ကာဖွယ် မတွေ့ရသောအခါ အစောင့်တစ်ဦးက

“ ရိုခေါင်သွယ်ပြားတွေကို လေတိုက်ပြီး သစ်ကိုင်းရိုက်လို့ မြည်နေတဲ့အသံပါကွာ ”

ဟု ရေရွတ်၍ အခန်းပြင်သို့ ပြန်လည်ထွက်ခွာသွားလေ၏။ မိုးခိုက်တို့သည် အစောင့်များ အခန်းအပြင်သို့ ပြန်လည်ထွက်ခွာသွားသောအခါ မျောက်ငယ်ကိုခေါ်ယူ၍ သံချိတ်တွင် ရှိသော သော့ကို ယူခိုင်းပြန်၏။

ဤတစ်ကြိမ်တွင် မျောက်ငယ်သည် သံချိတ်အနီးရှိ ရေပုလင်းကို ယူလာပေးပြန်၏။

သံချောင်းက ရေပုလင်းကိုလှမ်းယူလိုက်ပြီး

“ ရေဆာနေတာနဲ့အတော်ပဲ ”

ဟု ဆိုကာ ရေများကို သောက်လေ၏။

၂၇၀ မင်းမြတ်သူရ

မိုးခိုက်က မျောက်ငယ်ကို ချော့မော့၍ သံချိတ်တွင်ရှိသောသော့ကို ယူခိုင်းပြန်ရာ တတိယအကြိမ်တွင်မူ မျောက်သည် သော့ကို မှန်ကန်စွာ ယူဆောင်လာလေ၏။

မိုးခိုက်တို့သည် ဝမ်းသာအားရဖြင့် အချုပ်ခန်းကို သော့ဖြင့်ဖွင့်၍ အခန်းအပြင်သို့ထွက်ခဲ့လေ၏။ မိုးခိုက်က အခန်းအပြင်သို့ ရောက်သော အခါ

“ အခွင့်အရေးရတုန်း ငါတို့ထွက်ပြေးကြမယ်၊ နည်းနည်းတော့ အန္တရာယ်ရှိတယ် သံချောင်း၊ မင်းစွန့်စားပုံပဲလား ”

ဟု မေးမြန်းလေရာ သံချောင်းက လက်သီးဆုပ်ပြု၍

“ သံချောင်းတဲ့ကွ၊ မဟုတ်ရင် မခံဘူး၊ အပြစ်မရှိဘဲ ထောင်နန်းမစံ နိုင်ဘူး၊ အစွမ်းရှိသမျှ အသုံးမျိုး ထွက်ပြေးကြမယ် ”

ဟုပြောလေ၏။ မိုးခိုက်တို့သည် သံချောင်းနှင့် သဘောတူညီချက် ယူပြီး ဂိုဒေါင်အပြင်ဘက်ရှိ အစောင့်များကို တိုက်ခိုက်၍ ထွက်ပြေးရန် စီစဉ်ကြ၏။

ထို့ကြောင့် ဂိုဒေါင်တံခါးဝမှနေ၍ တဒေါက်ဒေါက်အသံပြုလိုက်ရာ အစောင့်နှစ်ဦးသည် ဂိုဒေါင်တံခါးကိုဖွင့်၍ အခန်းထဲ ဝင်လာပြန်လေ၏။

အစောင့်များသည် ဂိုဒေါင်ထဲသို့ ရောက်သောအခါ ထင်းရှူး သေတ္တာတစ်လုံးပေါ်တွင် ထိုင်၍ ပဲကြီးလှော်စားနေသော မျောက်ငယ်

ရွှေမင်းတောင် ၂၇၁

ကိုကြည့် ပြီး ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်နေစဉ် မိုးခိုက်နှင့် သံချောင်းက အနောက်က ရောက်လာပြီး အစောင့်များကို တိုက်ခိုက်လိုက်ရာ အစောင့်နှစ်ဦး မေ့မျောသွားလေ၏။

မိုးခိုက်သည် မေ့မျောသွားသော အစောင့်နှစ်ဦးကိုကြည့်၍ အကြံ တစ်ခုရ၍ သံချောင်းဘက်သို့လှည့်ကာ ၎င်းတို့၏ အဝတ်များကို ချွတ် ခိုင်းလေ၏။

သံချောင်းက အစောင့်များ၏ အဝတ်များကိုချွတ်ယူပြီးနောက် မိုး ခိုက်က ထိုအဝတ်များကို ဝတ်ဆင်စေ၏။ ၎င်းတို့၏ မူလအဝတ်များ ကို လွယ်အိတ်တစ်လုံးထဲသို့ ထည့်လေ၏။

ပြီးနောက် ဂိုဒေါင်ကြီးထဲမှ ထွက်ကြပြီး တံခါးကို အသံမမြည်အောင် ပြန်ပိတ်လိုက်၏။

မိုးခိုက်တို့သည် ထောင်ဝင်းထဲသို့ ရောက်သောအခါ ညအမှောင် ဖုံးလွှမ်းနေသဖြင့် အစောင့်တပ်သားများမှလွဲ၍ လူရိုက်လူယောင် မတွေ့ ရချေ။

မိုးခိုက်သည် သံချောင်းဘက်သို့လှည့်၍

“ ဒီမှာသံချောင်း မင်း ဒီနေရာကစောင့်ပြီး ခဏနေရစ်ပါ၊ ငါ ကျွန်း အိမ်မည်းကြီးပေါ်တက်ပြီး မျက်နှာဖြူကြီးနဲ့ တွေ့ရမယ်၊ သူ့ဆီက ငါ့အဖေ ရဲ့ ဒေါင်းတံဆိပ် ရွှေဆွဲပြားကို ပြန်ယူရမယ် ”

ဟုပြောလေရာ သံချောင်းက ခေါင်းခါ၍

“ မင်းတစ်ယောက်တည်း မသွားပါနဲ့ ငါလဲ လိုက်မယ် ”

ဟု ဆိုနေသဖြင့် ၎င်းကိုပါ ခေါ်လာရလေ၏။

မိုးခိုက်တို့သည် ကျွန်းအိမ်မည်းကြီး၏ အနောက်သို့ ရောက်သော အခါ ထမင်းစားခန်းထဲတွင် မီးလင်းနေပြီး အစောင့်တပ်သားငါးယောက် နှင့် လွန်မင်းစွာ အလှပြင်ထားသော မိန်းမတစ်ယောက်သည် ညဉ့်နက် ပိုင်း ရောက်မှ ကော်ဖီဖျော်၍ ပေါင်မုန့်များကို ထောပတ်သုတ်၍ စား သောက်နေလေ၏။

အစောင့်တပ်သားတစ်ယောက်သည် ကော်ဖီသောက်ရင်း ထိုမိန်းမ ၏ ပခုံးကိုဖက်၍

“ ငါတို့နှစ်ယောက်ကတော့ နားလည်မှု ရထားပြီပြီ၊ မင်းတို့ နောက်ကျသွားပြီ ”

ဟု ပြောလေရာ ထိုမိန်းမသည် ပြီတီတီ ရယ်မောကြလေ၏။ အစောင့်တပ်သားများသည် မကောင်းသော မိန်းမတစ်ယောက်ကို ခေါ် ယူထားပုံရ၏။

မိုးခိုက်တို့သည် အိမ်ကြီး၏ အနောက်ဘက်တံခါးကိုတိုးကပ်၍ အမှောင်ရိပ်ခိုကာ အိမ်ကြီးထဲသို့ ခက်ခက်ခဲခဲ ဝင်ခဲ့လေ၏။

၎င်းတို့နှစ်ဦးသည် ထမင်းစားခန်းကိုကျော်ဖြတ်၍ အိမ်၏ ဝဉ္စနန်း

ထဲသို့ ရောက်သွားလေ၏။

ထို့နောက် ကျွန်းလှေကားအတိုင်း အပေါ်ထပ်သို့ တက်လေရာ လှေကားအဆုံးတွင် မျက်လုံးမှိတ်၍ အိပ်ပျော်နေသော အစောင့်က မျက်လုံးစွင့်ကြည့်၍

“ အပေါ်ကို ဘာဖြစ်လို့ တက်လာတာလဲ ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ မိုးခိုက်က သူ၏အမေးကို မဖြေဘဲ လည်ကုတ် ကိုဆွဲ၍ နဖူးကို ဒူးဖြင့် တိုက်လိုက်လေ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် လှေကားအောက်မှ အစောင့်တစ်ဦးတက်လာပြီး မိုးခိုက်တို့ကိုကြည့်ကာ

“ ဟေ့ကောင်တွေ အချင်းချင်းဘာဖြစ်လို့ ရန်ဖြစ်နေတာလဲ ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။

သံချောင်းက နောက်ကျောတွင် ဖွက်ကိုင်ထားသော တုတ်ကိုထုတ် ၍

“ ဖြစ်ချင်လို့ ဖြစ်တယ်ကွာ ”

ဟု ရေလွှတ်၍ ၎င်း၏ခေါင်းကို ခွပ်ခနဲရိုက်လေ၏။

မိုးခိုက်နှင့် သံချောင်းသည် မေ့မျောနေသော တပ်သားနှစ်ဦးကို အိပ်စက်ဟန် ပြုလိုက်လေ၏။

မိုးခိုက်တို့သည် အိမ်ကြီး၏ အပေါ်ထပ်သို့ ရောက်သောအခါ မီးမှိန်

မိုးလင်းသောအခန်းတစ်ခန်းကို မြင်ရ၍ တံခါးကိုလှုပ်၍ ကြည့်လိုက်ရာ
မျက်နှာဖြူ ထောင်ပိုင်ကြီးနှင့် မြန်မာ မိန်းမပျိုတစ်ဦးကို တွေ့ရလေ၏။

မိန်းမပျိုသည် ခုတင်ပေါ်တွင် တင်ပလွဲထိုင်၍ တအင်အင်ရှိက်ငိုနေ
လေ၏။

ထောင်ပိုင်ကြီးက သူမ၏ ပခုံးကိုဆုပ်ကိုင်၍ ချော့စမှာနေလေ၏။
ထောင်ပိုင်ကြီးက

“ မငိုပါနဲ့ မိန်းကလေး။ မကြာမီ အားလုံး အဆင်ပြေသွားမှာပါ။
ဟောဒီမှာ မိန်းကလေးအတွက် သခင်ကြီးရဲ့ လက်ဆောင်ပါ ”

ဟု ပြောဆိုကာ ရွှေရောင် ဒေါင်းတံဆိပ်ဆွဲပြားကို မိန်းမပျို၏လက်
ထဲသို့ ထည့်လိုက်လေ၏။ မိန်းမပျိုသည်ငိုယိုနေရာမှ ဒေါင်းတံဆိပ်ဆွဲ
ပြားကို မီးရောင်ဖြင့် ထောင်ကြည့်ပြီး သဘောကျဟန်ဖြင့် ကျေနပ်သွား
လေ၏။

မိုးခိုက်သည် သူ့မိခင် အမှတ်တရပေးထားသော ပစ္စည်းကို အလွဲ
သုံးစားပြုလုပ်၍ သူတစ်ပါးကို ပေးအပ်သော ထောင်ပိုင်ကြီးကို ဒေါသ
ပုန်ထသွားလေ၏။

မိန်းမပျိုသည် ဒေါင်းတံဆိပ်ရွှေဆွဲပြားကို နှစ်သက်ဟန်ဖြင့် သူမ၏
လည်တွင်ဆွဲရန် ကြံစည်လိုက်ရာ မျက်နှာဖြူထောင်ပိုင်ကြီးက သူမကို
ပွေ့ဖက်၍

“ ပြီးတော့မှ လည်မှာဆွဲလို့ရပါတယ် မိန်းကလေး။ အချိန်တွေ
နုမြောဖို့ ကောင်းပါတယ် ”

ဟု ပြောဆိုလေရာ မိန်းမပျိုသည် ရွှေဆွဲပြားကို စားပွဲခုံပေါ်တွင်တင်
၍ မျက်နှာဖြူကြီး၏ ရင်ခွင်ထဲသို့ တိုးဝင်လေ၏။

မိုးခိုက်နှင့် သံချောင်းသည် အခန်းဝတွင် အတန်ကြာအောင် စောင့်
နေပြီး မျက်နှာဖြူကြီးနှင့် မိန်းမပျို မသိအောင် စားပွဲခုံပေါ်ရှိ ဒေါင်းတံဆိပ်
ဆွဲပြားလေးကို ပြန်လည် ရယူလိုက်၏။

ထို့နောက် အိမ်ကြီး၏ အောက်ထပ်သို့ ပြန်လည် ဆင်းခဲ့၏။

အိမ်ကြီး၏ အောက်ထပ်တွင် မိန်းမပျိုကတစ်ဦးနှင့် အစောင့်တပ်
သားများ ပျော်ရွှင်စွာ ရယ်မောနေစဉ် ၎င်းတို့ မသိအောင် အမှောင်ရိပ်
ခို၍ ထွက်ခဲ့လေ၏။ မှောင်ရိပ်ထဲသို့ ရောက်သောအခါ မျောက်ငယ်ကို
တောင်းတစ်လုံးဖြင့် ထည့်၍ ခေါ်ဆောင်ခဲ့၏။

မိုးခိုက်တို့သည် ထောင်ကြီး၏ တံခါးပေါက် အနီးသို့ ရောက်သော
အခါ အစောင့်တပ်သားသုံးယောက်က

“ ဘယ်ကို သွားမလို့လဲ ”

ဟု မေးမြန်းလေရာ မိုးခိုက်က တည်ငြိမ်သော ဟန်ပန်ဖြင့်

“ ဟိုကောင်မက ခေါက်ဆွဲကြော် စားချင်တယ်ဆိုလို့ မြို့ထဲမှာ
သွားဝယ်မလို့ ”

www.burmeseclassic.com

ဟု ပြောလေရာ အစောင့်တပ်သားနှစ်ယောက်က

“ ဒါဆိုရင် ငါတို့အတွက်လဲ ဆေးလိပ်ဝယ်လာပေးပါဦး ဟောဒီမှာ ပိုက်ဆံလာယူ ”

ဟု ပြောကာ ကျောခိုင်း၍ ထွက်ခဲ့လေ၏။

ထိုအခါ အစောင့်တပ်သားတစ်ဦးသည် တောင်းကြီးကို ပိုက်ဆား သော သံချောင်းကို မယုံသင်္ကာဟန်ဖြင့် ကြည့်၍

“ ဟေ့ကောင် တောင်းကြီးက ဘာလုပ်ဖို့လဲ ”

ဟု မေးမြန်းရင်း အနီးသို့ကပ်လာလေ၏။ ထို့နောက် မီးရောင်ဖြင့် သံချောင်းမျက်နှာကိုကြည့်ပြီး အံ့ဩဟန်ဖြင့်

“ ဟင်... ဒီကောင် ဘယ်သူလဲ ”

ဟု ရေရွတ်လေ၏။

မိုးခိုက်သည် အခြေအနေမဟန်မှန်းသိသဖြင့် အစောင့်တပ်သားကို ခြေဖြင့်ကန်လိုက်ရာ တပ်သားသည် မြေပေါ်သို့ ပက်လက်လန် လဲလေ ၏။ ကျန်တပ်သားများသည် မိုးခိုက်တို့ကို ရန်သူများဟု ရိပ်စားမိသွား ပြီး ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်လေ၏။

သံချောင်းသည် မျောက်ငယ်ကို ထည့်သွင်းထားသော တောင်းကြီး ကို ပစ်ချ၍ တပ်သားများကို တိုက်ခိုက်လေ၏။

အစောင့်တပ်သားနှစ်ဦး မြေပေါ်သို့ လဲကျပြီး ကျန်တပ်သားတစ်ဦး

က သေနတ်ဖြင့် ပစ်လေရာ ထောင်တစ်ခုလုံး ဆူညံပွက်သွားလေ၏။

မိုးခိုက်သည် အခြေအနေမဟန်မှန်းသိရ၍ သံချောင်းကိုပြေးရန် အချက်ပြပြီး ထောင်အပြင်ဘက်သို့ ပြေးထွက်ခဲ့လေ၏။

ထောင်နှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းသို့ ရောက်သောအခါ ရထားလုံးတစ်စီး ပေါ်တွင် အိပ်ငိုက်နေသော ကုလားကို ချုံထဲသို့တွန်းချ၍ ရထားလုံးကို အပြင်းမောင်းနှင်ခဲ့၏။

သံချောင်းက ရထားလုံးပေါ်သို့ ထွက်ကပ်တက်၍

“ ဟေ့ကောင် မျောက်စုတ် ဘယ်မှာလဲ ”

ဟု မေးမြန်းလိုက်လေရာ ရထားလုံး၏ အောက်ပိုင်း ဘီးအနီးတွင် တွယ်ကပ်၍ ပါလာသော မျောက်ငယ်က ခေါင်မိုးပေါ်သို့ ခိုဆွဲတက် လိုက်လေ၏။

ရင်းတို့သည် မြို့ပြင်သို့ ရောက်သောအခါ ရထားလုံးကို စွန့်ပစ်၍ အဝေးပြေးကားတစ်စီးကို တားဆီး၍ လမ်းကြိုလိုက်ခဲ့၏။

မိုးခိုက်တို့သည် အပြစ်ဒဏ်ခံနေရသော ထောင်သားများမဟုတ် သဖြင့် အုပ်ချုပ်ရေးအာဏာပိုင်များသည် သဲကြီးမဲကြီး လိုက်မည်မထင် ချေ။

ထိုအခိုက်မှာပင် လောင်ဂျီကားကြီး ပျက်သွားသဖြင့် ကားပေါ်မှကင်း ကာ ကားလမ်းနဘေးရှိ ပြေးလမ်းအတိုင်း အောက်သို့ဆင်းကာ စမ်း

၂၄၆ ဇမင်းမြတ်သူရ

ချောင်းကလေးတစ်ခုကို မြင်သဖြင့် ရေချိုးကြလေ၏။

မိုးခိုက်နှင့် သံချောင်းသည် အားပါးတရ ရေချိုးနေစဉ် သစ်ကိုင်းပေါ်တွင် ထိုင်နေသော မျောက်ငယ်သည် သူ၏လည်ပင်းသို့ တစ်စုံတစ်ရာကို ထုတ်၍ ဆွဲလိုက်လေ၏။

မိုးခိုက်သည် ထိုအရာကို အလန့်တကြားကြည့်၍ အော်ဟစ်လိုက်လေ၏။

“ တွေ့ပြီ၊ ဒေါင်းတံဆိပ်ငွေဆွဲပြားတွေ ”

၀၀၀၀၀

မင်းအိမ် ကွန်ပျူတာ

အမှတ်(၇) မျက်နှာဆုံ ကျွဲတံတား ကျောက်ပြင်ချေး တာသွေး

ဝေတနာမာပေ

ရွှေတံတောင် ၂၄၇

မိုးခိုက်တို့သည် မျောက်ငယ်ထံမှ ဒေါင်းတံဆိပ် ငွေဆွဲပြားနှစ်ခုကို ယူ၍ တအံ့တဩ ကြည့်ရှုပြီးနောက် ဆွဲပြားနှစ်ခုကို ပူးပေါင်း၍ ဖတ်ရှုကြည့်ရာ မြန်မာပြည်အလယ်ပိုင်း ရမည်းသင်းမြို့အနီးရှိ ရွှေနတ်တောင်၏ တစ်နေရာတွင် မြေပုံညွှန်းတစ်ခုကို တွေ့ရလေ၏။

မိန်းမချောလေးနှင့် မိန်းမလျှာ၏ ဖခင်ကြီးသည် ရွှေနတ်တောင်၏ တစ်နေရာတွင် သူ၏ စည်းစိမ်ဥစ္စာများကို မြှုပ်နှံထားပုံရလေ၏။

မိုးခိုက်သည် ဒေါင်းတံဆိပ် ငွေဆွဲပြားနှစ်ပြားကို ဆက်စပ်၍ ကြည့်ရှုရင်း သက်ပြင်းရှည်ကြီးကိုချ၍

“ တောက်... ဒေါင်းတံဆိပ် ဆွဲပြားနှစ်ပြားကို ငါတို့နှစ်ယောက်

ဝေတနာမာပေ

၂၄၈ မင်းမြတ်သူရ

အခုမှ စမြင်ဖူးတယ်ကွာ၊ ဘုမသိ ဘမသိနဲ့ လူတွေရဲ့ စွပ်စွဲချက်ကို ခံနေရတာ ကြာပြီ၊ တကယ်တော့ ရွှေနတ်တောင် ရတနာသိုက်ကို ရှုပ်သထက်ရှုပ်၊ ပွေသထက်ပွေအောင် မွေနှောက်နေတာ ဟောဒီက မျောက်ကလေး တာတေပဲ ”

ဟု ပြောလေရာ သံချောင်းက ခေါင်းညိတ်၍

“ ဟုတ်တယ်၊ မျောက်စုတ် မျောက်နာကြောင့် ငါတို့ကို ယိုက ဖမ်းလိုက်၊ ဒီကဖမ်းလိုက်နဲ့ ဒုက္ခတွေ ခံနေရတယ် ”

ဟု ပြောဆိုလေ၏။ ထို့နောက်တွင်မူ မိုးခိုက်နှင့် သံချောင်းသည် မိန်းမလျှာနှင့် မိန်းမချောလေးကို ဆက်သွယ်၍ ဒေါင်းတံဆိပ် ငွေဆွဲပြား များ လက်ဝယ် ရောက်ရှိနေကြောင်း အသိပေးလိုက်လေ၏။

မိန်းမလျှာနှင့် မိန်းမချောလေး မောင်နှမ ရောက်ရှိလာသောအခါ ၎င်းတို့နှစ်ဦးကို သင့်မြတ်အောင် စည်းရုံး၍ ရတနာများကို နှစ်ဦး သဘော တူ ခွဲဝေယူရန် ဖျောင်းဖျခဲရာ မိုးခိုက်၏ အကြံ အောင်မြင်ခဲ့လေ၏။

၎င်းတို့သည် မြန်မာပြည် အလယ်ပိုင်း ရမည်းသင်းမြို့အနီးရှိ ရွှေနတ်တောင်သို့ သွားကာ မြေပုံအညွှန်းအတိုင်း ရတနာများကို ရှာဖွေ ကြလေရာ တစ်ထွာပတ်လည်ခန့်ရှိသော အိုးတစ်လုံးနှင့်အပြည့် လက် ဝတ်ရတနာများကို တွေ့ရှိရလေ၏။

မိန်းမချောလေးသည် ရတနာပစ္စည်းများကို တွေ့ရသော်လည်း မက်

“ ပြင့်မြတ်တာတွေ မပြင့်မြတ်
တာတွေ ကျွန်မ နားမလည်ဘူး။
ကျွန်မသိတာက ကိုယ်တစ်ယောက်
တည်း ဆိုဦးထောပတ်တွေစားပြီး
သူတစ်ပါး ထပ်ပွတ်ဆိပ်ပါးနေတာ
မကြည့်ရက်ဘူး။ ကျွန်မမှာရှိတဲ့
အရာတွေကို လျှော့ချချင်တယ် ”

မောဟန်မပြဘဲ

“တကယ်တော့ အဖေ့ရဲ့ အမွေပစ္စည်းတွေကို ကျွန်မ မမက်ပါဘူး၊ အများကောင်းကျိုး ချမ်းသာရဖို့အတွက် အကျိုးရှိတဲ့ အလုပ်တစ်ခုကို ပဲ လုပ်ချင်တယ် ”

ဟု ပြောလေရာ မိုးခိုက်က ခေါင်းညိတ်၍

“ အဲဒါ သိပ်ကောင်းတဲ့အကြံပဲ၊ တကယ်တော့ လူတွေအားလုံး ဟာ အတ္တကြီးကြတယ်၊ ငါတစ်ယောက်တည်းကောင်းဖို့၊ ငါ့မိသားစု ကောင်းဖို့ပဲ ကြိုးစားကြတယ်၊ တကယ်တော့ အင်အားကြီးသူက အင်အားငယ်သူကို ငဲ့ညှာထောက်ထားသင့်ပါတယ်၊ ပိုလျှံသူတွေက လိုအပ်နေသူတွေကို ဝေမျှဖို့သင့်ပါတယ်၊ ဒါမှလဲ ကမ္ဘာလောကကြီးဟာ တရားမျှတမှာပေါ့၊ တရားမျှတမှုအတွက် ရွှေ့နုတ်တောင် ရတနာတွေကို အသုံးချလိုက်ပါ၊ ဒါဆိုရင် မိန်းကလေးရဲ့ အပြုအမူဟာ တကယ်ပဲ မြင့်မြတ်နေမှာပါ ”

ဟု ပြောဆိုလေ၏။ မိုးခိုက်၏ စကားကို နားထောင်၍ မိန်းမချော လေးက ခေါင်းညိတ်ကာ

“ မြင့်မြတ်တာတွေ မမြင့်မြတ်တာတွေ ကျွန်မ နားမလည်ဘူး၊ ကျွန်မ သိတာက ကိုယ်တစ်ယောက်တည်း ဆီဦးထောပတ်တွေစားပြီး သူတစ်ပါး ငတ်မွတ်ခေါင်းပါးနေတာ မကြည့်ရက်ဘူး၊ ကျွန်မမှာရှိတဲ့

ဝေတနာတပေ

၂၈၀ မင်းမြတ်သူရ

အရာတွေကို ဝေမျှ ပေးချင်တယ် ”

ဟု ပြောဆိုလေ၏။ မိုးခိုက်က မိန်းမချောလေး၏ ရည်ရွယ်ချက်ကို လှိုက်လှဲစွာ ထောက်ခံလေ၏။

၎င်းတို့၏ စကားကို စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်နေသော မိန်းမလျှာ သည် တစ်စုံတစ်ခုကို တွေးတောနေဟန်ဖြင့် ငြိမ်သက်နေရာမှ

“ ဟုတ်ပြီ၊ ကျုပ်လည်း မင်းတို့ရဲ့ အကြံအစည်ကို သဘောကျ တယ်၊ ကျုပ်ရမယ့် ဝေရတွေကိုလဲ အလှူအတန်းလုပ်မယ်၊ ဘယ်မှာ လှူကြရင် ကောင်းမလဲ ”

ဟု ပြောလေရာ ၎င်းတို့၏ စကားကို ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်နေ သော သံချောင်းက

“ ဒါဆိုရင်တော့ ကျုပ်အကြံတစ်ခုပေးချင်တယ်၊ ဟောဒီ ရွှေနတ် တောင်ကြီးကို ရောက်တဲ့အခါ အလွန်ခြောက်သွေ့နေတာ တွေ့ရတယ်၊ တကယ်တော့ ရွှေနတ်တောင်ကြီးရဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်ဟာ စိမ်းလန်းစိုပြည် နေရင် ဘယ်လောက်များ ကြည်နူးဖို့ကောင်းမလဲ၊ ရွှေနတ်တောင် အနီး တစ်ဝိုက်မှာ နေထိုင်တဲ့ ရွာကလေးတွေဟာ ရေတစ်ပေါက်ရဖို့ အတော် ခက်ခဲတာ တွေ့ရတယ်၊ သူတို့အတွက် ရေတွင်းရောက်တွေ တူးဖော်ပြီး ကုသိုလ်ပြုသင့်တယ် ”

ဟု ပြောလေရာ မိန်းမချောလေးက ခေါင်းညိတ်၍

ဝေတာနာတပေ

ရွှေနတ်တောင် ၂၈၁

“ ဟုတ်တယ်၊ သိပ်ကောင်းတဲ့ အကြံအစည်ပဲ၊ ရွှေနတ်တောင် ရတနာသိုက်က ပစ္စည်းတွေကို ရွှေနတ်တောင်မှာ ပြန်ပြီး လှူဒါန်းဖို့ သင့်တယ် ”

ဟု ပြောဆိုလေရာ ရွှေနတ်တောင်အနီးအနားရှိ ရွာများတွင် ရေ တွင်း ရေကန်များ လှူဒါန်းရန် အားလုံး သဘောတူညီကြလေ၏။

၀၀၀၀၀

ဝေယုဒါ၊ နာဂြဟေဓာဗျား ရေးသားလိုပါလျှင်

မင်းမြတ်သူရ

အမှတ်-၇၊ အသောကလမ်း၊ ကျောက်မြောင်း၊ ရန်ကုန်မြို့

လိပ်စာရင်း ရေးသားနိုင်ပါသည်။

ဝေတာနာတပေ

မိုးခိုက်တို့သည် လက်ဝတ်ရတနာများကို ထုခွဲ၍ ရွှေနှုတ်တောင်
တစ်ဝိုက်ရှိ ရွှာများတွင် ရေတွင်း ရေကန်များ လှူဒါန်းလေ၏။

ထို့နောက် ရွှေနှုတ်တောင် အနီးရှိ ရွှာတစ်ရွာမှ ဆရာတော် တစ်ပါး
ကို ပင့်ဖိတ်၍ ၎င်းတို့၏အလှူအတွက် ရေစက်ချရန် ပြင်ဆင်ကြလေ၏။

အလှူပွဲတွင် အနီးအနားရွာများရှိရွာသူရွာသားများကို ဖိတ်၍ မီးခိုး
တိတ် ကျွေးမွေးလေ၏။

၎င်းတို့၏ အလှူပွဲသည် ရွာလုံးကျွတ် လာရောက်စားသောက်ကြ
၍ အလွန်စည်ကားလေ၏။

အလှူပွဲသို့ ပျဉ်းမနားမြို့မှ အမျိုးသမီးကြီးတစ်ဦး ခေါင်းဆောင်
သော ယောဂီအဖွဲ့က မေတ္တာဖြင့် လာရောက်၍ ပရိတ်ရွတ်လေ၏။

ဝေတာနာစာပေ

အလှူပွဲရှိရာ ရွာထဲသို့ ယောဂီအဖွဲ့၏ လှည်းများ တဖွဲဖွဲ ရောက်ရှိ
လာသောအခါ ယောဂီအဖွဲ့ဝင်များ၏ ကုဋေသိက္ခာကောင်းခြင်း၊ ဥပဓိ
ရှုပ်သန်ပြန့်ခြင်းတို့ကြောင့် ရွာသူရွာသားများသည် ချီးကျူးကြလေ၏။

ထို့နောက် ယောဂီအဖွဲ့သည် တောစောင့်၊ တောင်စောင့်နတ်မှစ၍
ရုက္ခစိုးများတိုင်အောင် မေတ္တာပို့၍ ပရိတ်တရားတော်များကို ရွတ်ဖတ်
လေ၏။

ယောဂီအဖွဲ့များ၏ ပရိတ်ရွတ်သံသည် လွန်စွာ သာယာနာပျော်
ဖွယ်ကောင်းပြီး ကြည်ညိုသဒ္ဓါပွားများစေ၏။

ရွာသူရွာသားများသည် ယောဂီအဖွဲ့ ပရိတ်ရွတ်ပြီးသောအခါ
သံပရာရည်အေးအေးဖြင့် ဧည့်ခံလေ၏။

မိုးခိုက်သည် ယောဂီအဖွဲ့ကို လှူဒါန်းရန် ငွေစက္ကူများကို စာအိတ်
ထဲသို့ထည့်၍ ခေါင်းဆောင် အမျိုးသမီးကြီးထံသို့ လျှောက်ခဲ့လေ၏။

အမျိုးသမီးကြီးသည် ပူလောင်သော ရာသီဥတုကြောင့် ယပ်
တောင်လေးကို တဖျတ်ဖျတ် ခပ်နေလေ၏။ မိုးခိုက်က အမျိုးသမီး
ကြီးရှေ့တွင် ဖူးထောက်ထိုင်၍

“ အမေတို့ ယောဂီအဖွဲ့ကို လှူဒါန်းပါတယ် ”

ဟု ဆိုကာ စာအိတ်ကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ဂိုသေစွာ ကမ်းယေးလိုက်၏။

ထိုအခါ မိုးခိုက်၏ အကျိုးထဲတွင်ရှိသော ဒေါင်းတံဆိပ်ရွှေဆွဲပြား

ဝေတာနာစာပေ

သည် အပြင်သို့ လွက်လာလေ၏။

အမျိုးသမီးကြီးသည် စာအိတ်ကို လက်ခံယူနေရာမှ အင်းတံဆိပ်
ရွှေဆွဲပြားကိုကြည့်၍ မျက်လုံးများ ဝိုင်းစက်သွားပြီး

“ဟင်... လူကလေး လူကလေးကို ပြန်တွေ့ရပြီ”

ဟု အသံတုန်တုန်ယင်ယင်ဖြင့် ရေရွတ်လေ၏။

မိုးခိုက်သည် အမျိုးသမီးကြီးကိုကြည့်၍ အံ့သြတကြီး ဖြစ်သွားပြီး
အမျိုးသမီး၏ လည်တိုင်တွင် ဆွဲထားသော အင်းတံဆိပ်ဆွဲပြားကို
မြင်လိုက်သဖြင့် သူ၏ ပျောက်ဆုံးနေသော မိခင်ဖြစ်မှန်း ဂိုဏ်းမိသွား
၏။

ထို့ကြောင့် ရင်ရန်လှိုက်မောစွာဖြင့်

“အမေ အမေနဲ့ ပြန်တွေ့ပြီ၊ ဝမ်းသာလိုက်တာဗျာ၊ အမေရယ်
ဘာဖြစ်လို့ သားနဲ့ ပြန်လာမတွေ့တာလဲ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ သူ၏ မိခင်ကြီးက

“အမေ လာတွေ့ချင်ပါတယ်ကွယ်၊ ဒါပေမဲ့ သားရဲ့ ဦးလေး စိုင်းလုံ
ကျောက်က အလွန် အပြီးအတေးကြီးတယ်ကွယ်၊ အမေ သူ့အန္တရာယ်
က ရှောင်တိမ်းနေရတယ်၊ အမေသားနဲ့ လာတွေ့ရင် သားကိုပါ
အန္တရာယ်ပြုသွားမှာ စိုးရတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အမေ သားဆီကို ပြန်လာဖို့
ကြံရွယ်ထားပါတယ်၊ သားအသက် နှစ်ဆယ်ပြည့်တဲ့နေ့မှာ ဘယ်လို

အန္တရာယ်တွေပဲ ရှိရှိ သားဆီကို ပြန်လာဖို့ ရည်ရွယ်ထားပြီးသားပါ၊
သားနဲ့အတူနေပြီးမှ အစ်ကိုစိုင်းလုံကျောက်က သတ်ချင်လဲ ခံလိုက်ပါ
တော့မယ်၊ ငါ့သားနဲ့ပြန်တွေ့ရင် အမေသေပျော်ပါပြီ၊ လာမယ့်
နတ်တော်လပြည့်နေမှာ ငါ့သားအသက်နှစ်ဆယ်ပြည့်ပြီ၊ ဒီနေ့ ရောက်ရင်
ဘယ်လိုအန္တရာယ်မျိုးပဲရှိရှိ ရှေးဟောင်းအိမ်ကြီးကို ပြန်လာဖို့ ဆုံးဖြတ်
ထားပါတယ်”

ဟု ပြောလေရာ ၎င်းတို့အနီးသို့ ရောက်ရှိလာသော ဆရာတော်က

“ဘယ်လိုအန္တရာယ်မျိုးမှ မရှိတော့ပါဘူး ဒကာမရယ်၊ ကျုပ်က
သာသနာ့ဘောင်ထဲကို ရောက်နေတာ ကြာခဲ့ပါပြီ”

ဟု မိန့်ကြားလေရာ မိခင်ကို ဖက်ထားသော မိုးခိုက်သည်
အနောက်သို့လှည့်၍ ဆရာတော်ကို ကြည့်လိုက်လေ၏။

မိခင်သည် ဆရာတော်၏ မျက်နှာကို အံ့သြဟန်ဖြင့် ကြည့်၍

“ဟင်... အစ်ကိုစိုင်းလုံကျောက်က ဆရာတော်ဖြစ်နေပြီကိုး”

ဟု ရေရွတ်လေ၏။ ဆရာတော်က ခေါင်းညိတ်၍

“ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်ဟာ မာန်မာနတွေ၊ အာဃာတတွေကိုရင်မှာ
ပိုက်ပြီး ညီမဖြစ်သူကိုတောင် သတ်ဖို့ ကြံစည်ခဲ့တယ်၊ နောက်ဆုံးမှာ
ဆရာတော်ကြီးတစ်ပါးနဲ့တွေ့ပြီး ဝတ်ကြီးဝတ်ယော် ပြုစုရင်း ကျွတ်တန်း
ဝင်ခဲ့တယ်၊ အဲဒီတော့မှ ကျုပ်သိခဲ့ရတယ်၊ အဲဒါကတော့ သတ်သူလည်း

၂၅၆ ● မင်းမြတ်သူရ

မရှိဘူး၊ သေသူလည်း မရှိဘူးဆိုတာပါ။ တကယ်တော့ သဘာဝလောက
ကြီးဟာ သဗ္ဗေသတ္တာ ကမ္မသကာပါ။ အရာအားလုံးဟာ ကံစီမံရာပဲ
က၊ နေရတယ်။ ကံကြမ္မာသာလျှင် အရာရာကို စေစားနေတာပါ။
ကျုပ်တို့ဟာ ကံစီမံရာကို ကပြနေတဲ့ အရုပ်ကလေးတွေလိုပါပဲ ”

ဟု တီးတိုးမိန့်ကြားရင်း ထိုနေရာမှ ထွက်ခွာသွားလေတော့၏။

မိခင်သည် ကျောခိုင်းထွက်ခွာသွားသော ဆရာတော်ကိုကြည့်၍
လက်အုပ်ချီလိုက်၏။

BURMESE
CLASSIC
.COM

မိုးခိုက်သည် ကြည်နူးမှုအပြည့်ဖြင့် မိခင်ကို ပွေ့ဖက်ထားလိုက်လေ
တော့၏။

သူတို့မိသားစု မမျှော်လင့်ဘဲ ပြန်လည်ပေါင်းဖက်မိသွား၏။ သူသည်
မိခင်နှင့်ပြန်လည်တွေ့ဆုံပြီး မည်သည့်အရာကိုမျှ မလိုအပ်တော့ချေ။
အရာအားလုံး ပြီးဆုံးသွားချေပြီ။

သိမ်းပိုက်ခြင်းကင်းသော

မင်းမြတ်သူရ